

မြန်မာ့အသံ

မိန်းကလေး

အနမ်းမြစ်ဆုံ

BURMESE
CLASSIC

အချစ်
လှည့်ဝတ္ထုပတ်

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်ခြင်း
ပထမအကြိမ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၁၅ ခုနှစ်။

ထုတ်ဝေသူ
ဦးဦးကျော်သူ (၅၀၁၆) (ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ)
အမှတ် ၂၂၁ (၄)လွှာ၊ ဗိုလ်မြတ်ထွန်းလမ်း၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

မျက်နှာပုံနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးအေးလွင် (၂၅၅၉) (ရွှေပဒေသာပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

မျက်နှာပုံအီဒီတာ
ယုဝ

အုပ်စု ၅၀၀၊ တန်ဖိုး ၁၀၀ ကျပ်

မိန်းကလေး

အနမ်းပြစ်ဆုံ

၈၉၅ ၈၃

မိန်းကလေး

အနမ်းပြစ်ဆုံ / မိန်းကလေး - ရန်ကင်း
ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ ၂၀၁၅
၂၅၂ စာ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ
(၁) အနမ်းပြစ်ဆုံ

အခန်း (၁)

“ဟော့တော်”

ဖုန်းပေဂျာမှာ ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်ရဲ့ဓာတ်ပုံ မြင်လိုက်ရလျှင် ပန်းကတ္တီပါ အံ့ဩကာ ‘ဟော့တော်’ ဆိုတဲ့ အာမေဇိုတ်သံလေး ခုန်ထွက်သွားပါသည်။

ဓာတ်ပုံရှင်က ဘယ်သူလဲ။ ပန်းကတ္တီပါ တစ်ခါမှမမြင်ဘူးပါ။ ဒါ့ပြင် ပန်းကတ္တီရဲ့ဖုန်းမှာ ထိုဓာတ်ပုံထည့်မထားပါဘူး။ ဘာကြောင့် ဒီနေ့မှ ဒီဓာတ်ပုံ ပေါ်နေရတာလဲ။

ထင်ပေါ်နေတဲ့ ထိုဓာတ်ပုံကလည်း တစ်ခါဖုန်းမှ ချစ်သူရည်းစား မထားဘူးသေးတဲ့ ပန်းကတ္တီရဲ့စိတ်နှလုံးသားကို လှုပ်ခါသွားစေသည်။

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

ဒါပြင် ရင်မှာလည်း သိမ့်ခနဲ ဖိုရ၏။

အကြောင်းမှာ ဓာတ်ပုံက ခပ်ရိုးရိုးပုံမျိုး မဟုတ်ပါ။ ရေကူးပြီး လှေကားထစ် စတီးလက်ရန်းကို ဆွဲကိုင်ပြီး ရေကူးကန်ဘောင်ပေါ်တက် လာတဲ့ပုံ။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရေတွေ ရွဲရွဲစိုနေသလို၊ ဝတ်ထားတာက လည်း ရေကူးဘောင်းဘီတစ်ထည်တည်းရယ်။

အချိုးအဆစ်ကျသလို သန်မာသောကြွက်သားဆိုင်တို့က သူ့ နေရာနှင့်သူ ရုန်းကြွနေသည်က ကြည့်နေရင်း ရင်ဖိုလာသည်။

အို ...

ပန်းကတ္တီပါ အလိုလိုနေရင်း ရင်ဖိုစိတ်နဲ့ မလုံမလဲဖြစ်ကာ ဘေးဘီကို ဝေဝဲကြည့်မိသည်။

ပန်းရဲ့အခန်းထဲမှာ ပန်းတစ်ယောက်တည်း ရှိနေပေမယ့် သူ့ပုံမြင်ရတာ ပန်းရဲ့အပျိုစင်စိတ်ကလေး ဖိုလိုက်ဖွယ် ခံစားလျှင် စိတ် မှာ မလုံခြုံလှပါ။

ဘာကြောင့် ဒီပုံရောက်ရှိနေရတာလဲ။

ပန်းကတ္တီပါ တွေးတောမရ ဖြစ်ရလေသည်။

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ပန်းကတ္တီပါ ဖုန်းမသုံးဖြစ်ပါ။

ပန်းကတ္တီပါရဲ့ဖက်ရှင်ဆိုင်အတွက် ကိုယ်ပိုင်ဒီဇိုင်းတွေ ထွင်ရင်း အချိန်ကုန်နေခဲ့သည်။

နေ့ခင်းဘက်တုန်းက ပန်းကတ္တီပါရဲ့ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း

ခရမ်းသွေး ရောက်လာသည်။

ခရမ်းသွေးက သူမလိုချင်တဲ့ ဒီဇိုင်းကို ပြော၏။ ပန်းက ခရမ်း သွေးပြောတဲ့အတိုင်း မှတ်သားရင်း တစ်ပါတည်း ပုံစံဆွဲ၏။

ပန်းဒီဇိုင်းဆွဲနေတုန်း ခရမ်း တစ်ခွန်းဝေးသည်။

စားပွဲပေါ်က ပန်းရဲ့ဟာဝေးဖုန်းလေးကို ကောက်ကိုင်ပြီး ...

“ဒါ ပန်းဖုန်းလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟမ်းဆက်လှလှလေး လဲပါဦးလား”

“ဪ ပန်းက ခရမ်းလို သူဌေးသမီးမဟုတ်ဘူးရှင်၊ ဟမ်း ဆက် ခဏခဏလဲနေဖို့ ရေမလျှံဘူး။ ပြီးတော့ ဒီဟမ်းဆက်လေးပဲ ပန်း သဘောကျတယ်၊ လုံးဝသုံးမရမယ့် လဲမယ်၊ ခုတော့ အဲဒါလေးပဲ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ကိုင်နေရတယ် သူငယ်ချင်းရဲ့”

ပန်း ရှင်းပြသလိုလေးပြောရင်း ခရမ်းလိုချင်တဲ့ ဒီဇိုင်းကို အပြီးသတ် ဆွဲနေလိုက်သည်မဟုတ်လား။

ခရမ်းက ပန်းရဲ့ဟမ်းဆက်လေးကိုတော့ ကလိနေသလားပဲ။

ဒါပေမဲ့ ခရမ်း ကလိနေတာကို ပန်း စိတ်မဝင်စားပါ။

အစိမ်းနဲ့အနီရင့်ရင့် ဖက်ရှင်အရောင်စပ်မှာ ကျောက်ပွင့်တွေနဲ့ ချည်း ဒီဇိုင်းဖော်ထားတဲ့ ဖက်ရှင်ပုံကို အပြီးသတ်ဆွဲရင်း သူငယ်ချင်းကို ပြသည်။

ခရမ်းကလည်း စိတ်ဝင်တစားကြည့်ပြီး သဘောကျကာ
ခေါင်းလေး တညိတ်ညိတ်ပြု၏။

ပြီးတော့ တစ်ဆက်တည်း မေးသည်။

“အဲဒီဖက်ရှင် ဘယ်နေ့ရမှာလဲ”

“ခရမ်းလိုချင်တဲ့နေ့ ပြီးအောင်ချုပ်ပေးမယ်လေ”

“အဲဒါဆို သန်ဘက်ခါ”

“အဲ”

ပန်း အားနာသွား၏။ အဲသလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်လုပ်ပေး
ဖို့ မလွယ်မှန်းလည်း သိသည်။ ဒါပေမဲ့ လိုချင်တဲ့ရက်ကို တကယ်ပြော
လျှင် -

“ဟို အပ်ထည်တွေအများကြီး ခရမ်းရဲ့”

“အိုး ဘယ်လောက်များများ ခရမ်းက ပန်းရဲ့သူငယ်ချင်း။

ဒါပဲ သန်ဘက်ခါ လာယူမယ်”

ခရမ်းသွေးက အဲသလိုရယ်။

လိုချင်တဲ့အတိုင်း ပြောပြီး ပန်းရဲ့ဟမ်းဆက်လေးကို စားပွဲပေါ်

တင်၍ ထထွက်သွားလေသည်။

ပန်းမှာ သက်မလေးချရင်း ခရမ်းသွေးကို အငေးသား ကြည့်
နေလိုက်တာ။ ခရမ်းသွေးရဲ့ပြိုင်ကားလှလှလေး မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်
ထွက်သွားသည်အထိ။

ပန်းသူငယ်ချင်းက လာလိုက်ရင် အဲဒီအတိုင်းပဲ။ သူလိုချင်တဲ့
နေ့ သူပြောမယ်။ မရရင် စိတ်ဆိုးဦးမယ်။ ဒီမှာ အပ်ထည်တွေက
တစ်လစာလောက် ပုံနေတာလေ။

“ပန်းက မရနိုင်ဘူး ပြောလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”

ပန်းနဲ့အတူတွဲလုပ်တဲ့ သီရိက ငြူရုသလို ပြောသည်။ ပန်းက
မငြူရုရက်ပါ။

“သူငယ်ချင်းဆိုတော့လည်း ပြောရခက်သား မဟုတ်လား။
စိတ်ချပါ။ ပန်းပဲ ခရမ်းဖက်ရှင်ကို ကိုင်ပါ့မယ်”

“သီရိက ပင်ပန်းလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ အားနာလေ့မရှိတဲ့
ခရမ်းသွေးကို နားလည်မပေးချင်လို့ပါ”

“ပန်းပဲ နားလည်ပေးလိုက်မယ်။ ကဲ သီရိ နားချင်နားတော့၊
ပန်း ဆက်လုပ်မယ်”

သီရိက တကယ်လည်း ပင်ပန်းနေပြီမို့ ပန်းပြောတဲ့အတိုင်း
ချုပ်လက်စသတ်ကာ သူမအိမ် သူမ ပြန်လေသည်။

ပန်းက နားလို့မရသေး။

ခရမ်းရဲ့ပိတ်စတွေ ကိုင်ရဦးမယ်။

အဲဒါနဲ့ပဲ ခရမ်းအပ်တဲ့ ဖက်ရှင်သုံးစုံစလုံးကို ပုံစံကျ ညှပ်နေ
လိုက်တာ။ ညရုနစ်နာရီထိုးမှ ပြီးလေသည်။

ရေခိုးချိုးရင်း ညစာစားရင်းနဲ့ ပန်း အလုပ်နားချိန်က ည

ရှစ်နာရီခွဲ။

ထိုအချိန်မှ ပန်း သတိရ၏။

ပန်းတို့ရဲ့ ဖောက်သည်တစ်ဦး မင်္ဂလာတော်စုံချုပ်မယ်ကိစ္စ ဖုန်းနဲ့

ပြောစရာရှိတာမို့ ပန်းရဲ့လက်ကိုင်ဖုန်း ဖွင့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ရင်ဖိုစရာကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ဦးရဲ့ပုံရိပ်ကို

ဦးစွာမြင်ရလေသည်။

ထိုအမြင်နောက်မှာ။

အခန်း (၂)

“လာ ညီမလေး ပန်းကတ္တီပါ”

တက္ကစီပေါ်က ဆင်းသည်နှင့် ဖက်ရှင်အလှမယ် နေနီးနီးရဲ့ အစ်မဖြစ်သူ မေမိုးမိုးက ပန်းကတ္တီပါကို အားရဝမ်းသာဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

“ညီမလေး လာမှလာပါမလားလို့ မေမိုး မျှော်နေတာလေ”

“လာမှာပေါ့ မေမိုးရယ်၊ မေမိုးတို့ ညီအစ်မက ပန်းရဲ့ဖောက်သည်တွေ မဟုတ်လား”

“အိုး ဖောက်သည်လို့ မပြောပါနဲ့ သူစိမ်းဆန်ပါတယ်၊ ညီအစ်မတွေလို့ ပြောပါဟယ်”

မမမိုး ရယ်ရယ်မောမောပြောဆိုလျှင် ပန်းလည်း ကြည်နူးစွာ ရယ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မမမိုးပြောသလို ညီအစ်မတွေလိုပဲ သဘောထားပါ့မယ်”

“သဘောထားရမှာပေါ့ကွယ်၊ မမမိုးညီမ နေနီးနီးဆိုရင် ပန်းကတ္တီပါကို ဖက်ရှင်မယ် ဖြစ်စေချင်တာ”

“အိုး မဟုတ်တာပဲ”

ပန်းကတ္တီပါ ခပ်တွန့်တွန့်လေး ဖြစ်သွားသည်။ ပန်းကတ္တီပါက လူရှေ့သူရှေ့မှာ လှုပ်ရှားပြဖို့ သတ္တိမရှိပါ။ ပြီးတော့ ရှက်တတ်သည်လေ။ ဟုတ်တယ် တကယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က ပန်းကို ကြည့်နေတယ်ဆိုရင် ပန်းမှာ ရှက်လွန်းလို့ မျက်နှာလေး ပန်းနုရောင်သန်းကာ မလုံမလဲနဲ့ အမူအရာတွေ မတည်မငြိမ် ဖြစ်တတ်၏။

လူအများ ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့အဖြစ်ကို ပန်း ဘယ်လိုမှ ခံစားတတ်မှာမဟုတ်ပေ။ ဒါကြောင့် ပန်း ငြင်းလိုက်တော့ မမမိုးက အားပါးတရ ရယ်မောပြီး -

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ ပန်းလေးရဲ့၊ ပန်းလေးသာ ဖက်ရှင်မယ်လုပ်ရင် နေနီးနီးတို့ဖက်ရှင်မယ်တွေ နောက်ဖေးပေါက်က ပြေးရလိမ့်မယ် တကယ်၊ ကြည့်ပါဦးလား ပန်းကတ္တီပါရဲ့ကိုယ်နေဟန် အချိုးအဆစ်ကို”

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

မမမိုးက ပြောဆိုရင်း မမမိုးတို့ညီအစ်မ အခန်းထဲခေါ်သွားကာ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးရှေ့ ပန်းကတ္တီပါကို ရပ်စေပြီး မှန်မှာ ကြည့်စေသည်။

ပန်းမှာလည်း မမမိုးပြောတဲ့အတိုင်း ယောင်ယောင်ယမ်းယမ်း ကြည့်မိသွား၏။

မမမိုးပြောကာမှ ပန်းရဲ့ကိုယ်ဟန်ကောက်ကြောင်းအလှကို ပန်းကတ္တီပါ သတိထားမိလေသည်။

သွယ်လျသော ပန်းကတ္တီပါရဲ့ကိုယ်ဟန်လေးနှင့် ဝိုင်းဝိုင်းပြန်ပြန် တင်ပါးလေးက မျက်စိကျစရာကောင်းလောက်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း၏။

ခါးလေး ကျဉ်းတာမို့ တင်ပါးလေးဝိုင်းလျက်။ ဒါ့ပြင် ရင်အုံဖွံ့ဖွံ့က ပို၍ ရုပ်ကြွသလိုရှိကာ၊ ပန်းဖူးနယ် လန်းလျက် ရှိ၏။

ပန်းကတ္တီပါက ကိုယ်နေဟန်လှသလို လည်တိုင်လည်းရှည်၏။ လည်တိုင်ရှည်ရှည်ပေါ်မှ မျက်နှာဟန်က ဝိုင်းဝိုင်းပြည့်ပြည့်နှင့်မို့ မြင်ရုံနှင့် ချစ်ချင်စိတ်ကို ဖြစ်တည်စေသည်။

“မမမိုးသာ ယောက်ျားလေးဆိုရင် ပန်းကတ္တီပါကို မရေ့ရအောင် လိုက်မှာ”

“အိုး မမမိုးကလည်း ပေါက်ကရတွေ”

“တကယ်ပြောတာ ပန်းလေးရဲ့”

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

“တော်ပါတော့ မမမိုး၊ ရှက်စရာစကားတွေ မပြောပါနဲ့”

“မပြောနဲ့ဆိုလည်း မပြောပါဘူး။ ဒါနဲ့ ပန်းကတ္တီပါမှာ ချစ်သူ ရှိလား”

“အိုး”

ပန်းကတ္တီပါ ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမှန်းမသိပေမယ့် အမှုအရာတွေ ပျက်သွား၏။

“မမမိုးက စေတနာနဲ့ မေးတာပါ”

“ဟင့်အင်း မမေးပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အိုး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ပန်းဘာသာ ပန်း အေးအေးချမ်းချမ်း နေပါရစေ”

“ဟွန်း ဒါဆို ပန်းမှာ ချစ်သူမရှိဘူးပေါ့”

ပန်းကတ္တီပါ၊ ရှက်စိတ်နဲ့ ပျက်နှာလေး လွဲထားမိ၏။

“ပြောလေ ပန်းကတ္တီပါ။ မမမိုးက ပန်းကတ္တီပါမှာ အလှတွေ ရှိလျက်နဲ့ ချစ်သူမရှိဘဲ ဖြစ်နေတာကို မကြည့်ရက်လို့ပါ”

“အိုး မဆိုင်တာတွေ”

“ဆိုင်တာပေါ့ ပန်းကတ္တီပါရယ်၊ ပန်းလေးရဲ့အလှတွေကို

မြတ်မြတ်နိုးနိုးရှိမယ့် ချစ်သူမျိုးနဲ့ မမမိုး မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပါ”

“တော်ပါတော့ မမမိုးရယ်”

“ဟဲ့ ပန်း၊ ရှက်နေတာလား။ မရှက်ပါနဲ့၊ ပန်းနဲ့လိုက်ဖက်တဲ့ သူမျိုးနဲ့ စပ်ဟပ်ပေးမှာပါ။ ပြီးတော့ မမမိုးကလည်း ပန်းကို ယောင်းမ တော်ချင်တာလေ”

“အလို”

ပန်းကတ္တီပါ တအံ့တကြွေဖြစ်ကာ မမမိုးကို လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ မမမိုးက ပန်းကတ္တီပါကို မှန်တင်ခုံရှေ့က ဆိုဖာခုံဝိုင်းလေးမှာ ထိုင်စေပြီး ဆက်ပြော၏။

“တကယ်ပြောတာပါ ပန်းလေးရဲ့၊ မမမိုးရဲ့ဝမ်းကွဲမောင်လေး ခေတ်ခါးခါးက ပန်းကတ္တီပါကို ညွတ်နေတာလေ”

“အိုး”

ပန်းကတ္တီပါရင်ထဲ မလှံမလဲဖြစ်သွား၏။ ထို့ပြင် ခေါင်းလေး လည်း အသာရမ်း၏။

“ဘာလဲ ပန်းကတ္တီပါက မောင်လေးကို”

“ဟင့်အင်း၊ ပန်းက ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကဲပါ မမမိုးရယ် အဲဒီကိစ္စ နောက်မှပြောရအောင်။ လောလောဆယ် မမမိုးညီမလေး နေနိုးနိုးအတွက် ဖက်ရှင်သစ်ထွင်မယ့်ကိစ္စလေး ဆွေးနွေးရအောင်လား”

ပန်းကတ္တီပါ အလုပ်ကိစ္စဘက် စကားလမ်းကြောင်းလွှဲ၍ ပြောဆိုလျှင် မမမိုးက မောင်ဖြစ်သူနဲ့ ဆွယ်တရားဟောတဲ့ကိစ္စ မရပ်ချင် ရပ်ချင်နဲ့ ရပ်လိုက်ရသည်။

ဟုတ်တယ်လေ။ လောလောဆယ် လမ်းစထားပြီဆိုတော့ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း စည်းရုံးရမယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ တေးမှတ်ကာ။

“ဟုတ်သားပဲ ညီမလေးရယ်၊ မမမိုးက ပြောရမယ်ဆိုရင် စကားက မပြတ်တော့ဘူး။ လောလောဆယ် ဖက်ရှင်ကိစ္စ ဆွေးနွေးမယ်၊ ပြီးတော့မှ ...”

ထိုသို့ပြောရင်း မမမိုး စကားစချန်ထားသည်ကို ပန်းကတ္တီပါ ရိပ်မိပါသည်။ မမမိုးက သူ့ရဲ့ဝမ်းကွဲမောင်ဖြစ်သူအကြောင်း ဆက်ပြော မယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်။

လောလောဆယ် ပန်းကတ္တီပါ စိတ်ဝင်စားတာက အလုပ်ကိစ္စ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် အလုပ်ကိစ္စပဲ ဆက်ပြော၏။

“မမမိုး ဝယ်ထားတဲ့ ကက်တလောက်တွေ အရင်ပြလေ”

“ပြမှာပါ ညီမရဲ့”

မမမိုးက ပြောဆိုရင်း မှန်စီရိုထဲမှ နိုင်ငံခြားက မှာယူထားတဲ့ ဖက်ရှင်ကက်တလောက်တွေ ထုတ်ယူ၍ စားပွဲပေါ်တင်၏။

“လာ ညီမလေး။ ဒီမှာလာကြည့်”

ပန်းကတ္တီပါလည်း မမမိုး ခေါ်တဲ့အတိုင်း စားပွဲဝိုင်းမှာ ပြောင်း ထိုင်၍ ကက်တလောက်ထဲက ဒီဇိုင်းတွေ ကြည့်၏။

ထိုစဉ် -

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

အခန်း (၃)

“ဟင်”

ပန်းကတ္တီပါ အံ့သြလွန်းကာ နှုတ်ခမ်းလေး ပွင့်ဟသွားသည်။

ကြည့်ပါဦး ... သူမှသူ။

ပန်းကတ္တီပါ ကမန်းကတန်းပင် ပေကျာပေါ်က သူ့ပုံလေးကို

ပြန်ဖွင့်ကြည့်သည်။

အပြင်မှာ သူ့ပုံစံက ပိုပြီးစမတ်ကျ၏။

တီရှပ်အဖြူနဲ့ ကိုယ်ကျပ်ဘောင်ဘီရည်ဝတ်ထားတဲ့ သူ့ပုံစံက တကယ်ထင်ပေါ်နေသည်။ ပေကျာပေါ်က သူသည် ပန်းကတ္တီပါရင်ကို ဖိုစေခဲ့သည်။

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

အပြင်မှာမြင်ရတဲ့ သူ့ပုံစံက စိတ်ဝင်စားစရာ တကယ်ကောင်း
၏။ မျက်နှာဟန်မှာ တည်ကြည်လေးနက်သလို သွားလာလှုပ်ရှား
ဟန်ကလည်း ကူ့ခြေရှိလှသည်။

ကြဲကြဲဖန်ဖန်ရယ်။

သူ့ပုံကို ဖုန်းပေဂျာပေါ်မှာ စတင်မြင်ချဉ်း ခုလိုအပြင်မှာ
သွားခနဲမြင်ရတော့ အံ့ဩလှိုက်ဖိုလျက်။ မျက်တောင်မခတ်တမ်း
ပန်းကတ္တီပါ ကြည့်မိသွားလေသည်။

ပန်းကတ္တီပါက ဖက်ရှင်ချုပ်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ဖို့
စုပါမားကတ်ထဲ ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ပန်းကတ္တီပါ ဝယ်နေကျ အလှဖန်သီးကလေးများ
ရောင်းတဲ့ဆိုင်ဘက် သွားနေစဉ် စုပါမားကတ်ရဲ့ဒုတိယထပ်ရှိ စေတနာ
ဖြူဖြူ လက်ဝတ်ရတနာ အရောင်းခန်းမထဲက ထွက်လာတဲ့သူ့ကို သွားခနဲ
မြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူကတော့ ဘေးဘီကို ဂဇတစိုက် ရှိပုံမပေါ်။

ပန်းကတ္တီပါသာ တအံ့တဩဖြစ်ကာ ပေဂျာပေါ်က သူ့ပုံနဲ့
အပြင်မှာမြင်ရတဲ့ သူ့ပုံကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း သွားလိုတဲ့နေရာကို
ခြေဦးမတည့်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ရလေသည်။

သူကတော့ စက်လှေကားဖြင့် အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းသွား
လေသည်။

မကြာခင် သူ့ပုံရိပ်လေး ပျောက်ကွယ်သွားလျှင် ပန်းကတ္တီပါ

ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဒါ ဘာကြောင့်လဲ။ သူက ပန်းကတ္တီပါဆိုတဲ့မိန်းကလေး

ဒီလောကကြီးထဲမှာ ရှိနေမယ်လို့ ထင်မှာမဟုတ်ပေ။ ပန်းကတ္တီပါကသာ။

“ပန်း”

“ဟင်”

ခေါ်သံကြောင့် ပန်းကတ္တီပါ အသိဝင်လာသည်။

“ပန်းရယ် ကိုယ်လိုက်ရှာနေတာ နဲ့နေပြီ၊ ပန်းက စေတနာ

ဖြူဖြူရတနာအရောင်းဆိုင်ဘက်ရောက်နေတာကိုး ရတနာဝယ်စုတော့

ခေလို့လား ပန်း”

“အို မ မဟုတ်ရပါဘူး”

ပန်း မလုံမလဲပြောရင်း အသံရှင်ကိုမကြည့်ဘဲ စေတနာဖြူဖြူ

ရတနာဆိုင်ရှေ့က ခြေလှမ်းခွာဖို့ပြု၏။

ခေတ်ခါးခါးက ပန်းကတ္တီပါကို အရိပ်လိုကြည့်ကာ ...

“လာလေ ပန်း”

“ဟင်အင်း ပန်း ဝယ်စရာရှိသေးလို့”

“ကိုယ် သိပါတယ်၊ ပန်းကို ကိုယ် အဖော်လုပ်ပေးမယ်၊ မမိုး

က ပန်းကို ကူပါဦးတဲ့”

“ကျွတ်”

ပန်းကတ္တီပါ အလိုလိုနေရင်း စိတ်ရှုပ်ထွေးသွား၏။ သို့သော်

လည်း ကူနေ့မပျက်အောင်ထိန်း၍ ...

“ရပါတယ် ကိုခါးခါးရယ်၊ ပန်းက ပစ္စည်းလေး နည်းနည်းပေးပါး ဝယ်ရုံလေးပါ”

“နည်းနည်းဝယ်ဝယ်၊ များများဝယ်ဝယ်၊ ကြိုက်သလောက် ဝယ်လေ၊ ကိုယ် လိုက်ပေးမယ်၊ ပြီးတော့ မမမိုးက မမနီးနီးဖက်ရှင် အတွက် လိုအပ်တဲ့ ဖက်ရှင်အလှဆင်ပစ္စည်းတွေ အသိဆိုင်မှာ မှာထားတယ်၊ အဲဒီထဲက ပန်းစိတ်ကြိုက်ကြည့်ပြီး မမနီးနီးဖက်ရှင်မှာ ထည့်ပို့တစ်ပါတည်း ယူပေးလိုက်ပါတဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ပန်းကို လိုက်ရှာနေတာ လာ ပန်း”

ခေတ်ခါးခါးက၊ မမမိုးမှာတဲ့အတိုင်း ပြောရင်း သူ့စိတ်က တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်းလည်း ပန်းကတ္တီပါကို စူးစူးရှရှလေး ကြည့်၏။

အဲဒါကိုပဲ ပန်းက ရှက်စိတ်တွေဖြစ်ကာ။

“ကဲပါ အဲဒါဆိုလည်း ကိုခါးခါးရှေ့က သွားနဲ့”

“ဟင့်အင်း၊ ရှေ့က မသွားဘူး၊ အတူတူသွားမယ် လာ”
ခေတ်ခါးခါးက ရဲရဲတင်းတင်းပဲ ပန်းလက်ကို ဆွဲ၏။

“အဲ”

ပန်းရှက်စိတ်တို့ ပိုသွားကာ ခါးခါးလက်ကို ပုတ်ချပြီး မနစ်မြဲစွာ မျက်စောင်းထိုး၏။

ခေတ်ခါးခါးက ပန်းရဲ့မျက်စောင်းကိုပဲ သဘောကျတာ

တဟားဟားရယ်၏။

“ပန်းမျက်စောင်းလေးက ကိုယ့်ရင်ထဲ တကယ်ငြိတယ်ဟာ”
“ရှင်နော်”

“တကယ်ပြောတာ ပန်းရဲ့”

“သွားပါ၊ ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ဟိုမှာ သူများတွေကြည့်နေပြီ”

“အားကျလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ကျွတ်”

ပန်းကတ္တီပါ ပို၍ရှက်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၏စူးစမ်းတဲ့ အကြည့်တွေထဲမှာ ခါးခါးက ပန်းကို မြတ်မြတ်နီးနီး စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောဆိုနေတာတွေကို သဘောကျသောအရိပ်များ ပါနေမှန်း သိ၏။

ထိုအသိကြောင့် ပန်း ပို၍ ရှက်လှပါသည်။

ဒါကြောင့် ပန်းပဲ ရှေ့က ဦးဆောင်ထွက်ခဲ့မိသည်။

ထိုအခါ -

အနမ်း (၄)

“ပန်းခေရ၊ ဟေ့ ပန်းကတ္တီပါ”

ပန်းရဲ့ဖက်ရှင်ဆိုင်လေးရှေ့မှာ ငြိမ်ခနဲ ကားရပ်လို့ မဆုံးသေးခင် ခရမ်းသွေး လှမ်းခေါ်သည်။

ခရမ်းသွေးခေါ်သံကြောင့် ငွေပုလဲရောင် မင်္ဂလာဝတ်စုံပေါ် ဖန်သီးလုံးလေးတွေ ထိုးသိနေတဲ့ ပန်းကတ္တီပါလက်ကလေး တန့်သွား၏။ တစ်ဆက်တည်းလည်း ခေါင်းလေးထောင်ကြည့်မိလျှင် -

“ပန်းကို နိုင်စားဖို့ ခရမ်း လာနေပြီ သွားလေ”

သီရိက ပန်းသီးလုံးတွေ ပိုင်းကူတိုးပေးနေရာမှ မကြည်လင်စွာ ပြော၏။

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

“သီရိကလည်းကွယ်”

“သီရိက ဟုတ်တာပြောတာပါ။ ကံသွား တော်ကြာ ခရမ်းသွေး စိတ်ကောက်တော်မူနေဦးမယ်”

သီရိ မကြည်လင်ပေမယ့် ခပ်ဖော့ဖော့ပြောရင်း ပန်းကတ္တီပါကို တွန်းလွှတ်၏။ ပန်းကတ္တီပါ လုပ်လက်စလေး လွှတ်ချကာ ...

“ခရမ်းခေရ လာလေ”

ပန်း အသံပြုလိုက်၏။

“ဟွန်း ရှင်တို့ ခေါ်မကြားအော်မကြားနဲ့ ဘာလုပ်နေတာ တုန်း”

ခရမ်းသွေး ခြေကလေးဆောင့်ကာ ဖက်ရှင်ဆိုင်ပေါ် ရောက်လာသည်။

“မင်္ဂလာဝတ်စုံတစ်စုံရယ်လေ ဒီညနေ ပေးရတော့မှာမို့ လက်စသတ်နေတာပါ”

“အိုး ခရမ်းဝတ်စုံတွေ ဘေးဖယ်ပြီး အဲဒီမင်္ဂလာဝတ်စုံကို ဦးစားပေးနေတယ်ပေါ့လေ”

“မဟုတ်ရပါဘူး ခရမ်းရယ်၊ ခရမ်းရဲ့ဖက်ရှင်ကို ဦးစားပေးပြီးမှ တခြားသူရဲ့ မင်္ဂလာဝတ်စုံကိုင်နေတာပါ”

“အဟီး အဲလိုမှပေါ့ သူငယ်ချင်းရဲ့”

ခရမ်းက အဲသလိုရယ်ပါ။ အစစအရာရာ ခရမ်းကို ဦးစားပေးမှ

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

သဘောကျ၏။ ပန်းကတ္တီပါ အလိုက်သင့်ပြောလိုက်တော့ ခရမ်းသွေး
ဟီးခနဲရယ်ကာ ပန်းကိုယ်လုံးလေးကို ပွေ့ဖက်၍ ချစ်စနိုးပြု၏။

သီရိက သည်းပါ့ဟူသော မှတ်ချက်လေးဖြင့် နှာခေါင်းလေး
ရှုံ့တွဲပြု၏။

ခရမ်းက ဘယ်သူ့ကိုမှ အရေးမစိုက်ပါ။ ပန်းကပဲ ကြားထဲက
အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံနေရသည်။

“လာ ခရမ်း၊ အခန်းထဲဝင်ပြီး ဖက်ရှင်ဝတ်ကြည့်လိုက်”

“အိုကေ”

ခရမ်း လက်ဖျစ်လေးတီးရင်း ပန်းနဲ့အတူ အခန်းထဲဝင်လေ
သည်။ ပန်းက ခရမ်းရဲ့ဝတ်စုံသုံးစုံလုံးကို ခုတင်ပေါ် ဖြန့်ပြလိုက်၏။
ထိုဝတ်စုံလှလှလေးများကို မြင်တော့ ခရမ်းက သဘောကျကာ တစ်စုံ
ပြီး တစ်စုံ ဝတ်ကြည့်၏။

တစ်စုံထက်တစ်စုံ လှသလို ခရမ်းသွေးနဲ့လည်း လိုက်ဖက်ပါ
၏။ အပိမ်းနဲ့အနီ တွဲစပ်ထားတဲ့ ဆန်ကျင်ဘက် ဒီဇိုင်းက ပိုလှနေသလား
ပဲ။

ထိုဝတ်စုံလေးကို ဝတ်ထားလျက်နဲ့ ပြန်ချွတ်မနေတော့ပါ။
တစ်ပါတည်း ဝတ်၏။

“ဒါလေး အကြိုက်ဆုံးပဲ”

မှန်ရှေ့မှ ကိုယ်လုံးလေး လှည့်ကြည့်ရင်း ခရမ်းသွေး ပြော၏။

အဖြူနဲ့သစ်စိမ်းရောင် ဖက်ရှင်လေးကိုလည်း ကိုင်ကြည့်ရင်း ...

“ဒါလေးလည်း ဝိုက်တယ်၊ အားလုံး ဘယ်လောက်ကျလဲ
ပန်း”

“ပုံမှန်အတိုင်းပဲလေ”

“အိုး ပုံမှန်အတိုင်းမလုပ်ပါနဲ့၊ ပိုပေးပါမယ်”

“မလိုပါဘူး ခရမ်းရဲ့”

“အမယ်လေး၊ ရှင်လက်ရာက တကယ့်ဖက်ရှင်ဆိုင်ကြီးတွေ
ရဲ့လက်ရာအတိုင်းပဲ၊ ဈေးပေါပေါမယူပါနဲ့၊ ခရမ်းက သူငယ်ချင်းမို့
အားပေးရင်း ပိုပေးချင်တာပါ။ ကဲ ရော့”

ခရမ်းသွေးပြောဆိုရင်း လက်ကိုင်အိတ်ထဲက တစ်သောင်းတန်
သုံးရွက်ထုတ်ပေးလေသည်။

“အိုး နှစ်ဆတောင် ဖြစ်နေပြီ”

ပန်းကတ္တီပါ ငြင်းတာကို ခရမ်းသွေး လက်မခံ။

“အမယ်လေး တစ်စုံကို တစ်သောင်းတည်း ကျပါတယ်၊ ခရမ်း
ချုပ်နေတဲ့ ‘သရဖူ’ တို့ဆိုရင် ဒီလိုလက်ရာကိုပဲ နှစ်သောင်း၊ သုံးသောင်း
မျိုး ယူတာလေ”

“ဪ သူတို့က ထိတ်ထိတ်ကြဲတွေကို ကိုင်ထားတာလေ”

“အဲဒါကြောင့် ပန်းကိုပြောတာ၊ သူတို့လို ဖက်ရှင်ဆိုင်ကြီး
ဖွင့်ဖို့ ခရမ်း ကူညီမယ်ဆိုတာ လက်မခံဘဲနဲ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခရမ်းရယ်၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း ပန်း အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဈေးသက်သက်သာသာနဲ့ ချုပ်ပေးတော့ ဖောက်သည်ပိုရတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်ပါ”

“ကဲ ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ခရမ်းပေးတာကိုတော့ ယူရမယ်၊ ဒါပဲနော်”

ခရမ်းက ပန်းပန်းလေးကို ပွေ့ဖက်ရင်း အတင်းအကျပ် ပြော၏။ ပိုက်ဆံပြန်အမ်းတော့လည်း မယူ။

ပန်းပဲ အားနာပါးနာနဲ့ ခရမ်းပေးတဲ့အတိုင်း ယူရလေသည်။

“ဒါနဲ့ ပန်းလက်ကိုင်ဖုန်းကော”

“ရှိပါတယ်”

“ခဏလောက်ပြ”

“အဲ”

ပန်း ခုမှ သတိရသည်။ အခန်းပြင် ပြန်ထွက်ပြီး စားပွဲပေါ်က လက်ကိုင်ဖုန်းလေး လှမ်းယူလျှင် ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်၏။

ခရမ်းက ပန်းကတ္တီဝါလက်ထဲက ဖုန်းလေးကို လှမ်းယူသလို ပန်းကိုလည်း အခန်းထဲအရောက် ဆွဲသွင်း၏။ ထို့နောက် သိရီ မကြားအောင် တိုးတိုးလေး ကပ်ပြော၏။

“တွေ့လား”

“ဘာ ဘာကိုလဲ”

“ပန်းရဲ့ဖုန်းပေကျာပေါ် ထည့်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံ”

“ဟင်”

ပြောဆိုရင်း ခရမ်းက ပန်းရဲ့ဖုန်းကိုဖွင့်လျှင် ထိုပုံလေး ပေါ်လာသည်။

“ဒါ ... ဒါ ခရမ်း ထည့်ပေးထားတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ထည့်ထားတာလဲ ခရမ်းရယ်”

“ပန်း ရင်မခန့်ဘူးလား”

“အိုး”

ပန်းမျက်နှာလေး ရှက်ယောင်နဲ့ ရဲမှည့်သွား၏။ ခရမ်းသွေးက သဘောတကျ ရယ်မောရင်း ...

“ကဲပါ ရှက်မနေပါနဲ့”

“အိုး ဘာလို့ အဲဒီပုံကြီး ထည့်ပေးတာလဲ၊ ပန်းက အံ့ဩနေတာ၊ ဘယ်က ဘယ်လို ဒီပုံ ဝင်နေတာလဲလို့၊ နေပါဦး၊ အဲဒါက ဘယ်သူပုံလဲ”

ပန်းကတ္တီဝါပဲ ဗလုံးဗထွေးပြောရင်း မေးမြန်းမိသွား၏။ ထိုအခါ ခရမ်းသွေး ပို၍သဘောကျကာ ပန်းကတ္တီဝါကို စိုက်ကြည့်လေသည်။

ပြီးတော့ တိုးတိုးလေး ကပ်မေး၏။

“ကြေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟင် ဟင့်အင်း”

ပန်းကတ္တီပါ ပို၍မလုံမလဲဖြစ်သွားသည်။

“မကြေဘူးဆို ဒီပုံ ပြန်ဖျက်လိုက်မယ်လေ”

“အဲ”

ပြန်ဖျက်ပစ်မယ်ပြောတော့လည်း ပန်းကတ္တီပါ နှပြောနေမိသည်။ ထိုအခါ ခရမ်းသွေး သဘောကုန်ကာ ရယ်ပြန်ပြီး -

“မဖျက်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရဲ့၊ သူ ဘယ်သူလဲ သိလား”

“ဟင် ဘယ် ဘယ်သူ”

ပန်း ကမန်းကတန်း မေး၏။

“ပန်း တကယ်သိချင်လား”

ပန်း ဟန်ဆောင်ဖို့တွေ မှေ့သွားသလိုဖြစ်ကာ ခေါင်းလေး ကသာညိတ်မိလေသည်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိဖို့ လိုတယ် မဟုတ်လား။

ပြီးတော့ ဒီဓာတ်ပုံရှင်ကို ပန်း အပြင်မှာ မြင်ဖူးခဲ့သည်။ အပြင်မှာ မြင်ခဲ့တဲ့သူနဲ့ ခရမ်းပြောမယ်သူနဲ့ တူနေမလားဆိုတဲ့ သိချင် လဲတ်နဲ့ပါ။

“တကယ်သိချင်တယ်ပေါ့၊ အဲဒါဆိုလည်း ပြောပြရတာပေါ့၊

ကင့် ဟင့် ဟင့်”

ခရမ်းသွေး ရယ်မောကာ ထပ်မေး၏။

“ပန်းသိချင်တာ ဦးနှောက်ထဲကလား၊ နှလုံးသားထဲကလား”

“ဟွန်း”

ဒီလိုနို့ကိစ္ဆတ်ချွတ်လွှာလွှာမေးတော့ ပန်း ဘယ်လိုဖြေရမှန်း မသိတော့ပါ။ ခေါင်းလေးပဲ ကုတ်ရမလို့၊ လက်ချောင်းလေးတွေကိုပဲ ပွတ်နေရမလို့နှင့် မလုံမလဲ တကယ်ဖြစ်ရလေသည်။

“ကဲပါ ဦးနှောက်ထဲကလား၊ နှလုံးသားထဲကလား၊ ခရမ်း သိချင်တယ်၊ ပန်း စဉ်းစားပြီး ဖြေ”

“အို ပန်းက ရိုးရိုးသားသား သိချင်တယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ခရမ်းလည်း ရိုးရိုးသားသား ပြောပြပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ပန်း စဉ်းစားထား၊ ခရမ်းက သန်ဘက်ခါမှ ပြောပြ မယ်၊ သန်ဘက်ခါက ခရမ်းမွှေးနေ”

“အလို”

“ဟုတ်တယ်၊ ခရမ်းရဲ့မွှေးနေအထိမ်းအမှတ်နေ့မှာ သူ ဘယ် သူလဲဆိုတာ ပြောလည်း ပြောမယ်၊ ပြုလည်း ပြုမယ်”

ခရမ်းက ထိုသို့ပြောရင်း ပန်းလက်ထဲကို ဖုန်းလေး ဖွင့်လျက် သား ထည့်ပေး၏။

“ခရမ်းမွှေးနေ့မှာ ဆုံမယ်နော် ပန်း”

ခရမ်း ထိုသို့ပြောဆိုကာ သူမရဲ့ဖက်ရှင်အိတ်ကို ဆွဲယူ၍ ကြော့ကြော့လေး ထွက်သွားလေသည်။

ပိန်းကလေး

ပန်းမှာသာ ပေကျာဖော်မှ သူ့ပုံလေးကြည့်ရင်း ရင်မောစွာ
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။
ကျန်ရစ်ခဲ့သည်က ရိုးရိုးလေးမဟုတ်ပါ။ ခရမ်းခမ်းတဲ့မေးခွန်း
လေးနှင့် တဝဲလည်လည်ဖြစ်ကာ။
သူ ဘယ်သူဆိုတာ ပန်းရဲ့ဦးနှောက်က သိချင်တာလား။ ဒါမှ
မဟုတ် နှလုံးသားက သိချင်တာလားတဲ့။
ပန်း ဘယ်လိုဖြေရမလဲ သူငယ်ချင်းရယ်။
လောလောဆယ် ပန်းဖြေနိုင်တာက ထိုမေးခွန်းကြောင့် ပန်း
နှလုံးအိမ်မှာ လှုပ်ခါနေရတယ်ကွယ်။
တကယ်ရယ်။

အခန်း (၅)

“ရှင် သွားမလိုလား”
“ဘယ်လဲ ချောစုရဲ့”
ပန်းကတ္တီပါ မုန်လာဥနီကို ပါးပါးလေးလှီးဖြတ်နေရင်း ပြန်မေး
လိုက်သည်။ ချောစုက ငါးကြော်ရန် ဆီဒယ်အိုးထဲ ဆီလောင်းထည့်ရင်း
ဆက်ပြော၏။
“ဘယ်ရမလဲ၊ ခရမ်းသွေးရဲ့မွှေးနေ့ပွဲလေ”
“ဪ သွားမလားလို့”
“ဟွန်း သတိထားပြီးသွားဦး”
“ဘာဖြစ်လို့”

လှီးပြီးတဲ့ မုန်လာဥနီအပိုင်းလေးတွေကို သီးစုံလှီးထားတဲ့ ဆန်ကာထဲ ကျုံးထည့်ရင်း ပန်းကတ္တီပါ မေးလိုက်သည်။

ချောစုက နှုတ်ခမ်းလေးကို မနှစ်မြို့စွာ တွန့်၍ -

“ခရမ်းသွေးက သာမန်နဲ့မတူဘူးလေ”

“ဘယ်လိုမတူတာလဲ”

“ဟဲ့ ခရမ်းပုံစံက ပန်းမှပန်းဖြစ်နေတာ ရိုးရိုးသားသား မဟုတ် နိုင်ဘူး”

“အိုး ချောစုကလည်း”

ချောစုပြောနေတာကို ပန်းကတ္တီပါ လက်မခံနိုင်ပါ။ ချောစုက ဆီဆူနေတဲ့ ဒယ်အိုးထဲ ဆားနဲ့ နန္ဒင်နယ်ထားတဲ့ ငါးရဲ့အပိုင်းလေးတွေကို ထည့်၏။ ရှိခနဲမြည်သံနောက်မှာ ချောစု ဆက်ပြော၏။

“ချောစုကလည်း လုပ်မနေနဲ့၊ ခရမ်းသွေးက ကျောင်းတက် ကတည်းက ဘယ်လိုစရိုက်လည်းဆိုတာ ရှင်သီပါတယ် ပန်းကတ္တီပါ ရယ်”

ချောစုစကားဆုံးလျှင် ပန်းကတ္တီပါ ငေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ ပန်းကတ္တီပါရဲ့မျက်ဝန်းအစုံမှာလည်း ငါးကြောင့်အိုးထဲက ပွက်ပွက် ဆူနေတဲ့ ဆီပူတွေကို အငေးသား ကြည့်ဖြစ်သည်က အလေးအနက်ရယ်။ ထိုအခါ ပန်းကတ္တီပါ တစ်ခုခုပြောဖို့ စကားလုံးရှာမရသလို ဖြစ်နေလျှင် ချောစုက ဆက်တိုက်ပြောလေသည်။

“တကယ်ဆို ကျောင်းအတူတူတက်ပြီး ဘွဲ့ရတာ ချောစုတို့ ထည်း အတူတူပါပဲ။ ကျောင်းတက်ခဲ့တဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ အတန်းထဲက ဘယ်သူနဲ့မှ မျက်နှာကြောတည့်အောင် ခရမ်းသွေး စကား ပြောဖူးလို့လဲ။ ဒင်းက ရွှေတံဆိပ်သွေးသမီးဆိုတဲ့မာနနဲ့ ဂုဏ်မောက်နေ ဘာလေ။ ရှင်တစ်ယောက်တည်းကို ရွေးပြီး စကားပြောတာ၊ ပြောတာ ထောင် ရိုးရိုးသာသား ပြောချင်တဲ့စိတ်နဲ့ မဟုတ်ဘူး။ ခိုင်းချင်တဲ့ စိတ်နဲ့”

“အဲ အဲလိုလည်း ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ။ ဒီဝတ်စုံလေး ဒီနေ့ချက်ချင်း ချုပ်ပေး ဒါဆို ရှင်ကလည်း ချက်ချင်းချုပ်ပေးလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား”

“အိုး အဲဒါ အလုပ်သဘောပါ။ ပန်းကို အမြန်ကြေးပေးပြီး နိုင်တာဆိုတော့”

“ချုပ်တာက ချုပ်တာတခြားပါပဲ။ သုံးနှစ်သုံးမိုး ကျောင်း အတူတူတက်လာတာ အတန်းထဲက ဘယ်တစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောလဲ”

ချောစု ပြောကာမှ ပန်းကတ္တီပါ တွေးတောရလေပြီ။ တကယ် ထည်း ခရမ်းသွေးက ချောစုပြောရလောက်အောင်ရယ်။ တစ်ခန်းလုံးမှာ နန်းတစ်ယောက်တည်းနဲ့သာ ပြောဆိုလေ့ရှိပါသည်။

ပန်းနဲ့ စကားပြောဖြစ်တာက ဒီလို။

www.burmeseclassic.com

“ဟင်”

ပန်းကတ္တီပါ သူမကိုယ်သူမ ပြန်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ပန်းကတ္တီပါ စတ်ထားတဲ့အင်္ကျီပုံဆန်းဆန်းကြီး မဟုတ်ပါ။

ပန်းတစ်ဖက်ကနေ အလွှာအထပ်လေးယိုင်၍ စင်းကျနေသော ဘေးတစောင်ပုံဖြစ်ပြီး ခါးအောက်နားမှာ အတွန့်ပါတဲ့ အပွင့်ပိုင်းကြီး ထွင်ထား၏။ ထိုအပွင့်ပိုင်းအလယ်မှာ ကျောက်ပွင့်အကြီးကြီးတစ်လုံးပါ လေသည်။

“အဲဒီဒီပိုင်း ဘယ်မှာချုပ်တာလဲ”

“ပန်းဘာသာ ထွင်တာပါ”

“ဟင်၊ ရှင်က ထွင်တတ်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ပန်းက အပ်ထည်တွေ ထွင်ပြီး ချုပ်ပေးတတ်တယ်”

“အလိုလေ တကယ်”

“တကယ်ပါ၊ ပန်းက အဲဒီဝင်ငွေနဲ့ ကျောင်းတက်ရတာလေ”

“အလိုလေ”

ခရမ်းသွေး အံ့ကြွပြီးရင်း အံ့ကြွနေပါသည်။ အထည်ချုပ်လို့ တွေ့ ဝင်ငွေနဲ့ ကျောင်းတက်နေရတာတဲ့။

ခရမ်းသွေး မယုံနိုင်စွာ စိုက်ကြည့်မိ၏။ ထိုအခါ ပန်းက ဆင်းလေးဆတ်၍ -

အခန်း (၆)

“ဒီမှာ”

ပန်းကတ္တီပါအနား လာရပ်ပြီး ခေါ်တဲ့အသံ။ ပန်းကတ္တီပါ လက်ချာစာအုပ်ဖွင့်ဖတ်နေရာမှ မော့ကြည့်လိုက်၏။

ကာလာခြယ်မျက်နှာလေးနဲ့ ပန်းကတ္တီပါကို စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ခရမ်းသွေးရယ်ပါ။

“ဘာလဲဟင်”

ပန်းကတ္တီပါ မေးလိုက်တော့ ခရမ်းသွေးက ပန်းကတ္တီပါခါးဘေး ထိုင်ခုံလွတ်မှာ ထိုင်ချပြီး -

“ရှင်ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီပုံကြိုက်လို့”

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

“ဟုတ်တယ် ခရမ်းသွေးရဲ့၊ ခရမ်းသွေးချုပ်ရင် ပိုတ်စယူခဲ့ ပန်းချုပ်ပေးမယ်”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပါ ခရမ်းရဲ့”

“အဲဒါဆို လာ၊ ခုချက်ချင်း ပိတ်စဝယ်ပေးမယ်”

ပြောရင်း ဆိုရင်း ပန်းကတ္တီပါကို ခရမ်းသွေး ဆွဲခေါ်လာသည်။

“ဟို အတန်းရှိသေးတယ် ခရမ်းရဲ့၊ အတန်းပြီးရင်”

“လာပါ၊ ပိတ်စဝယ်တာ ဘယ်လောက်ကြာတာမှတ်လို့”

ပြောရင်းဆိုရင်း ခရမ်းသွေး မရမကဆွဲခေါ်တာမို့၊ ပန်းကတ္တီပါ ငြင်းရခက်သွားသည်။

ပန်းရဲ့ဘေးနားက သူငယ်ချင်းများက ခရမ်းသွေးအပြုအမူကို မနှစ်မြို့စွာ ပိုင်းကြည့်၏။

ပန်းကတ္တီပါကိုလည်း ဟန့်တားလိုက်ကြသည်။

“အတန်းစတော့မှာ ပန်းရဲ့”

ဘေးချင်းကပ်ထိုင်နေတဲ့ ချောစုက ဝင်ပြော၏။ ထိုအခါ ခရမ်း သွေးရဲ့မျက်ဝန်းရင့်ရင့်က ချောစုဆီ ဒိုင်းခနဲ ရောက်သွားပြီး -

“အတန်းစတာ၊ မစတာ ရှင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး၊ ငါတို့ကိစ္စ ကြားဆင် မပါနဲ့၊ ပန်းကတ္တီပါ ဝင်ငွေရအောင် ငါ ကူညီနေတာ၊ လာ ပန်းကတ္တီပါ ပြောဆိုရင်း ပန်းကတ္တီပါကို စာသင်ခန်းထဲက တကယ်ဆွဲခေါ်

သွားလေသည်။ ပန်းကတ္တီပါ ကျိုးကြောင်းပြု၍ ကြိုးစားသော်လည်း ခရမ်းသွေးစိတ်ကသာ အနိုင်ယူသလိုဖြစ်၏။

“လာ ပန်း”

“ဪ အင်း အင်း”

ဒီလိုနဲ့ပဲ ပန်းကတ္တီပါမမျှာ ခရမ်းသွေးအလိုကျ ပါတော်မူကာ၊ မှတ်မှတ်ရရပြောရရင် ထိုနေ့က ပန်းကတ္တီပါရဲ့အတန်းအချိန် တွေအားလုံး ပျက်ကုန်သည်။

ခရမ်းသွေးပိတ်စဝယ်တဲ့ဆီလိုက်ရတာ ဖတ်ဖတ်မော၏။ အစမ်းချုပ်ကြည့်ချင်လို့ တစ်စုံဝယ်တယ်ဆို တော်ရောပေါ့။

ခုတော့ အဲလိုမဟုတ်ပေါင်။

ကိုးရီးယားက တိုက်ရိုက်လာတဲ့ ပိတ်စအရောင်စုံဝယ်တာက တစ်စုံစာမဟုတ်။

အစုံနှစ်ဆယ်တိတိ။

ဘုရားရေ။

ပန်းကတ္တီပါ မျက်လုံးပြူးရ၏။

“တစ်နေ့ တစ်စုံပြီးအောင် ချုပ်ပေး၊ ပြီးတော့ ခရမ်းကြိုက်တဲ့ ကတ်တလောက်ပါ ဝယ်ပေးမယ်”

ဒီလိုနဲ့ ကက်တလောက်တွေပါ ဝင်ပြန်သည်။

ဒါတင်မက

ဒီခိုင်းထွင်တဲ့ဆီမှာသုံးတဲ့ အလှပစ္စည်းအသေးအမွှားလေးတွေကားစ ဝယ်ပေး၏။ ဒီလိုနှင့်ပင်။

ပန်းကတ္တီပါက ခရမ်းသွေးရဲ့ပင်တိုင်လက်စွဲတော် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့လက်စွဲတော်ဖြစ်ရသည်ကို ချောစုတို့က မကြည်လင်။

မကြည်လင်တာက ခရမ်းသွေးဟာ သူမ လိုချင်ပြီဆို ချက်ချင်း ဖြစ်သည်။ ပန်း အချိန်အားတာ၊ မအားတာ ခရမ်းမသိဘူး။

ခရမ်းသွေးက ခိုင်းရင် ပန်းကတ္တီပါမှာ ငြင်းတဲ့စွမ်းအား မရရှိတာက အကြောင်းမဲ့ဟုတ်ရိုးလား။

ပန်းကတ္တီပါရဲ့ဘဝက ထွင်ရင်းချုပ်ရင်း ရတဲ့ဝင်ငွေလေးနဲ့ ရပ်တည်နေရတဲ့ဘဝလေ။

ထို့ဘဝရဲ့အစမှာလည်း မတွေးချင်ဘဲ မနေသာသလို ဖြစ်ရသည်မို့ တွေးရသည်သာ။

အခန်း (၅)

“ဟီး”

“ဟဲ့ ငိုမနေနဲ့ ပန်း”

“ဟီး ငိုမယ်၊ ငိုရမယ် အမေကြီးရဲ့၊ ဟီး”

“ဟွန်း ပြောမရလည်း ငိုဟေ့ ငို၊ သေအောင်ငိုဟဲ့၊ တကတဲ ခုယ်”

အမေကြီး ဒေါ်ခင်ပု စိတ်လွတ်လက်လွတ်ပြောကာ ယှိုင်နဲ့နေသော ယှိုင်ထောင်အိမ်ကလေးပေါ် တက်သွားလျှင် ယှိုင်ထောင်အိမ်လေး လှုပ်ခါသွားသယောင်ဖြစ်၏။

ပန်းကတ္တီပါက ဒြပ်မှာရပ်ရင်း တဟီးဟီးနဲ့ ငိုနေပါသည်။

အကြည့်ကလည်း မေမေ့ ဦးလေးတို့ လက်တွဲပြီး ထွက်သွားရာနောက်
ငိုရင်းကြည့်၊ ကြည့်ရင်း ငိုရင်းနှင့် ဖြစ်လေသည်။

“ဟီး”

ထိုစဉ်က ပန်းကတ္တီပါက ကိုးနှစ်အရွယ်ကလေးပါ။ ကလေး
တစ်ယောက်အနေနဲ့ ထိုစဉ်က ငိုရုံသာ တတ်နိုင်တဲ့ဘဝ မဟုတ်လား။

ငိုရတဲ့အကြောင်းရင်းလက်ညား ခပ်ရိုးရိုးလား။ ခပ်ဆန်းဆန်း
လား။ ပန်းကတ္တီပါ 'မခန့်မှန်းတတ်ပါ။ ပန်းကတ္တီပါ ကောင်းစွာသိနေ
သည်က သူ့ဘဝထဲမှ ဖေဖေရော၊ မေမေပါ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
ထွက်သွားတယ်ဆိုတာပါပဲ။

ပန်းကတ္တီပါ ငါးနှစ်အရွယ်မှာ ဖေဖေနဲ့မေမေနဲ့ ကွာရှင်းသတဲ့။

“ကွာပါစေ၊ ကွာတာ အေးတယ်၊ ကလေးတစ်ယောက် အဖတ်
တင်တာပဲရှိတယ်၊ လက်ကြောမတင်းတဲ့အကောင်၊ ကစားသမား၊
ဖဲသမား၊ ဘောလုံးပွဲလောင်းသမား၊ မယားနဲ့ကလေးကို မရှာကျွေးတဲ့
အပြင် ခြေပုန်းပါ လှည့်ခုတ်လိုက်သေးတယ်၊ ဒင်းလိုကောင်နဲ့ ကွာတာ
ငါ့သမီး ကံကောင်းတယ်အေ”

အမေကြီး ထိုသို့ပြောဆိုကာ မေမေနဲ့ပန်းကို ရင်အုပ်မကွာ
ပြုစုစောင့်ရှောက်ရှာသည်။ ကုန်စုံဆိုင်လေးဖွင့်ထားတဲ့ အမေကြီးရဲ့ရှာစာ
နဲ့ ပန်းတို့သားအစ် မဖွဲ့လုံလှပါ။

ဖေဖေက မေမေနဲ့ ပြောဆိုကွာရှင်းပြီး သိပ်မကြာပါ။ နောက်

မိန်းမယူလေသည်။ ဖေဖေယူတဲ့မိန်းမက ငွေတိုးချစားတဲ့ မယုယုဆိုလား။
ဘာလား။ ဒင်းကလည်း လင်ကွဲ့။ ဖေဖေကလည်း ဇနီးတော့ ဘောလုံး
ခွဲလောင်းဖို့ ငွေတိုးချေရင်း မယုယုဆိုတဲ့ သူမကို ယူလိုက်၏။

မေမေက အဲဒါကို အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်ရှာသည်။

မေမေ စိတ်ကူးထဲမှာ မခံချင်သဘောလည်း ဖြစ်၏။ ရပ်ကွက်
ချင်းနီးတာမို့ ဟိုတစ်ကွေ့၊ ဒီတစ်ကွေ့ မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့တွေ့နေတော့
မေမေလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်တူသည်။

ထို့နောက် ဖိနပ်စက်ရုံမှာ မေမေ အလုပ်ဝင်၏။

အလုပ်ဝင်ပြီး မကြာဘူး။ မေမေနဲ့အတူ ဖိနပ်စက်ရုံမှာ မန်
နေရာဆိုလား။ ဘာလား အဲဒီလူတစ်ဦးနဲ့ ရင်းနှီး၏။

လူပုံက ဖေဖေလိုပဲ ခပ်ချောချောရယ်။

ဖေဖေထက် ငါးနှစ်လောက်ကြီးမလားပဲ။ ထိုသူနဲ့ မေမေ
တတွဲတွဲဖြစ်၏။

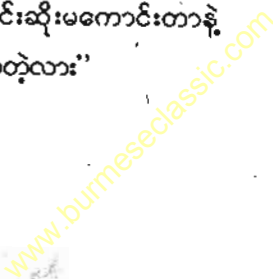
ထိုအခါ အမေကြီးက မေမေ့ကို ဆူလေသည်။

“ပန်းကံ့ကော် ညည်း စိတ်မှတ်မရှိဘူးလား”

“ဘာလဲ အမေရဲ့”

“ဟဲ့ လင်ယူဖူးပြီး ကောင်းမကောင်း သိရောပေါ့၊ ခုတစ်ခါ”

“ဟာ အမေကလည်း ဟိုသေချင်းဆိုးမကောင်းတာနဲ့
ယောက်ျားအားလုံး မကောင်းတော့ဘူး ဖြစ်ရမတဲ့လား”

“အောင်မာ နေ့စမ်းပါဦး၊ အခုကောင်က ကောင်းနေပြီလား၊ ဘာတွေကောင်းနေလဲ၊ ငါ့ပြောစမ်း”

ပန်းကတ္တီပါ အိမ်ကတော့လုပ်ရင်း မေမေခွဲအမေကြီးပြောနေ တဲ့စကားကို မျက်လုံးဝိုင်းလေးနဲ့ ကြည့်ရင်း နားထောင်နေမိသည်။

“မေမေက ဆတ်ဆတ်ထိမခံဖြစ်ကာ မျက်နှာကို အဲလှပြင် နေရာမှ ပြန်ပြော၏။

“ကောင်းတာပေါ့ အမေ၊ ကံကော်လစာအားလုံး အမေ့ကို ပေးနိုင်တယ်လေ၊ ကံကော် သုံးစွဲဖို့ လိုတာမှန်သမျှ ဝယ်ပေးနိုင်တာ အမေ သိတာပဲ”

“အေး လိုတာဝယ်ပေးတိုင်း ကောင်းသလား၊ ညည်းမွေးထား တာ သမီးဟဲ့”

“သမီးမိန်းကလေးလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ကိုကြီးက ရှာကျွေးမတဲ့”

“အမယ်လေး၊ တော်ပါတော့ မိကံကော်ရယ်၊ ရှာကျွေးတာက နောက်၊ ယောက်ျားတွေ သောက်ကျင့်ကိုက ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။

တော်ကြာ ညည်းသမီးကို”

“အမေ”

အမေကြီး ပြောစကားမဆုံးခင် မေမေက ဖိအော်၏။

“ညည်း ငါ့ကို မအော်နဲ့ မိကံကော်၊ ညည်း အဲဒီကောင်နဲ့ ယူရင် ငါ့အိမ်ပေါ် တက်မလာနဲ့”

“စိတ်ချ အမေ့အိမ်ပေါ် ကိုကြီး တက်မလာဘူး၊ ကံကော်တို့ အိမ်ငှားနေမယ်”

“နေဟေ့နေ၊ ညည်းတို့မွေးတဲ့ သမီးကို ငါပဲ ဒိုင်ခံထိန်းမယ်၊ အေး နောက်တစ်ခါ ကလေးတစ်ယောက်ဖိုက်ပြီး ငါ့အိမ်ပေါ် တက်မလာ နဲ့”

“စိတ်ချ အမေရဲ့၊ ကိုကြီးက သက်ဝင်းလိုမဟုတ်ဘူး၊ အမေ စောင့်ကြည့်လိုက်”

မေမေက ထိုလူကြီးကို ယုံကြည်ကိုးစားစွာ ပြောဆိုကာ အလှ ပြင်ပြီး အလုပ်သွား၏။

ထိုနေ့ကတည်းက မေမေ အိမ်ပြန်မလာ။

ထိုလူကြီးနဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးပြီး ဟန်းနီးမွန်းဆိုလာ၊ ဘာလား ထွက်သွားကြတာ တစ်လနီးပါးကြာသည်။

ထိုလူကြီးရဲ့အမျိုးတွေရှိရာ အညာဘက်က ပြန်လာပြီး အမေ ကြီးကို လာကန်တော့၏။

ပန်းက မေမေ့ကို လွမ်းလွမ်းမောမော ပြေးဖက်ပေမယ့် အမေက အဖက်မခံ။ ပန်းကို တွန်းပစ်ရင်း တော်ရာမှာ သွားနေတဲ့။

ပန်းမှာ တကြိတ်ကြိတ်နဲ့ ငိုလိုက်ရတာ။

အမေကြီးကို ကန်တော့ပြီး မေမေနဲ့ ထိုလူကြီး ပြန်သွားတော့ မှ ပန်းကတ္တီပါ ဟီးခနဲ ငိုချခြင်း။

အမေကြီးက ပန်းကို ချောမော့ပါသေးသည်။ ပန်း ငိုမြဲ ငိုနေ
 တော့ စိတ်မရည်ချင်တဲ့ အမေကြီးက ဆူဟယ် မာန်ဟယ် ပြုလေသည်။
 ပန်းမှာသာ မေမေရှိလျက် မေမေရင်ခွင်ထဲမှာ မနေရ။ ဖေဖေ
 ရှိပါရဲ့နဲ့။ ဖေဖေရယ်လို့ ပူဆာခွင့်မရခဲ့။
 ဖေဖေနဲ့မေမေ တစ်အိုးတစ်အိမ်စီ ထူထောင်ပြီး နေနေကြတာ။
 ပျော်လို့ မော်လို့။
 ပန်းကထွီပါမှာသာ ငေးရင်းတွေးရင်း စိတ်မချမ်းမြေ့မှုနဲ့
 ရှင်သန်ခဲ့ရတာ။

အနီး (၈)

“ဘယ်ကောင်လဲကွ၊ ငါ့သမီးရှိတဲ့ အိမ်ပေါ်တက်နေတာ”
 “ငါ့မယားအိမ် ငါတက်နေတာ၊ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”
 “ဆိုင်တာပေါ့ကွ၊ အဲဒီအိမ်မှာ ငါ့သမီး ရှိတယ်”
 “အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”
 “မင်း ကြုံမလို့ မဟုတ်လား”
 “ဟာ”

ဦးတင်မောင် ဒေါသတွေ ဖွာထွက်ကာ၊ တွေ့ကရာ လိုက်
 ကောက်တော့ အုတ်နီခဲတစ်ခဲရ၏။ ထိုအုတ်နီခဲနဲ့ ပစ်ပေါက်၏။
 ဦးသက်ဝင်းကလည်း မခေ။

ရှောင်ရှားရင်း ခြံစည်းရိုးတိုင် ဝါးဆစ်ပိုင်းကို ဆွဲနှုတ်၏။

“မင်း ငါ့ကို မစော်ကားနဲ့ကွာ့၊ ငါက ငါ့မယားကို မပစ်နိုင်လို့

မယားအိမ် လိုက်နေတာ”

“မနေနဲ့ ငါ့သမီးရှိတဲ့အိမ်မှာ မနေနဲ့၊ ပထွေးကောင်”

“တော်ကြတော့”

“မတော်နိုင်ဘူး မိကံ့ကော်၊ ညည်းလင်ကို ညည်းအိမ်ပေါ်
ခေါ်တင်လာတာ၊ သမီးကို ကြိုခိုင်းမလို့လား”

“ရှင် မခိုက်ခိုင်းနဲ့နော်”

ပထွေးရယ်၊ မေမေရယ် တစ်ဖက်။ ဖေဖေက တစ်ဖက် ဖြစ်
ကြလေသည်။ ထိုစဉ်က ပန်းကတ္တီပါ ဆယ့်လေးနှစ်ပါ။ ကြီးကောင်ဝင်လာ
တဲ့ ပန်းက အပျိုဖြန်းလေးဖြစ်နေတဲ့အချိန်၊ မေမေ နေထိုင်မကောင်းလို့
အမေကြီးက မေမေ့ကို အိမ်ခေါ်ထားတာ တစ်ပတ်မပြည့်သေးပါ။

ပထွေးဖြစ်သူပါ လာနေခြင်းပါ။ အမေကြီးက ဦးလေးဦးတင်
မောင်ကို မကြည့်တကြည့်နဲ့ လက်ခံထား၏။ ထိုသတင်းကြားသွားတဲ့
ဖေဖေက အိမ်ရှေ့လာပြီး အော်ဟစ်ပြောဆိုလျှင် ပြဿနာဖြစ်ကြလေ
သည်။

“ငါ့အိမ် ငါခေါ်တင်တယ်၊ နင့်မယားအိမ်မှာ ငါ့လင်တက်နေ
တာ မဟုတ်ဘူး... ကစားသမားရဲ့”

“အောင်မယ်၊ မင်းက လင်ဘက်ထိတော့ နာတယ်၊ မင်းလင်
ဘာအကြံနဲ့လဲ မင်း မသိဘူးလား”

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

“ဘာအကြံနဲ့ဖြစ်ဖြစ် နင်နဲ့မဆိုင်ဘူး”

“ဘာမဆိုင်ဘူး ပြောဦးကွာ... ခွပ်”

ပြောရင်းဆိုရင်း ဖေဖေဒေါသ ပေါက်ကွဲကာ မေမေ့မျက်နှာကို
ဝင်ထိုး၏။ အထိုးခံရတဲ့ မေမေ ခွေလဲသွားလျှင် ဦးလေးကလည်း လက်
မနေ့။ အုတ်ပြားနဲ့ ပစ်ပေါက်၏။

ဖေဖေ ရှောင်လိုက်ပေမယ့် အုတ်အစွန်း ဖျားနဲ့ထိကာ မျက်ခုံး
စပ်မှာ အက်ကွဲ၍ သွေးတွေဖြာကျ၏။

“ဟင် မင်း မင်း”

ဖေဖေက ပြေးထိုး၏။ ဦးလေးကလည်း ခါးတောင်းကျိုက်၍
ပြန်ထိုး၏။ မေမေက အထိုးခံထားရလို့ လဲနေရာမှ ရုန်းထရင်း ဖျန်ဖြေ
သော်လည်း မရ။

“ခွပ်”

“အား”

“အွတ်”

“ခွပ် ခွပ်”

“အွတ်”

နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြတာ။ အမေကြီး
အိမ်ရှေ့က မြေသလင်းမှာ ဘတစ်ပြန်၊ ကျားတစ်ပြန် ဖြစ်စေသည်။

“လာကြပါဦး၊ လာကြပါဦး... ဒီမှာ သတ်ကျန်ကြပြီ”

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

မေမေက ထိုသို့အော်ဟစ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကူအညီ တောင်း၏။

“မဆိုင်တဲ့ကောင် မဝင်နဲ့၊ ဝှံ့ကြမ်းသွားမယ်ကွ”

ဖေဖေက ဦးလေးကို လှမ်းကန်ရင်း ဝင်ဖြေမယ့်လူတွေကို မာန်မဲ၏။ ထိုအခါ ဖျန်ဖြေချင်သူများ နောက်ဆုတ်သွား၏။

ထိုအချိန်မှာ တစ်လမ်းကျော်မှ ဘွားတင်အုံးကို လူနာသတင်း မေးသွားတဲ့ အမေကြီး ရောက်လာလေသည်။ အိမ်ရှေ့သလင်းမှာ သားမက်နှစ်ယောက် လုံးထွေးနေတာ မြင်တော့ ဒေါသထွက်၏။

“ဟဲ့ ဒါ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“အမေ့သားမက်နှစ်ယောက် ထိုးနေကြတာလေ အမေရဲ့”

မေမေက အမောဆွဲသံနဲ့ ပြန်ပြော၏။

“ထိုးကြ၊ ထိုး၊ ဘယ်သူနိုင်လဲ ငါ စောင့်ကြည့်မယ်”

အမေကြီး ထိုသို့ပြောရင်း အိမ်ရှေ့ သုံးရေကန်ထဲမှ ရေပုံးကို ဆွဲယူ၏။ ရေအပြည့်ပါတဲ့ ထိုရေပုံးခွဲရင်း သားမက်နှစ်ယောက်ကို စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်၏။ ပုဆိုးကျွတ်၊ ဘာကျွတ်အထိ လုံးနေကြတဲ့ သားမက်နှစ်ယောက်ကိုကြည့်နေရင်း အမေကြီးစိတ်မှာ မုန်းလည်း မုန်းလာသည်။

“မင်းလား ... ငါ့သမီးရှိတဲ့ အိမ်ပေါ်တက်နေတာ ခွပ်”

“အား ... ငါ့မိန်းမအိမ်ပေါ် ငါတက်နေတာ၊ သေချင်းဆိုး

ကောင်ရဲ့ ... ခွပ်”

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အစွမ်းကုန် ကြိတ်နေကြတာ၊ ဖူးရောင်တာတွေနှင့် နှာခေါင်းသွေးယိုသူယို၊ ပါးစောင်းက သွေးကျသူ တွန့်နဲ့၊ နှစ်ယောက်သား မောဟိုက်နေပေမယ့် လက်မလျော့သေး။

ခွပ်လက်ညှိနေတဲ့ တိုက်ကြက်နှစ်ကောင်လို ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုအခါ အမေကြီးက ကြည့်နေရင်း မုန်းတီးလာဟန်တူသည်။

ဆွဲထားတဲ့ ရေပုံးထဲက ရေတွေနဲ့ လုံ့ထွေးထိုးသတ်နေကြတဲ့ နှစ်ယောက်ကို ပက်ထည့်၏။

“ဗွမ်း”

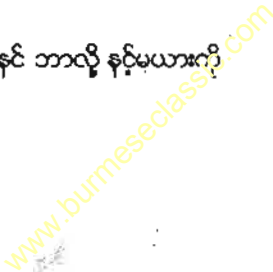
ခွေးနှစ်ကောင်ကိုက်လို့၊ မလွှတ်ရင် ရေနဲ့ပက်ရသလိုပေါ့။ ခူလည်း ရေတစ်ပုံးပြီးတစ်ပုံး ဆင့်ပက်တော့ နှစ်ယောက်သား ဝူးဝူးဝါးဝါး နဲ့ လူချင်းခွာကာ ရေပုံးအထိလွတ်ရာ ဆုတ်ပြေးကြ၏။

“သေချင်းဆိုးနှစ်ကောင်၊ ငါ့သမီး ငါ့မယားနဲ့ အခုမှ ဘာစိတ် နဲ့ အရိုးတွန်နေကြတာလဲ”

“အမေ့သမီးက လင်ငယ်ကို ကျွန်တော့်သမီးရှိတဲ့အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်တာ ကောင်းသလားဗျ”

ဖေဖေ လုံ့ချည်ကွင်း ပြေးကောက်ဝတ်ရင်း ဒါပဲပြောသည်။ အမေကြီးက ရေစည်ထဲ ရေပုံးနှစ်ရင်း ...

“ဪ ဘမီးနဲ့ ပထွေးကို စိတ်ပူရင်း နှင် ဘာလို့ နှင့်မယားကို

ကွာပစ်သလဲ၊ နင်ကွာလို့ လင်ငယ်ယူတယ်၊ လင်ငယ်ယူတော့ နင့်သမီး ပထွေးနဲ့ နေရမယ်ဆိုတာ နင် မသိဘူးလား”

“ဟာ အမေကလည်း”

“ဘာ အမေကလည်းလေ၊ သွား နင့်သောက်ခွင့် ငါ မကြည့်ချင်ဘူး။ နင်လည်း နင့်မယားအိမ်ပေါ် နင်တက်နေတယ် မဟုတ်လား”

အမေကြီး ထိုသို့ပြောလိုက်တော့ ဖေဖေ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်၊ အံတကြိတ်ကြိတ်နဲ့၊ ပထွေးကို ပြေးထိုးတော့မလို လှုပ်၏။ ပထွေးကလည်း မခေါ့။

“ငါလည်း ငါ့မယားအိမ်ပေါ် ငါ တက်နေတယ်ကွ”

နှစ်ယောက်သား မယားအိမ်ပေါ် တက်နေတာချင်း အတူတူ သက်ဝင်းက ခံရခက်နေသည်။ ပထွေးနဲ့အတူ တစ်ဦးအောက်မှာ သူ့သမီး အတူရှိနေတဲ့အဖြစ်ကို သူ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်။

“မင်း ထမင်းဝအောင်စားတားကွ၊ နောက်တော့ သက်ဝင်း ဘာကောင်ဆိုတာ သိရစေမယ်”

ဖေဖေ ထိုသို့ပြောဆိုလို့ မဆုံးသေး။ မိထွေးတော် ရောက်လာပြီး ဆွဲခေါ်သွား၏။

“ထမင်းတစ်မက သေးပါဝအောင် ပေါက်ပြီး စောင့်နေမယ်ကွ”

ဦးလေးကလည်း ရင့်ရင့်ရိုင်းရိုင်းပြော၏။

“ကဲ တော်ကြတော့၊ ငါလုပ်လိုက်ရင် နှစ်ယောက်လုံး အချုပ်ထဲ

ဆက်တော့မယ် ဟဲ့ မိကံ့ကော်... ညည်းလင် ညည်းခေါ်ပြီး သွားတော့၊ ဩက်တဲ့နေရာ နေကြတော့”

“အမေကလည်း”

မေမေက ဒီအိမ်က ဆင်းချင်ပုံမရပါ။ ထိုသို့ပြောလျှင် အမေ ဩဇာ ရေဆွဲပုံးကို ဆောင့်ချပြီး ...

“အမေကလည်း လုပ်မနေနဲ့၊ ညည်းလင်နှစ်ယောက်လုံး ဆင် ခြင်္သေ့တံတားမရှိဘူး၊ ခွေးထီးတွေလို ပြိုင်ကိုင်နေကြတာ၊ ညည်း မြင်တယ် ဘုတ်လား၊ နောက်ဆို လူသတ်မှုပါ ဖြစ်မယ်၊ ညည်းတို့ကြောင့် ငါတို့ ခြွေးဘွား ခံစားရတယ်အေ့”

အမေကြီး ပြောရင်း မျက်ရည်ကျလာသည်။

“သမီးတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူမှ တာဝန်ယူမယ်၊ ပေးကမ်း မယ်၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်မယ်ဆိုတာ မရှိကြဘူး၊ သမီးက အရွယ်မရောက် သေးဘူး၊ ဖအေလုပ်တဲ့သူက မရွာပ်တိုင်တက်နေပြီ၊ ပထွေးလုပ်တဲ့သူ တလည်း ပြဿနာမဖြစ်အောင် ရှောင်မယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာတစ် ပြန် ကျားတစ်ပြန် ဖြစ်နေကြတာက ငါ့အဝန်းအပိုင်းထဲမှာ၊ နင်တို့ဘာ သာ အပြင်မှာနေတုန်းက ဖြစ်ကြပါတော့လား၊ ဘာလို့ ငါ့အိမ်လာပြီး ဖြစ်နေကြတာလဲ၊ သွား... ဟေ့ တင်မောင်... မင်းလည်း ငါ့အိမ်ပေါ်က ဆင်း၊ မိကံ့ကော်... ညည်းပါလိုက်သွား၊ ဒီမှာမနေကြနဲ့ သွားကြ”

အမေကြီး ထိုသို့ပြောဆိုနှင့်ထုတ်တော့ မေက ငိုချသည်။

ဦးလေးကလည်း မျက်နှာလေး ငယ်ပြန်၏။

“ကျွန်တော် အလုပ်ပြုတ်ကတည်းက အဆင်မပြေဖြစ်နေသလိုပဲ ဝါ အမေရယ်၊ ဦးတော့ အမေ့သမီးကလည်း အသည်းရောင်ရောဂါနဲ့

ဦးလေး ထိုသို့ပြောလျှင် အမေကြီး အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်၏။

“အေး နေကြ၊ ညည်းတို့လင်မယား ဒီအိမ်ပေါ်မှာ နေကြ ငါတို့မြေးအတွား ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းမယ်”

“ဟင်”

အမေကြီးစကားအဆုံးမှာ ပန်းကတ္တီပါ မျက်လုံးလေး ပြူး၏။ ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းမယ်တဲ့။

ဘုရားရေ၊ အမေကြီးနဲ့ပန်းကတ္တီပါ ဘယ်မှာနေရပါ့မလဲ၊ ပြောကြပါ အရပ်ကတို့ရယ်။

အင်း (၉)

“ဟင် ဒီမှာနေရမယ်၊ ဟုတ်လား အမေကြီး”

“ဟုတ်တယ်အေ့”

“အလိုလေ”

ပန်းကတ္တီပါ မျက်လုံးလေးအပြူးသားနဲ့၊ အိမ်ခန်းတွဲလေးကို ခြည်မိလေသည်။ မျက်နှာဝဆယ်ပေနှင့် အရှည်ဆယ့်ငါးပေသာရှိတဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးပါ။

ပန်းတို့နေခဲ့တဲ့ အမေကြီးပိုင်တဲ့ ပျဉ်ထောင်အိမ်က ဒီထက် နှစ်ဆကျယ်ပါသည်။ ခြံဝင်းလေးနဲ့မို့ နေရတာ လွတ်လပ်၏။ အိမ်ရှေ့မှ ခြေကွက်လေးရှိသလို အိမ်ရှေ့မှာ အိမ်ဆိုင်ဖွင့်တဲ့ တဲငယ်လေးဖြစ်တာမို့

www.burmeseclassic.com

မြေးဘွားနှစ်ယောက် ကျယ်ကျယ်လှိုင်းလှိုင်းနေနိုင်ခဲ့သည်။

ခုတော့ ...

“အလိုလေ ဖြစ်မနေနဲ့ မိပန်းရယ်၊ ညည်းလေး ရှေ့ရောအတွက် ငါ့ စွန့်စားပေးရတာအော့၊ ဟိုအိမ်မှာ ဆက်နေလို့ မဖြစ်ဘူးအော့၊ ညည်းအမေနဲ့ ညည်းဦးလေးကို မောင်းချရင် သူတို့ ဒုက္ခရောက်မှာအော့၊ ဒါကြောင့် သူတို့လည်း ဒုက္ခမရောက်အောင် ညည်းအမေရင်းလည်း ပြဿနာမရှာအောင် ငါတို့မြေးအဘွားလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဖြစ်အောင် ငါ ဒီနေရာလေးကို ရွေးလိုက်တာအော့၊ ကဲ ကဲ ပစ္စည်းတွေ နေရာချအောင်”

အမေကြီး ပြောဆိုရင်း ပစ္စည်းတွေ အိမ်ခန်းလေးထဲ သယ်သွင်းနေပါသည်။ ပန်းကတ္တီပါ ဘာမပြန်မပြောတော့ဘဲ ပစ္စည်းတွေ ဝိုင်းကူသွင်းရင်း သူမစိတ်ကို သူမ ကျေနပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရလေသည်။

သုံးထပ်ပြားကာထားတဲ့ ဒီအခန်းတွဲလေးကာ တစ်ဆက်တည်း ဆယ်ခန်းဖြစ်လေသည်။ ပန်းကတ္တီပါတို့ အခုနေရတာက ထောင့်ဆုံ အခန်းဖို့ လမ်းနဲ့ နီးသလို ဈေးနဲ့ မျက်စောင်းထိုးဖြစ်သည်။

ဖေဖေ၊ မေမေတို့နဲ့ ရပ်ကွက်များစွာခြားပြီး မြို့နဲ့နီးတဲ။ အဲဒါ အနားက ဈေးကလည်း စည်ကားတာဖို့ အမေကြီး ဈေးထွက်ရောင်း လွယ်ပါသည်။

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

သို့သော်လည်း အမေကြီးက ဈေးထွက်မရောင်းဘဲ စုဆောင်းထားတဲ့ ရွှေစအနည်းငယ်ကို ရောင်းချပြီး ငွေတိုးလေး ချအံ။ ပန်းကကျောင်းဆက်တက်ရသည်။ ဖေဖေနဲ့ ဦးလေးတို့ရဲ့ပြဿနာသံနဲ့လည်း ဝေးသွားတဲ။ ပန်း ဆယ်တန်းအောင်တော့ အမေကြီးက ပန်းဘဝရှေ့ရောအတွက် စိမ့်လေသည်။

“မိပန်း”

“ပြောလေ အမေကြီး”

“အေး ... ပြောရမယ်ဆိုရင် ညည်းဘဝ ညည်းလေး ရပ်တည်ဖို့ လိုတယ်၊ ဒါကြောင့် ... ကျောင်းဆက်တက်ရမယ်၊ အားတဲ့ အချိန်မှာ စက်ချုပ်ပညာ သင်ရမယ်၊ ဆက်ချုပ်ပညာက မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝရပ်တည်နိုင်ဖို့ ဝင်ငွေရှာရလွယ်တဲ့ လက်မှုလုပ်ငန်းတစ်မျိုးပဲ၊ ဒါကြောင့် မြေးလေး စက်ချုပ်ပညာ တတ်ဖို့လိုတယ်၊ ဈေးထိပ်က အပ်ချုပ်ဆိုင် ဒေါ်စန်းကို အမေကြီး ပြောထားပြီးပြီ၊ မြေး သွားပြီး သင်ရမယ်၊ ကြိုးစားပြီး သင်နော်၊ အမေကြီးမှာ ပိုက်ဆံရှိလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... မြေးဘဝနောင်ရေး မပူမပင်နေနိုင်ဖို့ အမေကြီး ရုန်းနေရတယ်၊ စာကို တစ်ဖက်က ကြိုးစား၊ စက်ချုပ်ပညာကိုလည်း ကြိုးစားပြီးသင်”

အမေကြီးအစီအမံအတိုင်း ပန်းကတ္တီပါ ခေါင်းညိတ်ရလေသည်။

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

“ဟုတ်ကဲ့ အမေကြီး”

“အေး... အချိန်ကို တန်ဖိုးထား။ ဝင်ငွေရအောင် ကြိုးစား။ ကျစ်ကျစ်လစ်လစ် သုံးစွဲ။ အဲဒါဆို ငါ့မြေးလေး မျက်နှာငယ်စရာ အကြောင်း မရှိဘူး။ ငါမရှိလည်း ဘယ်သူမှ အားကိုးစရာမလိုဘူး”

“အမေကြီးကလည်း နိမိတ်မရှိတာတွေ မပြောပါနဲ့”

“ဖြစ်တတ်တဲ့သဘာဝကို ပြောတာအေး ကိုယ့်အားကိုးကိုးပြီး နေနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ကဲ လာ ပြောနေရင် ကြာတယ်။ ဒေါ်စန်းလက်ထဲ တစ်ပါတည်း သွားအပ်ပေးမယ်”

အမေကြီးက ပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်သလို၊ လုပ်ရင်လည်း မြန်ဆန်လေသည်။ ပန်းကတ္တီပါကို ချက်ချင်းခေါ်သွားကာ အန်တီစန်းလက်ထဲ အပ်လေသည်။

ပန်းလည်း အပ်ချုပ်ပညာကို စိတ်ဝင်စားပါသည်။

ပန်းဘဝက အမေကြီးကိုသာ အားကိုးနေရတယ်မဟုတ်လား။ မေမေက ဦးလေးနဲ့ တစ်မိသားစု။ ဇေဇေက ဒေါ်ဒေါ်ယုနဲ့ တစ်မိသားစု။ ထိုမိသားစုနှစ်စု သူတို့ဘာသာ ရုန်းကန်ရပ်တည်နေကြတာမို့ ပန်းကတ္တီပါကို လှည့်မကြည့်နိုင်ကြပါ။

အမေကြီးသာ ပန်းကတ္တီပါရဲ့တစ်ဦးတည်းသော အားကိုးယုံကြည်ရာပါ။ ဒါကြောင့် အမေကြီး အစီအမံအတိုင်း ပန်းကတ္တီပါ ကြိုးစားသင်သလို အန်တီစန်းကလည်း စေတနာအပြည့်နဲ့ သင်ကြားပေးတယ်။

ဒီလိုနှင့် ပန်းတို့မြေးဘွား ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ပန်း ပထမနှစ် စာမေးပွဲဖြေခါနီးတွင် ဖြစ်သည်။ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ဝဝဖြိုးဖြိုးရှိတဲ့ အမေကြီးမေ့ရာ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး ရုတ်တရက် ဆုံးပါသွားလေသည်။

“ဘုရားရေ... အမေကြီး၊ အမေကြီး ဆုံးပြီ”

ပန်းမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရကား။ ပန်းပါ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားသလား အောက်မေ့ရလေသည်။

အမေကြီး ဆုံးပါးသွားခြင်းက ပန်းကတ္တီပါရဲ့ကမ္ဘာအကြီးကြီး ပြိုကျသွားသလိုပါပဲ။

အမေကြီးရယ်။

ပန်းကို တစ်ယောက်တည်း ထားရက်ပြီးလား။

ဟင့် ဟင့် ဟင့်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၀)

“တိတ်ပါ သမီးရယ်၊ တိတ်ပါကွယ်”

မေမေက ပန်းကတ္တီပါကို ကရုဏာသက်စွာ ချောမော့ပေမယ့် ပန်းကတ္တီပါ ကြေကြေကွဲကွဲ ငိုနေဆဲဖြစ်သည်။

“သမီးရဲ့အမေကြီး မရှိတော့ပေမယ့် မေမေတို့ ရှိပါသေးတယ်။ အားမငယ်ပါနဲ့ သမီးရယ် နော်၊ တိတ် တိတ်”

မေမေက ပန်းကတ္တီပါရဲ့မျက်ရည်စတွေ တယုတယ သုတ်ပေးရင်း ဆိုရှာသည်။

“သမီးကို ဦးလေးတို့ ပစ်ထားပါဘူး။ သမီးမေမေကလည်း သမီးကို ပြန်ပြီးစောင့်ရှောက်ချင်နေတယ်။ သမီးညီမလေးကလည်း သမီးနဲ့

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

အနင်းဖြစ်ဆုံ

အတူ နေချင်ရှာတယ်။ ခမျာလည်း တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်လား”

ဦးလေးက မေမေနဲ့မွေးထားတဲ့ လေးနှစ်အရွယ် ညီမငယ်လေးကို ပန်းအပါးမှာ ထိုင်စေရင်း ပြော၏။

ညီမလေးကိုတော့ ပန်းကတ္တီပါ ချစ်ပါသည်။ မေမေမွေးထားတဲ့သမီးလေး မဟုတ်လား။

ညီမလေးက ချစ်စရာကောင်းလှပေသည်။ ဦးလေး ပြောလိုက်တော့ သူမကိုယ်ထဲ တိုးဝင်လာတဲ့ ညီမလေးကို ပန်းကတ္တီပါ ပွေ့ဖက်ထားမိ၏။

သို့သော်လည်း ခုလောလောဆယ်မှာ ပန်းကတ္တီပါ ဝမ်းနည်းတာပဲသိသည်။ မြေသိမ်မနိုင်အောင် ကြေကွဲနေရတာမို့...

“လောလောဆယ် ပန်း ဒီမှာပဲနေပါရစေ၊ အမေကြီးအရိပ်တွေရှိနေတဲ့ ဒီအခန်းလေးမှာပဲ နေပါရစေ”

“အိုး... သူစိမ်းတွေကြားထဲမှာ သမီးပျိုလေးကို မေမေဘယ်လိုထားရက်မလဲ သမီးရယ်”

မေမေ ထိုသို့ပြောတော့ ချောစုအမေနဲ့ အနီးနားဝန်းကျင်မှာ အိမ်နီးချင်းများ မျက်နှာမကောင်းဖြစ်ရလေသည်။ ထိုစဉ်...

“မင်း ခေါ်သွားစရာမလိုဘူး ကံ့ကော်”

မေမေ ပြောလို့မဆုံးသေး ဖေဖေ ရောက်လာပြီး ပြော၏။ မိထွေးကလည်း မေမေယောက်ျားကို မျက်စောင်းထိုးလျက်။

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

“ရှင် ဝင်မပါနဲ့”

မေမေက ဖေဖေကို ဟန့်တား၏။ ထိုအခါ ဖေဖေ ဆတ်ဆတ်

ထိမခံဖြစ်ကာ ...

“ဝင်မပါလို့ ရမလားကွ၊ သမီးလို့ကို ပထွေးနဲ့ တစ်မိုးအောက်

မှာ ထားလို့ရမတဲ့လား”

“တောက် မင်း”

ဖေဖေပြောလျှင် ဦးလေး မျက်နှာလေးမှာ ဖြတ်အရိုက်ခံရ

သလို အရှက်သည်းသွား၏။

ဦးလေး ဝုန်းခနဲထလျှင် မေမေနှညီမလေးက လှမ်းခွဲ၏။

“ကိုကြီး”

“ဖေဖေ”

“ဖယ်စမ်းပါ”

ဦးလေးက ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစား၏။ ဖေဖေက ရင်ဆိုင်ဖို့

အသင့်။ ဦးလေးနဲ့ ဖိုက်ဖိုက်ဖြစ်သည်။

“တော်ကြပါတော့၊ မေမေလည်း ဘာမှမပြောနဲ့”

ပန်းကတ္တီပါ ငိုရင်းတန်းလန်းနှင့် အသံကျယ်ကျယ် ဟန့်တား

လိုက်မိသည်။ ထိုအခါ ဖေဖေက ပန်းကတ္တီပါရှေ့ တိုးလာပြီး ...

“မပြောလို့ ရမလား၊ သမီးမေမေနဲ့ သမီး လိုက်နေလို့

ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဖေဖေအရိပ်အောက်မှာ သမီး နေရမယ်။

သမီးကို ဖေဖေ စောင့်ရှောက်မယ်၊ သမီးဒေါ်ဒေါ်လည်း သဘောတူတယ်၊
ဖေဖေနဲ့နေပါ သမီးရယ်နော် သမီး”

“ဟုတ်သားပဲ သမီးရယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့နဲ့ နေပါကွယ်”

မိထွေးတော်ကလည်း မျက်နှာချိုလေးနှင့် ဖေဖေပြောတာကို
ထောက်ခံရှာသည်။ ထိုအခါ မေမေက ဝင်ပြောဖို့ ကြိုးစား၏။

“မဆိုင်လိုက်တာ”

“တော်တော့ မေမေ၊ မေမေလည်း ဘာမှမပြောနဲ့ ဖေဖေလည်း
ဘာမှမပြောနဲ့”

“ဟင်”

ပန်းကတ္တီပါ မျက်ရည်တွေ သုတ်ရင်း ပြောလိုက်တော့ ဖေဖေ
တို့ မေမေတို့ ပန်းကတ္တီပါကို မျက်လုံးအပိုင်သားနဲ့ ကြည့်၏။

ပန်းကတ္တီပါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ပါ။

ဘုရားစင်အောက်တွင် ချိတ်ထားသော မှန်ဘောင်ထဲက အမေ
ကြီးဓာတ်ပုံလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း တစ်လုံးချင်း ပန်းကတ္တီပါ
ပြောလိုက်၏။

“ဖေဖေနဲ့မေမေ စောင့်ရှောက်ချင်စိတ် ရှိကြတာကို ပန်း
စမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ... ဘာဖြစ်လဲ သမီး”

ဖေဖေ ရှေ့တိုးလာရင်း မေး၏။ မေမေကလည်း ...

“မြန်မြန်ပြောစမ်း၊ ဒါပေမဲ့ ... ဘာဖြစ်လဲ”

“သမီးဘဝကို သမီး ထိန်းကျောင်းနိုင်ပါတယ်၊ သမီး ဒီမှာပဲ ဆက်နေမယ်”

“ဟင်”

“မိပန်း”

ဖေဖေနဲ့မေမေ မယုံနိုင်အောင် အံ့ကြည့်ကြလေသည်။ ပထွေးနဲ့ မိထွေးလည်း မျက်နှာပျက်၏။ ညီမလေးက ပန်းကို မော့ကြည့်ရင်း...

“မမနားမှာ ညီမလေးနေမယ်လေ၊ နော် မမ”

“ရပါတယ် ညီမလေးရယ်၊ မမ ကျောင်းပိတ်ရင် ညီမလေးကို ခေါ်ထားမယ်၊ လောလောဆယ် ညီမလေးက မေမေနဲ့ဦးလေးတို့နဲ့ နေဦးနော်၊ နော်”

“ဒါ ... ဒါဆို သမီးက မေမေတို့နဲ့ လိုက်မနေဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား မိပန်း”

မေမေက မယုံနိုင်စွာ ပန်းပခုံးကို လှုပ်ခါရင်း မေးလေသည်။ ပန်းအကြည့်တွေ အမေးကြီးဓာတ်ပုံဆီ ပြန်ပို့၍ -

“ဟုတ်တယ်၊ မေမေနဲ့လည်း မနေဘူး။ ဖေဖေနဲ့လည်း မနေဘူး။ အဲလိုမနေတာက ဖေဖေနဲ့ဦးလေးတို့ကို ပြဿနာမဖြစ်စေချင်လို့ပါ။ ပြီးတော့ ပန်းဘဝကို ပန်းရပ်တည်နိုင်အောင် အမေကြီး အားလုံးစီစဉ်ထားတယ်၊ အမေကြီးစီစဉ်ပေးထားတဲ့အတိုင်း ပန်း ကြိုးစားခဲ့တယ်။

ဖန်း စက်ချုပ်နေလို့ ဝင်ငွေရှိနေပါပြီ။ အဲဒီဝင်ငွေလေးနဲ့ ပန်း ကျောင်းဆက်တက်မယ်၊ ပန်းဝမ်းစား ပန်းရှာစာမယ်၊ ပန်းရဲ့စက်ချုပ်ဖောက်သည်တွေက ဒီဝန်းကျင်မှာပဲဆိုတော့ သမီး ဒီကပြောင်းသွားလို့မဖြစ်ဘူး ဖေဖေနဲ့မေမေ ဒါကြောင့်ပါ”

ပန်းကတ္တီပါ ရှင်းပြသလိုနှင့် ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်း ထုတ်ပြောလိုက်တော့ ဖေဖေနဲ့မေမေရဲ့အားပြိုင်မှုအရောင်တွေ မှိန်ဖျော့သယောင် ရှိ၏။

“ဦးသက်ဝင်းနဲ့ ဒေါ်ကံ့ကော်တို့ ပန်းကတ္တီပါလေးကို စိတ်ပူတာ ကျွန်မတို့မိဘအနေနဲ့ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ တစ်ဖက်ကလည်း ဖန်းရဲ့ဘဝရပ်တည်မှုကို အလေးထားဖို့ လိုပါတယ်။ ဒီဝန်းကျင်မှာ ပန်းကတ္တီပါဘဝ မှဲ့တစ်ပေါက် မစွန်းစေရပါဘူး။ ကျွန်မတို့လည်း ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မသမီး ချောစုက ပန်းလေးရဲ့သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ပန်းကတ္တီပါနဲ့အဖော်လည်း ဖြစ်တယ်လေ”

ချောစုမေမေ ဒေါ်နင်းအိမ် ဝင်ပြောလျှင် ဖေဖေနဲ့မေမေရဲ့ တိုက်ရိုက် ပို၍လျော့ကျသွား၏။ ဖေဖေက သက်ပြင်းရှည်ကြီးချ၍ -

“သမီးက ဖေဖေတို့အပေါ် စိမ်းနေတယ် မဟုတ်လား”

ဖေဖေမေးသံက ဝမ်းနည်းသံ ပါနေသည်။ ဖေဖေ ဝမ်းနည်းနေတော့လည်း ပန်းစိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

ထိုအခါ စို့တက်လာသော မျက်ရည်စလေးကို ပန်းကတ္တီပါ တို့သုတ်၍ -

“သမီး ဘယ်သူ့အပေါ်မှ မစိမ်းပါဘူး။ ဖေဖေခွဲဒေါ်ဒေါ်ယုကို ရော၊ မေမေခွဲဦးလေးကိုကော ချစ်လည်း ချစ်တယ်၊ လေးလည်း လေး ဟာပါတယ်။ ဖေဖေခွဲဦးလေးတို့ကြား ရှိနေတဲ့ ပြဿနာက သမီးတစ် ယောက်တည်းနေတာက ပိုပြီးသင့်တော်ပါတယ်။ အကူအညီလိုတဲ့အခါ မေမေတို့ဆိုမှာ တောင်းပါမယ်။ အမေကြီးကလည်း သမီးကို ဘယ်သူ့ဆီမှ ခိုလှုံတာကို ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်ပါ။ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ပန်းကတ္တီပါ ပြောရင်းဆိုရင်း ငိုချလျှင် အားလုံး မျက်ရည်တွေ လည်ရှာသည်။

ဦးလေးခွဲဖေဖေက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖျတ်ခနဲ လှမ်း ကြည့်၏။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း အကြည့်တွေလွဲ၏။

နောက်ဆုံးမှာ မေမေက ပန်းကတ္တီပါဆိုတဲ့အတိုင် လိုက်လျော့ ကား။

“မေမေခွဲသမီးဖေဖေကြားမှာ ရှိနေတဲ့ ပြဿနာကြောင့် မေမေ သမီးလေး ခုလို ခံစားနေတာ၊ မေမေ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... သမီးသဘောပါကွယ်၊ မေမေ အတင်းအကျပ် မခေါ်တော့ပါဘူး ကိုသက်ဝင်း ရှင်လည်း သမီးကို အတင်းခေါ်မနေပါနဲ့”

မေမေက ပန်းကို ပြောနေရင်းတန်းလန်းနှင့် ဖေဖေဘက် လှည့်ပြော၏။ ထိုအခါ ဖေဖေက ...

“ငါက စိတ်မချလို့ပါကွ”

“ကျွန်မလည်း စိတ်မချပါဘူး။ ဒါပေမဲ့”

ဒီလိုနဲ့ ဖေဖေခွဲမေမေကြားမှာ သက်မတွေ့ချရင်း စကားသံ တွေ ပြတ်တောက်သွား၏။ ထို့အတူ ဒေါ်ဒေါ်ယုနဲ့ ဦးလေးလည်း တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်မှုပေးရမယ်ဆိုတဲ့ အသံမျိုးနဲ့ တစ်ချက် ကြည့်၏။ ပြီးမှ ...

“အေးပါ... သမီးသဘောပါ”

ဒေါ်ဒေါ်ဦးလေး ပြိုင်တူလိုလို ပြောကြ၏။

“ဘာမှစိတ်မချမဖြစ်ကြပါနဲ့။ ကျွန်မတို့အားလုံး ပန်းကတ္တီပါ တို့ သမီးရင်းလို စောင့်ရှောက်မှာပါ”

ချောစုမေမေ ကြားဖြတ်ပြောလျှင် တစ်လျှောက်လုံး ဆေးလိပ် နှာရင်း နားထောင်နေတဲ့ ဒေါ်ပုက ...

“ဟုတ်ပါ။ ဒေါ်နှင်းအိမ်က သူ့မြေးမကို ကျွပ်တို့နဲ့ စိတ်ချလို့ ဆရာ့ခိုင်းသွားတာပါအေး။ ကျွပ်တို့ စောင့်ရှောက်ပါမယ်။ ညည်းတို့ လင် သားတွေ တည်တည်မျှနေကြစမ်းပါ။ ပန်းကတ္တီပါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရန် ထောင်မနေကြပါနဲ့။ သေတဲ့လူ အသေဖြောင့်ပါစေကွယ်။ ဒင်းတို့ကြောင့် ဒေါ်နှင်းအိမ် မလွတ်မကျွတ် ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

အမေကြီးနဲ့အတူ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ပုကြီး အလှူကြီးစကားဖြစ်လျှင် အားလုံးတိတ်ဆိတ်သွားသည်က ပန်းသဘော အမေကြီးရဲ့ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်ကား။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ပန်း တစ်ကိုယ်တည်း ရပ်တည်ရှင်သန်ခဲ့တာ ဘာ ပြဿနာမှ မရှိခဲ့ပါ။

ပန်း ကျောင်းပြီးသွားလို့ စက်ချုပ်ပညာကို ပိုပြီး အဆင့်မြင့်အောင် ဖက်ရှင်ချုပ်သင်တန်းတက်၏။ ဖက်ရှင်စာအုပ်တွေ လေ့လာရင်း အချုပ်အလုပ်နဲ့ ဒီဇိုင်းထွင်တဲ့ပညာကို တိုးတက်အောင် ကြိုးစားရင်း ရပ်တည်လာတာလေ။ တစ်နည်းပြောရရင် ပန်းဘဝက အမေကြီးပီခိုတဲ့ အတိုင်း ကိုယ့်ခွဲကိုယ်ချွန်ခဲ့ရတဲ့ဘဝ။

ပန်းဘဝ တစ်ယောက်တည်း နေသားတကယ့်ဖြစ်နေပါသည်။ သို့သော်လည်း ချောစုပြောလျှင် ပန်းကတ္တီပါ စဉ်းစားရလေပြီ။

ပန်းဘဝအခြေအနေက ခရမ်းသွေး ခြယ်လှယ်စရာ ပစ်မှတ် တစ်ခု ဖြစ်လေရောလား။

ပြီးတော့ ... ပန်းရဲ့ဖုန်းပေကျာမှာ ပန်း တစ်ခါမှမပြင်ဖူးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပုံ ထည့်ပေးခဲ့တာ။ ချောစုပြောသလို ပန်းအပေါ် ခရမ်းသွေး မရိုးသားလို့လား။ နောက်ပြီး သူ ဘယ်သူဆိုတာ ခရမ်းရဲ့ မွေးနေ့ပွဲသွားမှ သိခွင့်ရမယ်လို့ ခရမ်းသွေး ပြောတာက ပန်းကို ဖြာယောင်နေခြင်းလား။

ထိုသို့တွေးတောရင်း ပန်းကတ္တီပါ ရင်မောရလေသည်။ သို့သော်လည်း ... သူ့ပုံလေး ပြန်ကြည့်မိတော့ ပန်းရင်မှာ လှုပ်ရှားရသည်သာ။

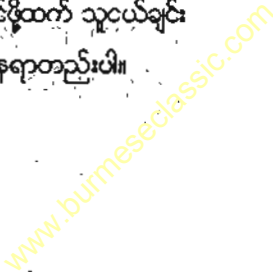

အခန်း (၁၁)

“ကျွတ်”

ခေတ်ခါးခါး စိတ်မရှည်ချင်တော့ပါ။ အရေးတကြီး စကားပြောတာက သူ။ သူပြောနေတာကို အာရုံမရောက်နိုင်ဘဲ သူ့သူငယ်ချင်း ယောက်ျားများက အပြင်ရောက်နေတာ သူ့စိတ်မှာ ဘဝင်မကျ ခံရတော့၏။

ထိုအခါ ကျွတ်ခနဲ အသံထွက်သွားသည်က အရင်။ မှာထားတဲ့ စားသောက်စရာတွေ စားပွဲပိုင်းအပြည့်ရယ်ပါ။ ယောက်ျား သူပြောတာကို အာရုံမရှိဘဲ ထောင်ဖိုထက် သူငယ်ချင်း ယောက်ျား အပြင်ကို ငေးနေတာက တစ်နေရာတည်းပါ။

ခေတ်ခါးခါးက ပြစ်တင်လိုသော အမှုအရာနှင့် သူငယ်ချင်းတွေ ကြည့်နေတာကို လှမ်းကြည့်၏။ ထိုသုံးယောက်စလုံးရဲ့ မျက်လုံးတွေ တောက်တောက်ပပနဲ့ အာရုံကျနေတာ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ကို

ဘတ်စ်ကား လာရာဘက် မျက်နှာလေးမူ၍ ရပ်နေတဲ့ ထိုမိန်းကလေးပုံစံက မော်ဒန်မလေးများ ကိုယ်နေဟန်ပြနေသလိုမျိုး မဟုတ်သော်လည်း ဆွဲဆောင်မှုရှိသော ရပ်နေဟန်မျိုး ဖြစ်သည်။

သူယ်လျသော ကိုယ်လုံးလေးနှင့်ပွဲ ဖြောင့်ဖြောင့်လေး ရပ်နေကာ၊ ကြော့နွဲ့နေပါသည်။ ဒါ့ပြင် ကြော့နွဲ့သော ကိုယ်ဟန်က ခန္ဓာကိုယ်အလှတရားကိုလည်း ပေါ်လွင်လျက်။

ရယ်ဒီမိတ်အသားပျော့ပျော့အနီရောင်ရဲ့ကို မြန်မာဆန်ဆန်ချုပ်ဝတ်ထား၏။ လက်ပြတ်အင်္ကျီပုံဖြစ်ပေမယ့် ခါးကျအင်္ကျီလေးရဲ့ ဝတ်နေမှုမှာ အရောင်စုံပွင့်ချပ်တို့ပါသော နှင်းဆီပွင့်ပုံ ဒီဇိုင်းထွင်ထား၏။

ထတီအလျားတစ်လျှောက်လည်း ထိုပုံစံအပွင့်လေးများ စိတ်ဝင်သလို၊ ဒီဇိုင်းဖော်ထားပြီး ပန်းပွင့်ပတ်လည်ကျောက်ပွင့်ကလေးများ အခြေအရံပြုနေလျှင် ဒီဇိုင်းလေးက ငေးကြည့်၍မဝအောင် လှ၏။

ဒါ့ပြင် သူမထတီစလေး လှုပ်သွားတိုင်း ကျောက်ရောင်ထုဖြာခနဲလက်သွား၏။ ကိုယ်နေဟန်နှင့် သူမချဲ့ဝတ်စုံလေး ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသော ရင်အုံခိုမို့လေးပေါ်မှ သူမမျက်နှာလေးကလည်း လည်တိုထက်မှာ မကြည့်ငေးဘဲမနေနိုင် ဖြစ်နေပြန်သည်။

နှုတ်ခမ်းပူးပူးလေးက နက်ဆူကြွကြွဖြစ်ကာ အနီရောင်ကာလာ ဘင်ထားတော့ ကြည့်ရုံနဲ့ အားမရနိုင်၊ ပြေးသွားပြီး မြတ်မြတ်နိုးနိုး နှုတ်ကြူချင်စိတ် တကယ်ဖြစ်၏။

နှုတ်ခမ်းလေးတင်ထား။ မဟုတ်သေးဘူး။ ပါးပြင်မို့ခွဲလေးက နန်းသွေးရောင်စိုအိလျက်။ မျက်ခုံးနဲ့ မျက်တောင်လေးက ညှိုးနက်ကာ နှင်းလိုင်နာနဲ့ ရှိဖူးစိမ်းပြာရောင်လေးကြောင့် မျက်လုံးအဝိုက် အလှပုံစံချင်းစီကို ငေးစိုက်ကြည့်ရသည်သာ။

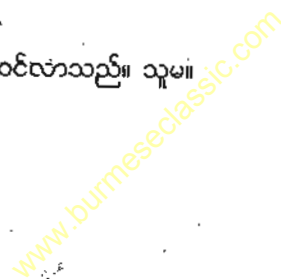
အဆင်တန်ဆာဆိုလို့ အနီရောင်ဖန်စီနားဆွဲလေးသော၊ တင်ပါးအောက်ရှည်တဲ့ ဆံပင်ရှည်အားလုံးကို ကျောက်ပွင့်ရောင်စုံပါတဲ့ ဘီးကုတ်ထဲနဲ့ သိပ်၍ နောက်ဖက်ပို့ထားသဖြင့် သူမရဲ့အလှတရားတွေကို ချစ်စရာချင်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်ခွင့်ရလေသည်။

ထိုအခါ ဘယ်ပုရိသမှ သူမကို မကြည့်ငေးဘဲ မနေသာ။ သူမကိုကြည့်နေရင်း သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ရင်းနှီးသလိုလို ခံစားမှုများ ထို့ကြောင့် သူမကို သူ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်မိ၏။ ထိုအခါ ပို၍ ရင်းနှီးသလို ခံစားရလေပြီ။

ဖန်သီးရောင်စုံနဲ့ ထိုးထားတဲ့ လက်ကိုင်အိတ်လှလှလေးကို ခိုင်ခင်း ရပ်နေတဲ့ သူမ။

“ဟင်”

ခေတ်ခါးခါးခေါင်းထဲ အသိတစ်ခု ပြေးဝင်လာသည်။ သူမ။

ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ။ ဟာ...
သူ့ရှင်ထံမှာ အသိ ဘာအနံ့ပေါ်ထွက်လာလျှင် ထိုနာမည်ထွက်
ကို လွတ်ခနဲ ရွတ်ဆိုမိ၏။

“အဲ အဲဒါ ပန်းကတ္တီပါလေ”

ပြောရင်းလည်း ခေတ်ခါးခါး ဝန်းရံနေထ၏။

“ခေတ်”

သူငယ်ချင်းတွေ သူ့ကို တအံ့တကြွ မော့ကြည့်၏။

“အဲဒါ ကိုယ်မြော့တဲ့ ပန်းကတ္တီပါဆိုတာပေါ့ကွ။ နေဦး ကိုယ်
နှုတ်ဆက်လိုက်မယ်”

ခေတ်ခါးခါး ဝမ်းသာအားရပြောရင်း ကော်ဖီဆိုင်ထဲက
ထွက်သွား၏။

“ခေတ်ရောဂါ ပြင်းနေပြီကွာ”

“ဟား ဟား ဟား”

သူငယ်ချင်းတွေ ပြောဆိုရယ်မောကြတာကို သူ စိတ်မဆို
တော့ပါ။ ကော်ဖီဆိုင်ထဲက ပြေးထွက်ကာ ဇာစ်ဖက်လမ်းကူးသွားခါ

“ပန်း”

ခေတ်ခါးခါးရဲ့ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခေါ်သံလေးနောက်
ပန်းကတ္တီပါ လှမ်းကြည့်၏။

“ဟင် ခေတ်ခါးခါး”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ကြည့်စမ်း... ပန်း တော်တော်လှနေတယ်”

“အိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ပန်းကတ္တီပါ အဲဒီလောက်လှနေမယ်လို့ ကိုယ်
တစ်ခါမှ တွေးမကြည့်ဖူးဘူး”

ကားမှတ်တိုင်မှာ ဘတ်စ်ကားစောင့်နေသူများ ရှိနေသလို၊
ခေတ်ပြောတာကို ကြားတာမို့ ပန်းကတ္တီပါကို လှည့်ကြည့်ကြ၏။

ထိုအခါ ပန်းကတ္တီပါမျက်နှာလေး ရှက်ရိပ်လေးနဲ့ ရဲစိုကာ -
နဂိုကတည်းက အလှပြင်ထားလို့ စိတ်က မလုံသလို ခံစားနေ
ရတဲ့အထဲ လူကြားသူကြားမှာ ခုလိုထုတ်ပြောတော့ ပန်း ရှက်လှပါသည်။
ပန်းရှက်နေတာသိသိကြီးနဲ့ ခေတ်ခါးခါး ဆက်ပြော၏။

“တကယ်ပြောတာဟာ ပန်းကတ္တီပါကို အတော်ကြီးကြည့်ယူမှ
ပန်းကတ္တီပါ၊ ပါလားလို့ အသိဝင်လာတာ။ ကိုယ့်အာရုံမှာ တကယ်ငြိတဲ့
အလှပိုင်ရှင်း

“သွားစမ်းပါ။ ဟိုမှာ ဘတ်စ်ကားလာနေပြီ။ ပန်း သွားတော့
မယ်”

“ဘယ်သွားဖို့”

ခေတ်ခါးခါး ပန်းရှေ့မှ ပိတ်ရပ်ရင်း မေးလိုက်သည်။

ပန်းကတ္တီပါလည်း ပြီးပြီရောဆိုပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ခရမ်းသွေးမွှေးနေပွဲလေ”

“ဟာ ... ဒါကြောင့် လှနေတာကိုး။ နေဦး၊ ခရမ်းမွှေးနေသွားမလို့ဟာ ဘတ်စ်ကားကြီးနဲ့လာ။ မနိုက်လိုက်တာကွာ၊ ကိုယ့်ကာနဲ့ သွားမယ်”

ခေတ်ခါးခါးပြောဆိုရင်း ဘတ်စ်ဆီ ခြေဦးတည်နေတဲ့ ပန်းကတ္တီပါကို ဆွဲတား၍ပြော၏။

“နေ နေပါစေ”

“မဟုတ်တာပဲ၊ လာ ပန်းကတ္တီပါ ကိုယ့်ကား ဟိုတက်လမ်းမှာ ရပ်တားတယ်၊ လာပါဟာ”

ခေတ်ခါးခါးက ပန်းကတ္တီပါကို အတင်းပဲဆွဲနေတာတစ်ကြောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်က စောင့်ကြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းအဖက်က ရှောင်လိုတာကြောင့် တစ်ကြောင်း ပန်းကတ္တီပါ မငြင်းသာတော့ပါ။

“လာ ပန်းကတ္တီပါ၊ ကားလေးနဲ့ စတိုင်လ်ကုကျသွားကြမယ်”

ခေတ်ခါးခါး ဆွဲခေါ်တဲ့အတိုင်း ပန်းကတ္တီပါ ပါတော်မူရလေပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခရမ်းသွေးတို့နေတာက ထိတ်ထိတ်ကြံချင်း သာတဲ့သူတွေနေတဲ့ ရပ်ကွက်မှာ။

ပန်း တစ်ယောက်တည်းသွားရမှာ ရှိန်လှသည်။

ချောစုကို ခေါ်ပေမယ့် ချောစုက မာနနဲ့ ပြောသည်။

“မလိုက်ပေါင်၊ ခရမ်းက ရှင့်ကိုပဲ ကွက်ကြားမိုးရွာသလို ဖိတ်

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

တာလေ၊ ချောစုကို ဖိတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ချောစု မဲသွားဘူး။ ရှင်သွားချင်ရင် ရှင့်ဘာသာရှင် သွား”

ဒါနဲ့ပဲ ပန်း တစ်ယောက်တည်း ထွက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ခုလို မထင်မှတ်ဘဲ ခေတ်ခါးခါးနဲ့ ဆုံရတာ ပန်းကတ္တီပါ ဝမ်းသာရကာ။ ခေတ်ခါးခါးဆိုတာလည်း ခရမ်းသွေးလိုပဲ နေနီးနီးနဲ့ မမမမိုးမိုးတို့လို ပန်းကို ပင်တိုင်အားပေးတဲ့ ဖောက်သည်ကောင်းတွေရဲ့ မောင်ပဲလေ။

ပန်း ငြင်းနေရင် မမမိုးတို့ကို အားနာစရာဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ ထို့အတူပါပဲလေ။ ခရမ်းသွေးကလည်း ပန်းရဲ့ပင်တိုင်ဖောက်သည်ဆိုလည်း ဟုတ်။ သူငယ်ချင်းဆိုလည်း ဟုတ်နေတော့ ချောစုလို မာနမထားနိုင်ပါ။ ဒါကြောင့် ...။

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

မိုးမိသင့်က ခန်းမကျယ်ထဲရှိ ညည်သည်တွေကိုကြည့်၍ နှုတ်
ခမ်းလေးဆူရင်း ပြောလေသည်။ ခရမ်းသွေးက ရယ်မောရင်း ...

“ရှင်တို့ကလည်း လာမယ့်သူက နောက်ကျနေတာမဟုတ်ဘူး။
ခရမ်းကိတ်မုန့်ဖြတ်ရမယ့်အချိန်က လိုနေသေးတာ၊ ဒါကြောင့်ပါ”

“ဟွန်း၊ ခုတစ်မျိုး တော်ကြာတစ်မျိုး”

“ဟုတ်ပါ၊ စိတ်မရှည်ချင်တော့ဘူး။ ခုပဲ ကိတ်မုန့်ကြီးကို ဖွဲ
စားလိုက်တော့မယ်”

“ဟဲ့”

သူငယ်ချင်းအားလုံး တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောရင်း ဆူညံ
နေကြသည်က၊ ဖျော်ဖြေရေးတီးဝိုင်းနဲ့အပြိုင်။

အရေးထဲ ဆူဝီက မွေးနေ့ကိတ်ကြီးကို တကယ်ဖွဲစားတော့မယ့်
ပုံစံမျိုးလုပ်နေတာမို့ ခရမ်းသွေး ဆွဲတားလိုက်ရသည်။

“ရှင်ကလည်း ငတ်ကြီးကျမနေနဲ့”

“ကျတယ်ရှင်၊ ရှင်မွေးနေ့ကိတ်က အကြီးကြီးရယ်၊ ကြည့်ပြီးလေ
မြင်သာမြင်ရ မစားရဖြစ်နေတဲ့ဥစ္စာ”

ဆူဝီ အခဲမကြေပြောရင်း ကိတ်မုန့်ကြီး မျက်စပစ်ပြန်၏။

“ဟုတ်သားမဲ့”

သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ထောက်ခံကြသည်။ မွေးနေ့ကိတ်
ကြီးက အောက်ခြေအပိုင်းပါ။ အပိုင်းပေါ်က လေးထောင့်ပုံ။

အခန်း (၁၅)

“ခရမ်းရေ မွေးနေ့ကိတ်လှီးတော့လေဟာ”

ခရမ်းသွေးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ မွေးနေ့ကိတ်မုန့်ကို အားပါးတရ
စားချင်နေကြသည်။ ခရမ်းသွေး ဘယ်တော့လှီးမလဲ စောင့်နေရတာ
ကြာနေပြီမို့ အယ်စတာ စိတ်မရှည်တော့ပါ။

ထိုသို့ပြောလိုက်လျှင် ခရမ်းသွေးက အပြင်ဘက်ငေးဖျော်ရင်း

“ခဏစောင့်ပါဟာ၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကျွန်သေးလို့”

“အို တစ်ယောက်ကျန်တာများ စောင့်စရာလား၊ ဒီမှာ သူငယ်

ချင်းအယောက်တစ်ရာ ပြည့်နေပြီ ပြီးတော့ ခရမ်းရဲ့ညည်သည်နဲ့ အမျိုး
အဆွေတွေလည်း စုံနေတဲ့ဟာကို”

လေးထောင့်ပုံပေါ်မှ ကြိတ်တုံး။ ကြိတ်တုံးထိပ်ကြယ်ပွင့်ပုံ။
ထိုကြယ်ပွင့်တစ်ဖက်မှာ ခရမ်းသွေးနာမည်။

ကျန်တစ်ဖက်မှာ နယ်ဆယ့်လေးဆိုပြီး ကဏန်းနဲ့ရေးထား
သည်။ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်မြောက် ခရမ်းသွေးရဲ့မွေးနေ့သင်္ကေတပေါ့။
ဒီခိုင်းက ဆန်းသလို၊ ထိုကိတ်ဝိုင်းကြီးက စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုလို အဝိုင်း
အကြီးကြီးဖြစ်လေသည်။

“နေပါဦး အရင်နှစ်က ရှင်က ဟိုတယ်အခန်းကျဉ်းလေးမှာ
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အကျဉ်းရုံးလုပ်နေကု။ ဒီနှစ်မှ ခုလို ခရမ်းတို့တိုက်
ကြီးထဲမှာ ဧည့်သည်အစုံဖိတ်ပြီး တခမ်းတနားလုပ်တာ ဘာရည်ရွယ်
ချက်နဲ့လဲ”

ဖြိုးဖြိုးက စူးစူးစမ်းစမ်းလေး မေး၏။ ထိုအခါ ခရမ်းသွေး
မျက်နှာလေးကိုမော့၍ ...

“စိတ်ကူးအသစ်ကလေးရှိလို့ပေါ့ဟ”

“အင်းလေ ... အဲဒီစိတ်ကူးက ဘာလဲ၊ သန္တာတို့ကိုလည်း
ပြောဦးလေ”

သူငယ်ချင်းအားလုံး သိချင်သလို၊ သန္တာလှိုင်က ဝင်မေး၏။
“အိုး ပြောစရာလား”

“အမယ် ရှင် သိပ်ပြီး ပဟေဠိလုပ်ချင်နေတယ်ပေါ့လေ”
အယ်စတာပြောတော့ ခရမ်းသွေးက မာနရောင်ဖြင့် ပြုံးပြီး...

“ပဟေဠိလုပ်တတ်တာက ခရမ်းသွေးရဲ့သင်္ကေတလေ”
“ဟုတ်ပါ”

ဒါကိုတော့ သူငယ်ချင်းအားလုံး ထောက်ခံပါသည်။ ခရမ်းသွေး
က ဘယ်ကိစ္စဖြစ်ဖြစ် သူမစိတ် သူမသဘောအတိုင်း ကျိတ်လုပ်တတ်
သည်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြောမယ်၊ ဆိုမယ်၊ အကြံယူမယ်ဆိုတာ မရှိ
ဘူး။

ခုလည်း ဘာအထာနဲ့မှန်းမသိဘူး။ မွေးနေ့ပွဲကို ကြီးကြီးကျယ်
ကျယ်လုပ်၏။ မွေးနေ့ကိတ်ကြီးကိုလည်း ဘယ်သူမှ မလုပ်ဘူးတဲ့ ဒီခိုင်းမျိုး
ပြုကာ -

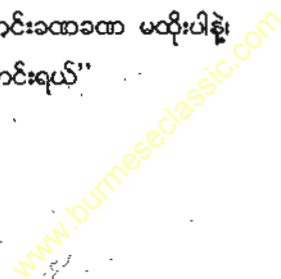
ဟော ခုပဲကြည့်၊ အချိန်မရောက်သေးလို့တဲ့။
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို စောင့်နေလို့တဲ့။ အကြောင်းပြချက်
မတူညီစွာပေးရင်း စောင့်စားနေလေသည်။

ဧည့်ပရိသတ်တွေ စုံစံနေတာကိုလည်း အားမနာ။

“ဟဲ့ ရှင်ကိုကိုကော မမြင်ပါလား”

သန္တာလှိုင်က လာကတည်းက ဒါပဲ တစ်မေးတည်း မေးနေ
သည်။ ခုလည်း မေးပြန်ပြီ။ ခရမ်းသွေးက အဲလိုမေးတိုင်း မျက်စောင်းနဲ့
ကြည့်သည်။

“ဟဲ့ အကောင်းမေးတာ၊ မျက်စောင်းခဏခဏ မထိုးပါနဲ့၊
ထော်ကြာ မျက်စိတွေနေပါမယ် ယောင်းမလောင်းရယ်”

“ဟွန်း ဘာယောင်းမလောင်းလဲ”

အစ်ကိုကိုထိရင် ခရမ်းသွေးက သည်းမခံတတ်ပါ။ ပက်ခနဲ

ပြန်ခမ်းသည်က မနှစ်ယှိုစွာ။ ထိုအခါ သန္တာလှိုင် ဖျာဖျာသလဲဖြင့်...

“ဆောရီးပါဟယ်၊ ရိုးရိုးသားသား မေးကြည့်တာပါ”

“မမေးနဲ့”

“မမြင်ရသေးလို့ပါ”

“အိုး ခရမ်း ကိတ်မုန့်လှီးမယ့်အချိန် ခေါ်ထုတ်မှာဟေ့၊ နောက်ဆို ရှင် ငမ်းနေမယ်မဟုတ်လား”

“ခရမ်းကလည်း”

ခရမ်း ထုတ်ပြောလိုက်တော့ သန္တာလှိုင် တကယ်ရှက်သွား၏။ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း သန္တာလှိုင်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြလေသည်။ ခရမ်း သွေးရဲ့အစ်ကိုကို သန္တာလှိုင် တစ်ဖက်သတ်ကြွေနေတာ သိနေတယ် မဟုတ်လား။

ထိုစဉ် ခရမ်းသွေးဆီသို့ ခြံလုံခြုံရေးတာဝန်ခံ ဦးသာမောင် ရောက်လာပြီး တိုးတိုးလေးပြော၏။ ဘာပြောတယ်ဆိုတာ သူငယ်ချင်းတွေ မကြားရပါ။ သို့သော်လည်း ခရမ်းသွေးမျက်နှာကြီး လပြည့်ဝန်းလို လင်းဖြာသွားတာကို အားလုံးမြင်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးသာမောင် ဦးဆောင်သွားတဲ့နောက်သို့ ခရမ်း သွေးမှာ ဂါဝန်ပွပ္ဖလေးကို ပင့်မ၍ မြောက်ကြွမြောက်ကြွနှင့် ပါသွား၏။

ကိတ်မုန့်မစားရသေးလို့ အားမလို အားမရဖြစ်နေတဲ့ မိုမိုဆင့် တ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာလုံး ဆူလျက်သားနှင့်။

“ဟွန်း စိတ်မရှည်ချင်တော့ဘူး”

“ဟဲ့ တို့ကလည်း စိတ်ရှည်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ခရမ်းသွေးရဲ့ ဝဟေဠီကို စိတ်ဝင်စားလို့ သည်းခံပြီး စောင့်နေတာ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ခရမ်းသွေးရဲ့ ပဲဟေဠီက ဘာမှန်းမသိဘူး၊ ခန့်မှန်းလို့မရဘူး”

“ဟုတ်တာတော့ ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ခရမ်းသွေးက သူ့အစ်ကို ထိရင်လည်း ဆတ်ဆတ်ထိမခံ၊ သူ့လုပ်ချင်ရာလုပ်တာကို မေးရင်လည်း ဆတ်ဆတ်ထိမခံ၊ ခုတစ်ခါ မွေးနေ့ပွဲအကြောင်းပြပြီး ဘာစိတ်ကူးတွေ ထွင်ထားသလည်း မသိဘူး”

“မသိတော့လည်း စောင့်ကြည့်ရုံပေါ့ဟယ်”

ဖြိုးဖြိုးက လေသံလေးဖျော့ချရင်း ပြောကာ ကိတ်မုန့်တုံးကြီးရဲ့ အနံ့ကို အာသာပြေရှုလိုက်လေသည်။ ထိုစဉ် ...။

www.burmeseclassic.com

“ဟွန်း ပန်းက တကယ်ပြောတဲ့ဥစ္စာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခရမ်းလည်း တကယ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဘာလေ ပန်းရဲ့”

“လာမှာပေါ့၊ ပန်းက ခြံဝင်းထဲ မဝင်ရဲလို့ပါ”

“အိုး ဘာမဝင်ရဲစရာရှိလဲ၊ လာ”

ခရမ်းသွေးက ပန်းကတ္တီပါလက်ကလေးကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဆွဲခေါ်လေသည်။ ပန်းကတ္တီပါ လိုက်ဝင်လာလျှင် ခေတ်ခါးခါးကလည်း ပန်းကတ္တီပါနောက်က ပါလာသည်။

ထိုအခါ ပန်းကတ္တီပါနောက်က လိုက်ဝင်လာတဲ့ ခေတ်ခါးခါး

ကို ခရမ်းသွေး သတိထားမိသွား၏။

ခေတ်ခါးခါးကို ခရမ်းသွေး မနှစ်ယို့စွာကြည့်၍ လှည့်မေး၏။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“ခေတ်ခါးခါးပါ ခရမ်းရဲ့၊ ပန်းရဲ့သူငယ်ချင်းဆိုပါတော့”

ပန်းကတ္တီပါ ကမန်းကတန်းဖြေလိုက်သလို ခေတ်ခါးခါးက

သည် ပြုံးပြ၏။ ခရမ်းသွေးက ပြုံးပြဖို့နေနေသာသာ ရယ်နေတဲ့မျက်နှာ သေး ချက်ချင်းတင်းမာသွားပြီး ...

“ရှင်ကို ဘယ်သူဖိတ်လို့လဲ”

“ဟင်”

“ဟို”

အနု (၁၅)

“ဟယ် ခရမ်း”

ခြံအလုံပိတ်ထားတဲ့ ခြံဝင်းတံခါးကြီး ဖွင့်ပြီး ထွက်လာတဲ့ ခရမ်းသွေး။ ပန်းနုရောင်ဂါဝန် ကြွကြွလေးနှင့် တအားလှနေပါသည်။ ပန်းကတ္တီပါ အံ့သြဝမ်းသာကာ အားရပါးရ ခေါ်လိုက်မိသည်။

“ရှင် အရမ်းလှတာပဲ”

“ပန်းက ဝိုလှပါတယ်နော်”

“မဟုတ်တာပဲ၊ ဒီမွေးနေ့ရှင်က အားလုံးထက် အလှဆုံးပါ သူငယ်ချင်းရဲ့”

“ခုလို မြောက်ပြောတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ခေတ်နဲ့ပန်းကတ္တီပါ တအံ့တကြဲကြည့်မိသွား၏။ ခရမ်းသွေးက
ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမနာတတ်ပါ။ အထူးသဖြင့် ပန်းအနားမှာ စမတ်ကျ
သော လူရွယ်တစ်ယောက် ကပ်ပါနေတာကို မလိုလားဆုံးဖြစ်လေသည်။

“ဟိုလေ ပန်း ဒီကိုလာတော့ ချောစုက မလိုက်ဘူး။ ပန်းတစ်
ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့ ခေတ်က ကားနဲ့ လိုက်ဖို့တာပါ”

“မလိုပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

ခေတ်ခါးခါး တအံ့တကြဲပေး၏။ သူက ပန်းကတ္တီပါကို စိတ်ဝင်
စားနေသူပါ။ ပြီးတော့ ပန်းကတ္တီပါနဲ့အဖော်အဖြစ် တွဲလျက် လိုက်ပါခွင့်ရ
တာကိုပဲ ခေတ်ခါးခါးက သိန်းဆုပေါက်သလို ဖျော်နေတာ မဟုတ်လား။

ခုလို မွေးနေ့ရှင်က မနှစ်မြို့စွာ တုံ့ပြန်ခြင်းခံရတော့ မျက်နှာ
လေး ပျက်၏။ ပျက်နေသော ခေတ်ခါးခါးမျက်နှာလေးကို မငဲ့ညှာစွာဘဲ
စိုက်ကြည့်ရင်း ခရမ်းပြော၏။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဒီနေ့ပွဲက ခရမ်းမွေးနေ့၊ ရှင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး
ရှင်ကိုလည်း ခရမ်း စိတ်မထားဘူး။ ဒါကြောင့် ခရမ်းမွေးနေ့ပွဲထဲ ရှင်မပါ
ဖို့ မလိုဘူး”

“အဲ”

ခေတ်ခါးခါးကို ပန်းကတ္တီပါ အားနာသွား၏။

“သွားလေ၊ ခြံပြင်ထွက်ပြီး ရှင်ကားပေါ်က ရှင်စောင့်နေ

“ပန်းနောင်ရင် ပြန်လိုက်တော့၊ ပန်းကတ္တီပါပြန်ဖို့ ခရမ်းစီစဉ်ပေးမယ်”
ခရမ်းက ထိုသို့ပြောဆိုကာ ခေတ်ခါးခါးကို နှင်ထုတ်၏။

“ဦးသာမောင် ခေတ်ခါးခါးကို ခြံပြင်ခေါ်သွားလိုက်”

ခရမ်းသွေး အမိန့်ပေးသလို တစ်ဆက်တည်းပြောလျှင် ပန်း
ကတ္တီပါမှာ ခေတ်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“ခေတ်”

“ရ ရပါတယ်ဟာ”

ခေတ်ခါးခါး ဒါပဲပြောကာ ဦးသာမောင် ဦးဆောင်ရာခြံပြင်သို့
ခေါ်သွားလေသည်။ ခေတ်ခါးခါး ခြံပြင်ထွက်သွားမှ ခရမ်းသွေး မျက်
နှာ ပြန်လည်၍ ရှင်မြူးတက်ကြွလေသည်။

“ပန်းက ဘာလို့ ခေါ်ခဲ့တာလဲ၊ အဖော်မရှိလည်း လာလို့ရ
တာပဲ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ခရမ်းကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပေါ့။ ခရမ်း
ကလေးပေးမှာပေါ့”

“ရပါတယ်ဟာ”

ပန်းကတ္တီပါပဲ စိတ်လျော့ရလေသည်။ ခရမ်းက ဒီကိစ္စမှာ
ပန်းကတ်လို့ ပြောလို့ရသည်။ တကယ်ဆို ဘာဆိုင်တာမို့လဲ။ ဧည့်
သည်တစ်ယောက်ပိုရုံနဲ့ ဘာမှပိုကုန်မှာမှ မဟုတ်တာ။

ခုတော့ ...

“လာ ပန်း”

ခရမ်းက သူမသဘောအတိုင်း ဖြစ်သွားသည်ပို ပြူးနေသလို ပန်းကိုလည်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ပန်းမှာ ခရမ်းဆွဲခေါ် သွားရာနောက် ပါသွားရင်း၊ ခရမ်းတို့မြို့နဲ့တိုက်ကြီးရဲ့ ကြီးကျယ်ခင်းနှစ် မှုကို တအံ့တဩဖြစ်နေမိသည်။

အဝါရောင်တိုက်ကြီးရဲ့ မျက်နှာစာက ပန်းညယျာဉ်နှယ်။ ကာ ဝင်လမ်းရဲ့ ဘယ်ဖက်မှာ အဆင့်မြင့်ရေကူးကန်ရှိပြီး ထိုရေကန်နားက ဖြတ်လျှောက်သွားတော့ သူ့ပုံလေးကို မြင်ယောင်လာသည်။

ရေကူးကန်မှတက်လာတဲ့ သူ့ပုံ၊ အိုး အလိုလိုနေရင်း ဝါ ရင်ခုန်နေသည်။ ရင်ခုန်စိတ်ကိုဖြေရင်း ရေကန်ဘောင်ပေါ်မှ အပန်းဆွဲ အနားယူတဲ့ ကျောက်ပြားခုံတန်းတွေကို လိုက်ကြည့်မိ၏။ ခုံတန်းတွေက ဒီပိုင်းလှ၏။ သက်သောင့်သက်သာ အနားယူမယ်ဆိုရင်တော့ မိမိက

ခရမ်းသွေးက ထိုရေကန်တစ်ပတ် ပတ်လျှောက်ပြီး တိုက်ကြီး ခေါ် ဦးဆောင်ခေါ်သွား၏။ တိုက်ကြီးရဲ့ညာဘက်ခန်းမကျယ်ကြီးက ကူး ဝန်းသလို၊ ဝဠုသည်တွေက အပြည့်။

ပန်းကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဆွဲပြီး ထိုခန်းမထဲ ဝင်သွားတဲ့ ဝဠုသည်အားလုံး ပန်းကို ဝိုင်းအုံကြည့်ကြ၏။

ပန်းမှာ ရှက်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။

ဟုတ်တယ်လေ။ လူများဆိုင်းကြည့်ခံရတော့ ပန်းမှာ မေးနေတာ မထိုင်တတ်နဲ့။ ရှက်တာက အရင်း။

“ဟေ့ ခရမ်း... သူက ဘယ်သူလဲ”
အယ်စတာတို့အုပ်စု ပြေးလာပြီး ပန်းကို ဝိုင်းကြည့်ကာ စူး စူးကြလေသည်။

“ပန်းကတ္တီပါလေ”
ခရမ်းက အားရဝမ်းသာ ပြော၏။

ပန်းကတ္တီပါတဲ့။
ပုံစံလေးက သူတို့လို ခေတ်ရေခါးထဲက မဟုတ်ပေမယ့် နာမည် ချစ်ဖို့အောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိနေတဲ့ အလှက ထူးခြားနေသည်။

“ပန်းကတ္တီပါ”
“ဟုတ်တယ်လေ”

“တစ်ခါမှလည်း ခရမ်းသူငယ်ချင်းကို ဆူဖီတို့ မမြင်ဖူးပါဘူး”
“ဘယ်မြင်ဖူးမလဲ။ ရှင်တို့နဲ့ ခရမ်းက ကလပ်မှာ ဆုံကြပြီး

အဘယ်၊ ပန်းကတ္တီပါက ရှင်တို့လို ကလပ်မှာဆုံခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းမဟုတ် တော့။ ကျောင်းတက်ကတည်းက ပေါင်းလာတဲ့ သူငယ်ချင်းအရင်း”

“ဟွန်း”
ခရမ်းက ပန်းကို သူငယ်ချင်းအရင်းလို ပြောတော့ အက်စတာ အဖွဲ့ သဘောထားမကြီးသလို ရှုကြည့်၏။ ခရမ်းက အရေးမစိုက်ပါ။

“ကဲ... ရှင်တို့ စားချင်နေတဲ့ ခရမ်းရဲ့မွေးနေ့ကိတ် အခုပဲ နှစ်ဆယ့်နှစ်လေး လာလာ လိုက်ခဲ့ကြ၊ လာ ပန်း”

www.burmeseclassic.com

ခရမ်းက သူမရဲ့သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောဆိုရင်း ပန်း
မွှေးနွေးကိတ်တင်ထားတဲ့ စားပွဲဝိုင်းဆီ ဦးဆောင်ခေါ်သွား၏။

ခရမ်းသူငယ်ချင်းတွေ ပန်းကို အရေးပေးသလိုဆက်ဆံတာ
မကြည်ပေမယ့် ဝိုင်း၍ လိုက်ပါလာသည်။

“နေဦး... ကိုကိုကို သွားခေါ်လိုက်မယ်၊ ကိုကိုက ဧည့်သူ
တွေနဲ့ စကားပြောနေတာလေ”

ခရမ်းသွေး ထိုသို့ပြောကာ ဧည့်ခန်းမကျယ်အရှေ့ဘက်
စေ့ပိတ်ထားတဲ့ အခန်းထဲ ဝင်သွား၏။

“ခရမ်းက သူ့ကိုကိုကို သန္တာကြည့်မှာ ကြောက်လို့ ဝှက်
တာပဲ ဖြစ်မယ်”

သူမက သန္တာလှိုင်းကို လှမ်းစမ်း၊ သန္တာလှိုင်းက နှုတ်ခမ်း
ချကြွ၍ -

“ခရမ်းကိုက သည်းလွန်းပါတယ်၊ ခုပဲကြည့်... သူငယ်
အရင်းဆိုတဲ့တစ်ယောက်ကို စောင့်ရတာနဲ့ သူ့အစ်ကိုကို စောင့်
နဲ့”

သန္တာလှိုင်းပြောပုံက ပန်းကို မနှစ်မြို့တာထက် စောင့်
ပြောဆိုနေသလို ဖြစ်၏။ ပန်းမှာ ခရမ်းရဲ့သူငယ်ချင်းဝိုင်းထဲ နေနေ
မွန်းကျပ်လာသည်။

တကယ်ပါ။

ပန်းက ဒီလို ဂုဏ်တူဂုဏ်ပြိုင်ပွဲတွေကို မသွားတတ်ပါ။ ခရမ်း
ကို အားနာလို့သာ။

ခုပဲကြည့်။ ခရမ်းသူငယ်ချင်းတွေက ပန်းကို မကြည်မလင်
ရှုစားကြ၏။ အကဲခတ်သူက ခတ်ကြည့်သည်က ခရမ်းသွေးရဲ့ပဟေဠိအစီ
အစဉ်နဲ့ ဘယ်လိုဆက်စပ်နေမလဲပေါ့။

“ခရမ်းရဲ့ပဟေဠိ ခရမ်းရဲ့သူငယ်ချင်းရင်းနဲ့ ခရမ်းရဲ့ကိုကို”
“ဟုတ်ပါ့ဟယ်၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

“စောင့်ကြည့်ရတာပေါ့”
ခရမ်းသူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ပြောဆိုနေလျှင်

ပန်းမှာ နေရင်းထိုင်ရင်း မလုံမလဲဖြစ်ရလေသည်။
ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီခန်းမထဲက ပြေးထွက်သွားချင်ရဲ့။

ထိုသို့တွေးလို့ မဆုံးသေးပါ။
ခရမ်းဦးဆောင်၍ ဆွဲခေါ်လာသူကို မြင်လိုက်ရလျှင် ငြိမ်သက်

နေတဲ့ ပန်းကတ္တီပါရဲ့နလုံးသားလေး လှုပ်ခနဲ ခုန်လေသည်။
ဒုတ် ...
ဒုတ် ...
ဒုတ် ...။

ပြော၏။ ခရမ်းက ပြုံးပြုံးမဲ့မဲ့လုပ်ရင်း ...

“ကိုကိုကို အရင်ခွဲရမှာပေါ့ဟဲ့”

ပြောရင်းဆိုရင်း ခရမ်းက ခရမ်းရဲ့ဘေးမှာရှိတဲ့ အစ်ကိုဖြစ်သူကို ခွဲ၏။ အစ်ကိုလုပ်သူက ညီမဖြစ်သူ ဘာလုပ်လုပ် သဘောကျတတ်တဲ့ အစ်ကိုပီသနေသည်။

ခရမ်းသွေးက အစ်ကိုဖြစ်သူကို အရင်ဦးဆုံး ခွဲ၏။ ထိုအခါ ခရမ်းအစ်ကိုဘေးနား တိုးကပ်လာရင်း သန္တာက သူမကိုခွဲရန် ပါးစပ်ကလေးပါ အသင့်ဟထားပေး၏။

ပြောရရင် ခရမ်းရဲ့အစ်ကို၊ ပြီးရင် ခရမ်းရဲ့အချစ်ဆုံးအဖြစ် သူငယ်ချင်းများနှင့် ဧည့်ပရိသတ်ကို ကြော်ငြာချင်စိတ်နဲ့ ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်... ခရမ်းကိုကိုနားကပ်ရင်း ပါးစပ်ကလေး ဟနေလေသည်။ ခရမ်းက သန္တာလှိုင့်စိတ်ကို ကြိုသိနေဟန်တူပါသည်။

သူ့ကိုကိုကို ဦးဆုံးခွဲလျှင် သူ့ကိုကိုကလည်း ညီမအလိုကျ ကိတ်မုန့်လေးဝါးရင်း။ ညီမဖြစ်သူကို ချစ်စနိုးဖက်၍ နဖူးလေးကို ဖွဖွမွှေး၏။

“ကျေးဇူးပဲ ကိုကို”

ခရမ်းက သူမကိုကိုကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြော၍ ကိတ်မုန့်လေးလှီး၍ ဒုတိယအကြိမ် ခွဲရမည်သူကို ရွေး၏။

အလိုက်သင့် ပါးစပ်လေးဟပြီး ကိတ်မုန့်စွန်းနားကပ်လာတဲ့

အနီး (၁၄)

“ဟေး”

မွှေးနေသီချင်းဆိုပြီး ကိတ်မုန့်လှီးလိုက်လျှင် ခရမ်းရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ အားရဝမ်းသာအော်ဟစ်ကြ၏။

“ဖျောင်း ဖျောင်း ဖျောင်း”

ခုန်ဆွဆွနှင့်လည်း ခရမ်းသူငယ်ချင်းများ လက်ခုပ်တီးကြလေသည်။ ပန်းကတ္တီပါက ဣန္ဒြေရရလေးပဲ ပြုံး၍ လက်ခုပ်တီးပေးလိုက်၏။

“ခရမ်း တို့ကို အရင်ခွဲ”

သန္တာလှိုင့်က မွှေးနေရင်ထံဦးစားပေးမှုကို လိုချင်စိတ်

သန္တာလှိုင်ပါးစပ်နားမှ မုန့်စွန်းလေးကို ခရမ်း ဆုတ်ခွာလိုက်၏။
ပြီးတော့ ပန်းကတ္တီပါဘက် ချက်ချင်းလှည့်၍ မုန့်စွန်းလေး
ခွံ၏။

“အိုး”

ခရမ်းကိုကိုက ပန်းကတ္တီပါကို ကြည့်နူးစွာ စိုက်ကြည့်လျှင်
မျက်နှာလေး ပန်းရောင်သမ်းသွား၏။

သူမကိုကိုပြီးရင် ခရမ်းက ပန်းကို အချစ်ဆုံးပါလို ကြော်ငြာ
တဲ့အပြုအမူဖြစ်တာမို့ ပန်းကတ္တီပါ ရှက်ရိပ်လေး လွှမ်းသွား၏။

“ဖျောင်း ဖျောင်း ဖျောင်း”

ညှပ်ပရိသတ်တွေက သဘောကျကာ လက်ခုပ်ဩဘာပေးကြ
၏။ ထိုအခါ ပန်းကတ္တီပါ ငြင်းဆန်လို့မဖြစ်တာ။

ခရမ်းသွေး ခွံကျွေးတဲ့ မွှေးနွေကိတ်စားရန် ပါးစပ်ကလေး
ဟပေးလိုက်ရ၏။ ထိုအခါ သန္တာလှိုင်၏ရဲတောက်သော မျက်လုံးခွဲကြီး
နဲ့ လှမ်းကြည့်တာခံရလျှင် ပန်းကတ္တီပါရင်ထဲ စူးမျက်သလို ခံစားရ၏။

ပန်းကို ဘာဖြစ်လို့ မျက်လုံးခွဲကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်ရတာလဲကွယ်။

အဲလိုကြည့်တာက ခရမ်းရဲ့ကိုကို ပန်းကို ပြူးလျက် ကြည့်လို့
လား။ ဒါမှမဟုတ် ခရမ်းက သန္တာကို မခွံဘဲ ပန်းကို ခွံကျွေးလို့လား။

ဒါမှမဟုတ် နှစ်ခုလုံးကြောင့်လား။ ကိတ်မုန့်လေး မြို့ထားရင်း

ပန်းရင်ထဲမှာ မေးခွန်းတွေ များနေသည်။

ခရမ်းက သန္တာလှိုင်ရဲ့မျက်လုံးကို ဂရုမစိုက်ပါ။

ပန်းကိုခွံပြီးလျှင် ဂျွန်တဲသုဇယ်ချင်းတွေကို ခွံ၏။ နောက်ဆုံး
မှ သန္တာလှိုင်ကို ခွံ၏။ ထိုအခါ သန္တာလှိုင် မျက်နှာလေးကို လှဲခါ၍
ခရမ်းရဲ့ကိုကိုအပါးကပ်ရပ်နေရာမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေသည်။

သန္တာလှိုင် လှည့်ထွက်သွားတော့ ခရမ်းက သန္တာလှိုင်အတွက်
ခပ်ထားသည့် ကိတ်မုန့်ကို အမှိုက်တောင်းထဲ ပက်ခနဲ ပစ်ထည့်၏။

“အဲ”

ကြားထဲက ပန်းကတ္တီပါပဲ အားတုံအားနာဖြစ်ရလေသည်။

“ခရမ်းရယ် ခရမ်းသူဇယ်ချင်း စိတ်ဆိုးသွားပြီထင်တယ်”

“ဆယ်ခါပြန် ဆိုးပစေ၊ ဒါနဲ့ ပန်းကို မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ဒါ

ပန်းရဲ့တစ်ဦးတည်းသော ကိုကို သက်တန်ခုံလေ”

ပန်း မလုံမလဲဖြင့် သူ့ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ကိုကို ... ဒါ ခရမ်းသူဇယ်ချင်း ပန်းကတ္တီပါတဲ့”

“ဟုတ် ... ခုလိုသိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

သက်တန်ခုံက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြော၏။ ပန်းကတ္တီပါ
လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြောဖို့ ဆွံ့အသလို ဖြစ်သွား၏။ အကြောင်းက သက်
တန်ခုံက ပြောဆိုရင်း ပန်းကို စိုက်ကြည့်တာနဲ့ ဆုံသွားသည် မဟုတ်
လား။

“ပန်း သိပြီနော်၊ ခရမ်းကိုကိုဆိုတာ”

ဖုန်းပေကျာပေါ်မှ သူ့ပုံကို ရည်ညွှန်း၍ ခရမ်းသွေး ပြောခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ပန်းကတ္တီပါ ခေါင်းလေးကမန်းကတန်း ညိတ်၏။

“အဲဒါဆို ကိုကိုနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ပြီလို့ ခရမ်း မှတ်လိုက်တော့ မယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုကို”

ပန်းကိုပြောနေရင်းတန်းလန်းနှင့် ခရမ်းက သူမကိုကိုဘက် လှည့်ပြော၏။ သူမကိုကိုကလည်း ညီမချောကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး အလေး ထားချစ်ခင်ပုံရ၏။

“ပြောလေ ခရမ်းလေး”

“ကိုကို ခရမ်းကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးဖို့ မမေ့ပါဘူးနော်”

“ဪ... ခရမ်းလေးကလည်း ကိုကို မမေ့ပါဘူး။ ကိုကို

ညီမ မွေးနေ့ကိတ်လှီးပြီးမှ ကိုကိုဆီက မွေးနေ့လက်ဆောင် တောင်းဆို မယ်ဆိုတာလေး က ပြော ညီမလေး ဘာလိုချင်လဲ”

“ညီမလေးလိုချင်တဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင် ဘာလဲဆိုတာ ပန်းကတ္တီပါသိတယ် ကိုကိုရဲ့”

“အလို”

ပန်းကတ္တီပါ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွား၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ပန်းကတ္တီပါ သိတယ် ကိုကို၊ ပန်းကို ခေါ်သွား

ပြီး ကိုကို သွားဝယ်ပေး၊ ခုချက်ချင်းနော်”

“ညီမလေးသဘောပါ၊ လာ ပန်းကတ္တီပါ”

“အိုး”

ပန်းကတ္တီပါ ကိုယ်လေးတွန့်သွား၏။

“သွားလေ ပန်း၊ ခရမ်း ဘာလိုချင်လဲဆိုတာ ပန်း သိပါတယ်၊

ပန်းလိုချင်တာကို ကိုကို ဝယ်ပေးလိမ့်မယ်၊ ကိုကိုနဲ့ လိုက်သွား”

ခရမ်း ပြောရင်းဆိုရင်း သူ့အစ်ကိုနောက် အတင်းတွန်းလွှတ်

၏။

“လာပါ ညီမလေးလိုချင်တဲ့လက်ဆောင် ကိုကို ဝယ်ပေးချင်

တယ်၊ ပန်းကတ္တီပါ ကိုယ့်ကို တူညီလေ”

သူကလည်း ပန်းကို ထိုသို့ပြောကာ ဦးဆောင်ခေါ်လေ ပန်း

မှာ ငြင်းလို့မသား။

ညီမဖြစ်သူက တွန်းလွှတ်၊ အစ်ကိုဖြစ်သူက လိုက်လိုက်လှဲလှဲ

ခေါ်နေတော့ ပန်းကတ္တီပါ ခြေလှမ်းတွေ ခေါ်တော်မူတဲ့နောက် ပါသွား

ချောသည်။

ထိုအခါ... သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အလှမ်းအဝေးဆုံးမှာ ရှိနေတဲ့

သန္တာလှိုင်၏အနီရင့်ရောင်မျက်စောင်းတွေ ပန်းကတ္တီပါဆီ တဒိုင်းဒိုင်း

ရောက်ရှိ လေသည်။

ခရမ်းရယ်... ပန်းကို ဘာကြောင့် သူ့နောက် ထည့်လိုက်ရ

တာလဲ၊ ပြောပါကွယ်။

“နေပါဦး၊ ခရမ်းစိတ်ရင်းက ရှင်အပေါ် ရိုးရိုးသားသား ဟုတ်တာ သေချာနေပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ချောစုရဲ့”

ချောစုကို ကတ္တီပါ ပြန်မေးရင်း ရောင်စုံမီးပုံးလေးတွေကို ဖျက်နာစာတန်းတစ်လျှောက် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ချိတ်ဆွဲနေလိုက်သည်။

ချောစုက မီးပုံးချိတ်ဆွဲနေတဲ့ ကတ္တီပါကို ရှုံ့တွဲတွဲလေး ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ... ရှင်နဲ့သူ့အစ်ကိုကို နှစ်ယောက်တည်း ထွတ်လိုက်တာလေ”

ပန်းကတ္တီပါက မီးပုံးအဝါရောင်လေးကို ချိတ်နေရာမှ ချောစုကို ထုမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ချောစုက ပန်းကတ္တီပါကို မကြည့်ပါ။ ဖယောင်း

တိုင်မီး တောက်နေတဲ့ မီးပုံးနီနီလေးရဲ့အလင်းရောင်ကိုသာ ကြည့်ရင်း

“ပြောလေ ခရမ်းရဲ့ရိုးသားစိတ်နဲ့မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ပြီးတော့ သန္တာလှိုင် ရှင်အပေါ် တစ်ခုခုဖြစ်သွားအောင် ဆွပေးလိုက်တာမျိုး မဖြစ် နိုင်ဘူးလား”

“အိုး ဘာမှမဆိုင်တာပဲ ချောစုရယ်”

“မဆိုင်ဘူးဆိုရင် ခရမ်းသွေး အဲဒီဇာတ်ကွက်ကို ဖန်တီးစရာ အထိုဘူးဟာ နောက်ပြီး ကျောင်းနေတဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး

ခရမ်းမှာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ရှင်ကို ဖွင့်ပြောဖူးလို့လား”

အနမ်း (၁၅)

ည။

ညလေးက ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို လှနေပါသည်။

ရောင်စုံမီးပုံးလှလှလေးတွေ ချိတ်ဆွဲနေရင်း ညလိုပဲ ပန်းကတ္တီပါ

ရဲ့ခံစားမှုတွေလည်း လှပနေသလိုဖြစ်ကာ။ ရင်ခုန်စိတ်ကလေး ညှိုးညှိုး

ညံ့သွား၏။

ဟုတ်တယ်လေ။

ပန်းကတ္တီပါနုလုံးသားမှာ ခံစားမှုလှလှလေးနဲ့ ရင်ခုန်စိတ်

ဖြစ်သွားတာ အကြောင်းမဲ့ ဟုတ်ရိုးလား။

အထူးသဖြင့် ...

ဒါတော့လည်း ဟုတ်သည်။

ခရမ်းက ခရမ်းရဲ့မိသားစုအကြောင်း တစ်ခါမှ ထုတ်မပြော
ဖူးပါ။ ပန်းကတ္တီပါလည်း မေးမြန်းစစ်စစ်ခြင်း မရှိဖူးပါ။

ခုမှ ...

ပန်းကတ္တီပါ တွေခနဲဖြစ်သွားတော့ ချောစု ဖိပြော၏။

“ခရမ်းနဲ့ပတ်သက်ရင် သတိထား ဆက်ဆံဖို့ လိုနေပြီ ကတ္တီပါ
ရဲ့၊ ချောစုက မနာလိုလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုခုဖြစ်လာရင် ကတ္တီပါ
မှာ အားကိုးရာ ဘယ်သူရှိလဲ။ အဖေအမေရင်းတွေကိုလည်း အားကိုး
ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကတ္တီပါဘဝကို ကတ္တီပါ ရုန်းကန်ပြီး ရပ်တည်နေရတာ
မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ချောစု သတိပေးတာပါဟာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ချင်း”

“အဲဒါဆိုရင် ရှင် သူ့အကြောင်း စိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့၊ ပြီးတော့
သူနဲ့ရှင် နှစ်ယောက်တည်း ဆုံတွေ့ရတဲ့ဖြစ်စဉ်ကိုလည်း မစဉ်းစားနဲ့
တော့။ ကဲ ချောစု ပွဲစေ့တန်းသွားမယ်၊ လိုက်မလား”

“မလိုက်တော့ဘူး”

“မလိုက်ရင် ပြီးရောလေ၊ သူ့အကြောင်းတွေ ရှင် မတွေ့နဲ့

နော်”

“စိတ်ချပါ သူငယ်ချင်းရဲ့”

ပန်းကတ္တီပါ ထိုသို့ပြောလိုက်ပေမယ့် ချောစု အချိန်ကလေး

ကွယ်တာနဲ့ သူ့ပုံစံလေးကို ကတ္တီပါ မြင်ယောင်လာသည်။

‘ဟုတ်တယ်လေ။

ဒီမီးပုံးလေးတွေက သူနဲ့ ဆက်နွယ်နေတယ်မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် ...

မီးပုံးလှလှလေးများကိုကြည့်ငေးရရင်း ...

“လာလေ ကတ္တီပါ”

ပန်းကတ္တီပါရဲ့လက်ဖျားလေးကို ဆွဲယူတော့မတတ် ဂရုတစိုက်
ပြောရင်း စူးပါမားကက်ထဲ ယှဉ်တွဲဝင်ဖို့ ခေါ်လေသည်။

ကတ္တီပါစိတ်က သူနဲ့ယှဉ်တွဲပြီး မသွားလိုပါ။

သူက ညီမရဲ့မွေးနေ့ပွဲမို့ နဲ့သာရောင်အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနဲ့

မဝတ်ကျနေသည် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ... ယှဉ်တွဲသွားရမှာလည်း
ကတ္တီပါစိတ်က မလိုပါ။

သူက ခေါ်နေတော့လည်း ရောင်လွှဲလို့ မရဖြစ်ကာ။

သူနဲ့ယှဉ်တွဲသွားမိလျှင် ပတ်စန်းကျင်က မျက်လုံးတွေက

ကတ္တီပါနဲ့ သူ့အပေါ်သို့ စိတ်ဝင်တစား ကျရောက်လေသည်။

ထိုအခါ ပန်းကတ္တီပါမျက်နှာလေး ထားမတတ်အောင်ဖြစ်ရ
ကာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်မိအောင် မျက်လွှာလေးချထားရသည်။

“ညီမလေးနဲ့ခင်တာ မကြာသေးဘူးထင်တယ်”

“ရှင်”

“ဪ ညီမလေးသူငယ်ချင်းတွေကို ကိုယ် မြင်ဖူးနေကျပါ
ကတ္တီပါကို ခုမှမြင်ဖူးလို့ပါ။ ဒါကြောင့် ညီမလေးနဲ့ခင်တာ မကြာသေး
ဘူး ထင်လို့ပါ”

သူက သူ့အထင်လေးနဲ့သူ မေးခြင်းရယ်။ ကတ္တီပါက ...

“ကျောင်းစတင်ကတည်းက ခရမ်းနဲ့ ခင်နေတာပါ”

ထိုသို့ပြောလိုက်တော့ သူ မယုံသလိုနှင့် ပန်းကို ငဲ့ကြည့်၏။

“တကယ်ပြောတာလား ပန်းကတ္တီပါ”

“တကယ်ပါ။ ပန်း မညွှာပါဘူး”

“ကိုယ် အံ့ဩလို့ပါ။ ညီမလေးက တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်ကို
အံ့ဩစရာဖြစ်အောင် သိပ်လိုက်တတ်တယ်။ ဒီတစ်ခါ အံ့ဩရဆုံးဆုံး
ခုလည်းကြည့် လိုတာပြောလိုက်ရင် ရသားနဲ့ ကတ္တီပါကိုမေးပြီး ဝယ်
ပေးပါတဲ့။ အဲဒီအတွက် ခုလိုလိုက်လာရတာ ကတ္တီပါ စိတ်အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်သွားလား”

“ဟင့်အင်း မဖြစ်ပါဘူး”

ပန်းကတ္တီပါ ကမန်းကတန်း ဖြေရှင်းသလိုလေး ပြောလိုက်၏။

သည်။ ထိုအခါ သူ့စိတ်ထဲ ပေါ့ပါးသွားဟန်နှင့် ...

“ကျွန်တော်က ကတ္တီပါကို အားနာနေတာပါ”

“ရပါတယ်”

“အခု ညီမလေးအတွက် ဘာဝယ်ပေးရမလဲ”

သူက ပန်းကို ငဲ့ကြည့်ရင်း မေးပြန်သည်။ ထိုအခါ ပန်းလည်း
နည်းနည်းညစ်သွား၏။ ခေါင်းကုတ်ရမလိုလို ဘာလိုလို ဖြစ်သွားကာ။

“ဟိုလေ ခရမ်းက ဖက်ရှင်လှလှလေးတွေ ကြိုက်တတ်ပါ
ဇာယ်”

“အဲဒါဆိုရင် ကိုနိုးယားမိတ်ထဲက ကြည့်မလား၊ အင်္ဂလန်မိတ်
ထဲက ကြည့်မလား”

“အင်္ဂလန်မိတ်က ပိုကောင်းပါတယ်၊ ခရမ်းက ရှေ့ခေတ်ပြေး
အင်္ဂလန်တွေလည်း ကြိုက်တတ်တယ်၊ ပြီးတော့ အင်္ဂလန်မိတ်က ပိုပြီး
အဆင်ကျပါတယ်”

“အိုကေ”

သူက သွက်သွက်လေးပင် အင်္ဂလန်က တိုက်ရိုက်တင်သွင်းတဲ့
အင်္ဂလန်ဖက်ရှင်ဆိုင်ကြီးဆီ ဦးဆောင်ခေါ်သွားလေသည်။

ခရမ်းကိုယ်လုံးနဲ့ လိုက်ဖက်မယ့် ပုစွန်ဆီရောင်အင်္ကျီလေးနဲ့
အညိုရောင် စကတ်တိုလေးကို ရွေး၏။ ထိုအင်္ကျီမှာ ပဝါစရှည်စလေး
အညှင်းပါတာမို့ ဖက်ရှင်က ပိုပြီးကြွ၏။

ထိုဝတ်စုံလေးကို ဝယ်ပြီး ပြန်ထွက်လာကြသည်။ ထိုအခါ

သူက ...

“ပန်းကတ္တီပါကို ကိုယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်”

“ပန်းကတ္တီပါနဲ့ ခုလိုဆုံရတာ အမှတ်တရပဲ၊ အဲဒီအတွက် အမှတ်တရလက်ဆောင် ကိုယ် ဝယ်ပေးပါမယ်”

“အိုး မဟုတ်တာပဲ”

“အားမနာပါနဲ့ ပန်းကတ္တီပါ၊ ပန်းကတ္တီပါရဲ့စရိုက်သဘာဝက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ... ကိုယ့်စိတ်ကူးထဲမှာ စိတ်ဝင်တစားဖြစ်နေတဲ့ ပစ္စည်းလေး ဝယ်ပေးမယ်၊ ဈေးလည်း မများဘူး”

ပန်းကတ္တီပါ ပြောဆိုငြင်းဆန်လို့မရအောင် သူ့ဖက်က စိတ်အားပါပါ ပြောဆိုရင်း ဦးဆောင်ခေါ်သွား၏။

“လာ ကတ္တီပါ”

ထို့နောက် သူက မီးပုံးလှလှလေးတွေချည်းရောင်းတဲ့ အရောင်းဆိုင်မှာ သီတင်းကျွတ်မီးထွန်းပွဲအထိမ်းအမှတ် စာတန်းလေးတွေပါတဲ့ ရောင်စုံမီးပုံးတွေ ဝယ်ပေးလေသည်။

မီးပုံးလေးတွေက လှနေသလို၊ သူ့စိတ်ကူးလေးကလည်း လှပနေသည်ဟု ပန်းကတ္တီပါ ယူဆမိသည်။

ဟုတ်ပါတယ်လေ။

သူ့စိတ်ကူးက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလှပါပေသည်။

ထို့အတူ ...

ပန်းကတ္တီပါရဲ့ စိတ်ခံစားမှုတို့သည်လည်း သူ့အတွေးလှလှအတိုင်း လှပကာ ရောင်စုံမီးပုံးတို့၏အလှနယ် ခံစားချက်တို့ လှပနေဆဲသည်။

ဒါ့ပြင် ...။

အခန်း (၁၆)

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

သန္တာလှိုင် ခနဲသဲ့သဲ့ ရယ်မောလေသည်။

“ပန်းကတ္တီပါဆိုတာ ဒီလိုအဆင့်နိမ့်နိမ့်ထဲကပေါ့လေ၊ ဟုတ်လားဟင်”

ပန်းကတ္တီပါရဲ့အခန်းတွဲအိမ်ကုန်းလေးကိုကြည့်ရင်း သန္တာလှိုင် ရှုတ်ရှုတ်ချချ မေးလေသည်။ ပန်းကတ္တီပါ စိတ်ထဲ တင်းခနဲဖြစ်သွားသော်လည်း မာနနဲ့ မျက်နှာလေးကို မော့ထားရင်း...

“ဆင်းရဲတာ အဆင့်နိမ့်တယ်လို့ ပန်းကတ္တီပါ ဘယ်တုန်းက မယူဆဘူး သန္တာလှိုင်”

“အေးလေ... အဲ့လိုယူဆမိတဲ့နေ့ ရှင်ကိုယ်ရှင် သတ်သေချင်စိတ်ဖြစ်တဲ့နေ့ပဲ”

“ဘာပြောတယ်”

ပန်းကတ္တီပါရင်ထဲမှ ဒေါသအခိုးအငွေ့တို့ ဟုန်းခနဲ ခုန်ထွက်တုန်သည်။ သန္တာလှိုင်က လက်ခုပ်လေးတီးမတတ် အားရပါးရ ရယ်မော၏

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ရယ်မောရင်း ပန်းကတ္တီပါကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရှင်က ရှင်ကိုယ်ရှင် ဆင်းရဲတာက အဆင့် နေမိဘူးလို့ မာနလေးနဲ့ မောင်းတင်ထားရမှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“နေစမ်းပါဦး သန္တာလှိုင်... ရှင်နဲ့ပန်း ဘာရန်စမှမရှိဘဲနဲ့ ဘာလို့လာပြီးတိုက်ခိုက်နေရတာလဲ”

“တိုက်ခိုက်နေတာမဟုတ်ဘူး ပန်းကတ္တီပါရဲ့၊ ရှင်ဘဝဟာ ဇွန်နာမည်လို နူးညံ့သိမ်မွေ့ခြင်းတွေနဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ပန်းထစ်ပွင့်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်ကိုယ်ရှင် သိနေဖို့ လိုအပ်တယ်”

“ဒီမှာ ပန်းကတ္တီပါက ဘယ်လိုဘဝနဲ့ ဘယ်လိုမိန်းကလေးဆိုတာ ပန်းကတ္တီပါ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ ရှင် လာပြီး ပြောနေစရာ မလိုဘူး”

“လိုအပ်လို့ လာပြောရတာ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင် နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ”

“ဘုရားရေ”

ပန်းကတ္တီပါ ရင်ဘတ်လေး အသာမိမိသွားသည်။ ပန်းကတ္တီပါ ရဲ့အိပ်ခန်းကျဉ်းလေးရှေ့ မျက်နှာစာဘက်တွင် စက်ချုပ်ဆိုင်လေး ဖွင့်ထား၏။ ဆိုင်ရှေ့က မှန်စီရိုရှေ့မှာ တံစက်မြိတ်အပြင်ဘက်မှ ပြောနေတဲ့ သန္တာလှိုင်က ရန်လိုခြင်းအပြည့်နဲ့။

သန္တာလှိုင် ဒီလိုတွေလာပြောနေတော့ ပန်းရဲ့အခန်းနီးနားချင်း တွေ ခေါင်းလေးတွေပြု၍ ချောင်းကြည့်ကြလေသည်။

သန္တာလှိုင်က ပြောနေတာတွေကို မလျော့ပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အရေးမစိုက်သလိုပြောချ၏။

“ဘုရားတမနေနဲ့ ပန်းကတ္တီပါရဲ့၊ ခရမ်းသွေးဆိုတာ ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲဆိုတာ ရှင် အရင်စုံစမ်းကြည့်ဦး”

“ဘာ ဘာဆိုလဲ”

“ဘာဆိုလဲဆိုတော့ ရှင့်ကို ခုတုံးအဖြစ် အသုံးချနေတာ လေ”

“ဘုရားရေ”

ပန်းကတ္တီပါ ဘာမှနားမလည်နိုင်တော့ပါ။ ခရမ်းမျက်နှာလေး ကို ပြေးမြင်ယောင်မိသည်။ ပြီးတော့ သူ။

“ဘုရားတမနေနဲ့ သန္တာက ရိုးရိုးသားသား သတိလာပေးတာ၊ ရှင် နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ။ ကိုရုံးလည်း မပတ်သက်နဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကိုရုံးက သန္တာရဲ့လက်ကိုင်ပန်း”

“ဘာ”

“ရှင် နားမရှင်းဘူးလား။ ဒီမှာ ကိုရုံးက သန္တာရဲ့ပစ်မှတ်၊ အဲဒါကိုမသိဘဲ ရှင် ကြားမဝင်ပါနဲ့”

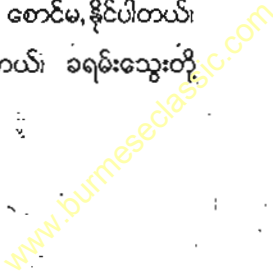
“ကျွတ်၊ သွားတော့ ရှင် ဘာမှလာမပြောနဲ့တော့”

“ဘာလဲ၊ ရှင်က ကိုရုံးနဲ့ တစ်ခါတွဲရတာနဲ့ feel တက်နေပြီ လား”

“ရှင်နော်”

ပန်းကတ္တီပါ ကိုယ်လေး တဆတ်ဆတ်တုန်သွား၏။ ရှက်စိတ် နဲ့ မာနစိတ်တို့ ရောထွေးလျက်။ နီးစပ်ရာ ဆွဲယူစဉ် စားပွဲပေါ်က အဝတ်ညှပ်တဲ့ ကတ်ကြေးကို ဆွဲကိုင်မိပြီး ပစ်ပေါက်ရန် ရွယ်လိုက်မိ သည်။ သန္တာလှိုင်က လက်ခုပ်လေးတီးကာ တဟားဟား အော်ရယ်၏။

“ပန်းကတ္တီပါရယ်... သန္တာပစ်မှတ်ကို ရှင် မျက်စမပစ်ပါနဲ့၊ သန္တာပစ်မှတ်ထဲရောက်အောင် ရှင့်ကို ခရမ်းသွေး တွန်းပို့နေတာလည်း အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ရှင့်ဦးနောက်နဲ့ သေချာစဉ်းစား၊ ပြီးရင် ဆုံးဖြတ်၊ ရှင့်ဘဝ ဒီထက်မြင့်မားအောင် သန္တာတို့ စောင်မ၊ နိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီအတွက် ရှင်က လုပ်စရာတစ်ခုတည်း ရှိတယ်၊ ခရမ်းသွေးတို့”

မောင်နှမနဲ့ အဆက်ဖြတ်ဖို့”

“တောက် ရှင် . သွက်သွားတော့ သန္တာ”

“အမယ်လေး၊ ရှင့်လို အတန်းစားက သန္တာကို နှင်ထုတ်နေစရာမလိုဘူး၊ ပြောစရာရှိလို့ လာခဲ့တာ၊ ရှင်ရှေ့ရပ်နေရတာတောင် သန္တာတို့အရှိန်အဝါတွေ ပန်းကြောသလို ကြွေတယ် သိရဲ့လား၊ ဒါပဲနော် ရှင့်လိုအပ်ချက်ကို သန္တာ စောင်မမယ်၊ ကိုစုံတို့မောင်နှမနဲ့ အဆက်ဖြတ်ဖို့ မမေ့နဲ့၊ ဘိုင် ဘိုင်”

သန္တာလှိုင် ပြောဆိုရင်း လက်ကလေးပြကာ သူမရဲ့ကားလှလှလေးပေါ် တက်၍ မောင်းထွက်သွားလေသည်။ ပန်းကတ္တီပါ နှုတ်ခမ်းလေး ဖိကိုက်ရင်း ရင်ထဲမှ နာကျင်စွာ မျက်ရည်လေး ဝဲ၏။

ပန်းကတ္တီပါကို စောင်မရအောင် ပန်းကတ္တီပါက ဘယ်သူ့ရဲ့ အရှိန်အဝါကို မက်နေတယ်လို့ ထင်လို့လဲ။

တောက်၊ ပန်းကတ္တီပါ တွေးလေ ဒေါသထွက်လေ။ တွေးလေ မာနရောင်လေး လက်လက်ထလေ ဖြစ်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ...။

အခန်း (၁၇)

“ကျွီ”

“ဟင်”

ရုတ်တရက် ထိုးရပ်လာတဲ့ အနက်ရောင် ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော ပရာဒိုကားသစ်ကြီး။

ပန်းကတ္တီပါ ဟင်ခနဲဖြစ်ရသလို ကမန်းကတန်းလည်း ပလက်ဖောင်းပေါ် တက်လျှောက်မိသည်။

မတော်တဆ ကားနဲ့ပွတ်မိမှဖြင့်။ ပြီးတော့ အနားလာပြီး ရပ်တဲ့ကားကိုလည်း ပြစ်တင်ချင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် စူးစူးရဲရဲလေး ငဲ့ကြည့်မိလျှင် -

ကားမောင်းသူနေရာမှ ခရမ်းကိုကိုယ်ပါ။

ပန်းကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြုံးပြခြံ့ ...

“ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ဟိုဗြို့ထဲကိုပါ”

“လာလေ၊ လမ်းကြုံသားပဲ”

“နေ နေပါစေ၊ ပန်းက လိုင်းကားနဲ့ သွားနေကျပါ”

“တကူးတကမှ မဟုတ်ဘဲ ကတ္တီပါရယ်၊ လာပါ”

သူက ပြောရင်းဆိုရင်း ကားတံခါးဖွင့်ပေးလေသည်။ ပန်းကတ္တီပါ

ခေါင်းလေးတခါခါနှင့် ...

“နေပါစေ”

“မဟုတ်တာ ကတ္တီပါရယ်၊ ခရမ်းလေးသိရင်း ကိုယ့်ကို စိတ်
ကောက်နေဦးမယ်၊ ခရမ်းလေးသူငယ်ချင်းကို တွေ့တာတောင် မခေါ်ရ
ကောင်းလားဆိုပြီးတော့”

ပန်းကတ္တီပါ ငြင်းနေတော့ သူက ပြောရင်းဆိုရင်း ကားတံခါး
ဖွင့်ပြီး ဆင်းလာသည်။

“လာပါ ကတ္တီပါ၊ ကိုယ့်အတွက် တကူးတက မဖြစ်ပါဘူး၊
ကိုယ် စက်ရုံအပြန် ဗြို့ထဲသွားမှာဆိုတော့ လမ်းလည်း ကြုံသားပဲ၊
လာလေ နေပူပါတယ်”

နှေဦးနေမို့ နေရောင်ကလည်း စူးစူးရှရှ ပူနေတာ ပါသည်။
သူက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲဖြစ်နေလျှင် ပန်းကတ္တီပါ ငြင်းဆန်ဖို့ အားနာ
လာသည်။

“လာပါ၊ ဒီအချိန်က ဘတ်စ်ကားတွေ သိပ်ကျပ်တယ်လေ”

ပြောရင်း ပန်းကတ္တီပါရဲ့လက်ဖျားလေးကို တကယ်ဆွဲလေ
သည်။

“အိုး ရပါတယ်”

ပန်းကတ္တီပါ ကမန်းကတန်းပင် သူဆွဲထားတဲ့လက်ကို ပြန်
ဆွဲယူ၏။ ပြီးတော့ သူ ဖွင့်ပေးတဲ့ ကားတံခါးမှ ကားပေါ်လွှားတက်
လိုက်၏။ ကားပေါ်ရောက်လျှင် စံပယ်ပန်းရနံ့လေးက သင်းသင်းကြူ
နေသည်။

ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ စံပယ်ပန်းကုံးလေးရဲ့ရနံ့က သူတို့နှစ်ဦးကြား
လွှမ်းမိုးသလိုဖြစ်ကာ။ သူ့ကားလေး ငြိမ်ခနဲ မောင်းထွက်လျှင် စံပယ်
ပန်းရနံ့လေး လှိုင်လှိုင်ကြူသွား၏။

ခုနေခါ သန္တာလှိုင်တွေလျှင် ဘာပြောမလဲ။ ပြီးတော့ ခရမ်း
သွေး သိရင်ကော။ ဒါတင်မက ချောစု မြင်မိလို့ကတော့။

ပန်းကတ္တီပါရင်ထဲမှာ တွေးရင်း မောလျနေပါသည်။ ထို့ကြောင့်
ဗြို့ထဲ မြန်မြန်ရောက်ပါစေတော့ဟု ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းနေရသည်။
ထိုစဉ်

“ကျွဲ”

“ဟင်”

သူမောင်းနေတဲ့ကားက လမ်းဘေးထိုးရပ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

ပန်းကတ္တီပါ စိုးရိမ်တကြီး မေးမိ၏။ သူ့က မျက်လုံးစုံမှိတ်၍

ကားလက်ကိုင်ပေါ် မျက်နှာလေး မှောက်ချပြီး -

“ခေါင်းမူးသွားလို့ပါ”

“ဟင် ... ရှင် နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ရုတ်တရက်မို့ပါ၊ ဆောရီး ပန်းကတ္တီပါ”

“ရပါတယ်၊ ရှင် နေသာခွဲလား”

“နည်းနည်းမူးနေသေးတယ်”

“နေဦး ... ခရမ်းကို ခေါ်ပေးမယ်”

ပန်းကတ္တီပါ ကမန်းကတန်းပင် လက်ကိုင်အိတ်ပါးလေးထဲက လက်ကိုင်ဖုန်း ထုတ်ယူ၍ ခရမ်းသွေးဖုန်းကို ခေါ်သည်။

ခရမ်းသွေးဖုန်းက စက်ပိတ်ထားပါသည်ဟု အကြောင်းပြန်

လျှင် ပန်းကတ္တီပါ ပို၍စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။

သူ့ကိုကြည့်တော့လည်း တကယ်ပဲ ခေါင်းမထောင်နိုင်။ မူးတဲ့

အရှိန်ကြောင့် သူ့မျက်နှာမှာ ချွေးတွေ စို့တက်နေသည်။

ထိုအခါ ပန်းကတ္တီပါ ပို၍စိတ်မူသွားပြီး ...

“ရှင် ဒီလိုဖြစ်တတ်သလား”

“ခုတလော ခဏခဏ မူးတတ်တယ်၊ တော်ကြာနေ ပြန် ကောင်းသွားတတ်တယ်၊ ခဏလေးပါ”

“အိုး အဲဒါဆိုတော့ ဆေးခန်းပြုဖို့ လိုမှာပေါ့၊ နေဦး”

ပန်းကတ္တီပါ တကယ်ပဲ စိုးရိမ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။ ကားထိုးရပ်တဲ့နေရာက စည်ကားတဲ့ရပ်ကွက်နားမှာမို့ ဆေးခန်းငယ်လေးတစ်ခန်း ရှိနေပါသည်။ ထိုဆေးခန်းကို လှမ်းတွေ့ တော့ ပန်းကတ္တီပါ တအားတက်သွား၏။

“ဟိုနားမှာ ဆေးခန်းတွေ့ရတယ်၊ ဆေးခန်းပြလိုက်တာ ကောင်းပေ ကိုသက်တန်ဖို့၊ လာပါ”

ပန်းကတ္တီပါ ပြောဆိုရင်း ကားပေါ်မှ ဦးစွာဆင်းကာ တစ်ဖက် မှ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး သူ့ကို ကားပေါ်က ဆင်းစေသည်။

သူ အားနာသော်လည်း သူမကို အားပြုကာ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်၏။ ကားပေါ်မှ ဆင်းကာမှ ပိုပြီး မူးသလိုဖြစ်ကာ သူ့ကိုယ် ကြီး ယိုင်လဲမတတ်ဖြစ်သည်။

“အို”

ထိုအခါ ပန်းကတ္တီပါ သူ့ကိုယ်ကြီးကို ပေ့ဖက်လိုက်ရသည်။

“ရှင် သတိထားဦး၊ လမ်းလျှောက်လို့ရမလား၊ ဖြည်းဖြည်း လျှောက်”

ပန်းကတ္တီပါ တခြားဘာမှတွေးမနေတော့ပါ။ သူ့ကို တွဲခေါ်ရင်း ဆေးခန်းထဲ မရအရခေါ်သွင်းရလေသည်။ ဆေးခန်းထဲရောက်တော့ လူနာခုတင်ပေါ် တင်၏။

ဆရာဝန်မလေးက ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ပန်းကတ္တီပါပဲ သွက်သွက်ကလေးဖြေလျှင် ဆရာဝန်မမက သူ့ကို စမ်းသပ်၏။ အဖြေထွက်တာက -

“သွေးတိုးနေပါသည်။ အပေါ်သွေး ဓာတ်ရှာခြောက်ဆယ်”

“ဟင်”

“စိတ်မပူပါနဲ့”

သူက မျက်လုံးပင့်မဖွင့်နိုင်တော့ပါ။ ဆရာဝန်မ ပြောဆိုရင်း သွေးကျဆေး ထိုးပေး၏။

ပန်းကတ္တီပါမှာ စိတ်ပူနေတာပဲ သိသည်။ ဆရာဝန်လုပ်ပေးသမျှ ကိုသာ ကြည့်ရင်း -

သူက သွေးတိုးတဲ့အရှိန်နဲ့ရော၊ ဆေးရှိန်နဲ့ပါ မှိန်းနေသည်။ ခုနေခါ ခရမ်းသွေး သူ့အနားမှာ ရှိဖို့ကောင်းပါသည်။

ထို့ကြောင့် ပန်းကတ္တီပါ ခရမ်းသွေးဖုန်းကို ပြန်ခေါ်ကြည့်၏။ စက်က ပိတ်ထားဆဲ။

ခက်တော့ ခက်နေပါပြီ။

ပန်းကို လမ်းကြိုလို့ အတင်းပဲ ခေါ်တင်လာတဲ့သူ။ ခုတော့ ခရမ်းက လမ်းတစ်ဝက်မှာ သူ့ကို ဆေးခန်းဝင်ပို့ရတဲ့အဖြစ်။

မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်သွားတဲ့ ထိုအခြေအနေက မကြာခင် မှန်တိုင်း တစ်ခုလို ပြစ်ထန်တဲ့ ရိုက်ခတ်မှု ဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ခရမ်းရော သူ့ပါ ထင်မှတ်မထားပါ။

ထင်မှတ်မထားဘဲ ဖြစ်တည်လာတာက ...။

သီရိ တိုးတိုးလေးပြောရင်း ထာဘီတွေကို ချုပ်ရိုးအ-ဖြောင့်ချုပ် နေလိုက်သည်။ ချောစုက မျက်မှောင်လေးကုတ်၍ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်မှန်းလည်း မသိဘူး။ မှန်ကုတ်နေတာပဲ။ သီရိ မေး တော့လည်း မဖြေဘူး။ ချုပ်စရာရှိတာတွေ ချုပ်ထားလို့ ပြောပြီး အခန်း အောင်းနေတော့တာပါပဲ”

“ဟွန်း ချောစုက အလှူသွားဖို့ လာခေါ်တာ”

“အလှူဆိုရင် သီရိလိုက်မယ်လေ”

“အငတ်မက တစ်မျိုး”

“အလှူစားချင်တာကို ချောစုရဲ့”

“အဲဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ကတ္တီပါ့ကို ခေါ်လိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ သုံးယောက်အတူတူ သွားကြတာပေါ့”

“အိုကေ ကတ္တီပါ့ကို ရအောင်ခေါ်လေ”

သီရိက အလှူဆိုလို့ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောလေသည်။

နောက်ပြီး ကတ္တီပါ့စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်တည်နေတဲ့ ခံစားချက်တစ်ခုခုကို ခြေလျော့သွားစေချင်တာလည်း ပါပါသည်။

ဒါကြောင့် ကတ္တီပါ့ကိုပါ ရအောင်ခေါ်ဖို့ တွန်းအားပေးလိုက်လျှင်

ချောစုကလည်း အားတက်သရောဖြစ်လှပြီး အခန်းထဲ တန်းဝင်သွား၏။

“ကတ္တီပါ့ရေ”

အခန်း (၁၀)

“ကတ္တီပါ့ရေ ဟေ့ ကတ္တီပါ့”

ချောစုရဲ့ခေါ်သံ ကြားရပေမယ့် ပန်းကတ္တီပါ့ မထူးဖြစ်ပါ။ ဆိုင်ထဲမှာ စက်ချုပ်နေတဲ့ သီရိပဲ ခေါင်းလေးထောင်ကာ ...

“ရှူးတိုးတိုး”

ဟု လှမ်းပြော၏။ ချောစုက ဆိုင်ပေါ်တက်ရင်း မျက်စဉ် အသံတိတ်မေး၏။

“ကတ္တီပါ့ရော”

“ရှိတယ်၊ အခန်းထဲမှာ”

“ဟွန်း ... အခန်းထဲမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“သိဘူးလေ”

ပန်းကတ္တီပါ မထူးပါ။ ခေါက်လက်စအင်္ကျီတွေကို ဆက်ခေါက်၍ သေတ္တာထဲ ထည့်နေလိုက်သည်။

“ကတ္တီပါရယ် ဒီလောက်ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလားကွယ်” အခန်းဝမှာ ရပ်ရင်း ချောစု အလိုမကျစွာ မေး၏။ ကတ္တီပါက

စိတ်မပါစွာ ပြော၏။

“ကြားတယ်”

“ကြားရင် ထူးမှပေါ့ ကတ္တီပါရဲ့”

“မထူးချင်လို့ မထူးတာ”

“ဘယ်လို... မထူးချင်လို့ ဟုတ်လား”

ပန်းကတ္တီပါ စိတ်မပါစွာ ခပ်ပြတ်ပြောပြော၏။ ထိုအခါ ချောစုက တအံ့တဩဖြစ်သွားပြီး အဝတ်တွေခေါက်နေတဲ့ ပန်းကတ္တီပါရဲ့ခုံထပ်ပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်၍ -

“ဘယ်လို၊ မထူးချင်လို့ ဟုတ်လား”

ချောစု ထပ်ဆင့်မေးလျှင် ပန်းကတ္တီပါ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

“မထူးချင်ရအောင် ချောစုတို့က ရှင့်ကို ဘာလုပ်ထားလို့လဲ” ပြောလေ ကတ္တီပါရဲ့”

“အိုး ချောစုနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ပန်းစိတ်နဲ့ ပန်းပါ”

“ဘာ... ကတ္တီပါစိတ်နဲ့ ကတ္တီပါ ဟုတ်လား”

ပန်းကတ္တီပါ ခေါင်းလေးညိတ်ရင်း အဝတ်ပြည့်သွားတဲ့ သား

သေတ္တာငယ်လေးကို ဖော်ဆွဲပိတ်၏။ ချောစုက ဘာမဆို တိတိကျကျ သိချင်သူမို့။

“ကတ္တီပါ... ရှင့်စိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ နေပါဦး... ”

ကတ္တီပါစိတ်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်အောင် ဘယ်သူလုပ်တာလဲ”

ထိုမေးခွန်းလေးက ပန်းကတ္တီပါရင်ထဲ ဒိုင်းခနဲ ဝင်တောင့်သလို ခံစားရလေသည်။ ဟုတ်တယ်လေ။

“ပြောလေ ကတ္တီပါရဲ့၊ ရှင့်စိတ် ထိရှုအောင် ဘယ်သူလုပ်တာလဲ၊ သန္တာလှိုင် မဟုတ်လား”

ဟိုတစ်နေ့က သန္တာလှိုင်ရောက်လာပြီး ဘာဘာညာညာ ပြောတာ ချောစုတို့ သိထားပြီးသား။ ထိုစဉ်က ပန်းကတ္တီပါမျက်နှာလေး အနန့် မော့ထားနိုင်ခဲ့သည်။ ခုတော့ ထိုစဉ်ကလိုမဟုတ်။ မာနလေးနဲ့ မော့မထားနိုင်။ မျက်နှာမှာလည်း ရှက်ရွံ့စိတ်နှင့် မလုံမလဲဖြစ်နေသလို နှုတ်ဆိတ်နေပြီး အခန်းအောင်းနေတာက အထူးခြားဆုံး ဖြစ်လေသည်။

“ပြောလေ သန္တာလှိုင်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သန္တာလှိုင်ကို ဘာအရေးစိုက်စရာရှိလဲ”

“ဒါဆို ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူမှ မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

ပန်းကတ္တီပါ ယတိပြတ်ပြောလိုက်တော့ ချောစုမျက်လုံးလေး ခြောက်သွား၏။ ချောစု သိချင်တာကို ပန်းကတ္တီပါ မရှင်းပြလိုတော့ပါ။

ဒါကြောင့် ...

“ဒေါ်မိကြီးအိမ်က အလှူသွားမလို့ လာခေါ်တာ မဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်”

ချောစုလာရင်းကိစ္စက အလှူသွားကြဖို့ပါ။

“အဲဒါဆို သွားမယ်လေ”

“ဟင်”

ဒီတစ်ခါ အံ့သြရတာ ချောစုရယ်ပါ။

“ဘာလဲ... ဟင်ခနဲ ပြုံးကြည့်နေတာ၊ အလှူသွားမယ်ဆို

အတူတူသွားကြမှာပေါ့၊ လာလေ”

“အဟဲ အို”

ချောစု ဒီတစ်ခါ ပန်းကတ္တီပါကို တကယ်နားမလည်နိုင် ဖြစ်ရလေသည်။ ပန်းကတ္တီပါက အခန်းထဲ ဦးဆောင်ထွက်ခဲ့ပြီး...

“သီရိ လိုက်မလို့ မဟုတ်လား”

“လိုက်မှာပေါ့”

“အဲဒါဆို ... လာ သွားကြမယ်”

ပန်းကတ္တီပါဘက်က ခုလို တက်ကြွနေတာ ပုံမှန်စိတ်နဲ့ မဟုတ်မှန်း ချောစု သိနေပေမယ့် မပြောလိုတဲ့ ပန်းကတ္တီပါကို ဖိအားပေးပြီး မမေးလိုတော့ပါ။ အချိန်စောင့်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ချောစုထင်တာမို့။

အခန်း (၁၉)

“ဟင် မေမေ”

မေမေ့ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရတော့ ပန်းကတ္တီပါ အံ့သြဝမ်းသာသွား၏။

ဈေးဆွဲခြင်းလေးကို ဆိုင်ရှေ့အုတ်ခုံပေါ်တင်၍ မေမေထက်ကလေးကို တယုတယ ဆွဲယူလိုက်၏။

“မေမေ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေတာလဲ”

“သိပ်မကြာသေးဘူး သမီးရဲ့”

“လာမယ်ဆိုလည်း ဖုန်းဆက်ပေါ့ မေမေ၊ ခုတော့ မေမေဆာင့်နေတာ သမီး အားနာလိုက်တာ”

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

“ရပါတယ်၊ သမီးကို စောင့်နေရင်း ချောစုအမေနဲ့ စကား သွားပြောဖြစ်တယ်၊ သမီး ဈေးကပြန်လာနေတာတွေ့လို့ သမီးအခန်း ရှေ့က စောင့်နေတာ”

“လာ မေမေ”

ပန်းကတ္တီပါ ကမန်းကတန်းပင် အိမ်တံခါးသော့ကို ဖွင့်လေ သည်။ ဒေါ်ကံ့ကော်က သမီးကိုကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်ရလေ သည်။ ဝမ်းနည်းတာက သမီးပျိုလေးကို ရင်အုပ်မကွာ မစောင့်ရှောက် နိုင်တဲ့ အခြေအနေကြောင့်ပါ။

ဝမ်းသာတာက သမီးက သမီးဘဝကို ထူထောင်ပြီး ရပ်တည် နေနိုင်တဲ့ သမီးရဲ့ စိတ်ရင်းကို ချီးကျူးလို့ပါ။

“လာလေ မေမေ၊ ညီမလေး နေကောင်းလား၊ ကျောင်းစာတွေ လိုက်နိုင်ရဲ့လား”

ဒေါ်ကံ့ကော် သမီးရဲ့အခန်းထဲ လှမ်းဝင်ရင်း ...

“ဖြည်းဖြည်းမေးပါ သမီးရယ်”

“သိချင်လို့ပါ မေမေရဲ့၊ ညီမလေးအတွက် ဂါဝန်လှလှလေး သုံးထည် ချုပ်ထားတယ်”

ဒေါ်ကံ့ကော်ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးသွားတာ မျက်ရည်လေး ဝဲရှာ သည်။ သမီးက အဖေတူ ညီမလေးအပေါ် ခွဲခြားတာ၊ ငြိုငြင်တာမျိုး မရှိပါလားဆိုတဲ့ အသိနဲ့ပါ။

“ဒီမှာကြည့်လေ မေမေ ... ညီမလေးနဲ့လိုက်မယ့်အရောင် လေးတွေ ရွေးဝယ်ပြီး ချုပ်ထားတာ၊ လှတယ် မဟုတ်လား”

ပန်းကတ္တီပါက ပါကင်အိတ်နဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ထည့်ထားတဲ့ ဂါဝန်လေးများကို ထုတ်ပြ၏။ ဇာနားသပ်ထားသော ပန်းနုရောင်ဂါဝန်တစ် ထည်၊ အနီရောင်ခါးစည်းကြိုးပါ ဂါဝန်နဲ့ တိမ်ပြာရောင်တစ်ထည်။

“လှတာပေါ့ သမီးရဲ့”

ထိုသုံးထည်ကိုကြည့်ရင်း ဒေါ်ကံ့ကော် သဘောတကျပြော လေသည်။ ထိုသုံးထည်စလုံးက သမီးငယ်လေးနဲ့ ကွက်တိပဲလေ။

“သမီးရဲ့ညီမလေး ဂါဝန်တွေမြင်တာနဲ့ ကောက်ဝတ်မှာ သေ ချာတယ်၊ ဒင်းလေးက အဝတ်သစ်ဆို အားကြီးကြီးကံတာ မဟုတ်လား”

“ဝတ်ပါစေ မေမေရယ်၊ အချိန်ရရင် သမီး ထပ်ချုပ်ပေးဦး မယ်၊ လောလောဆယ် ဒီသုံးထည်ယူသွား၊ ပြီးတော့ မေမေတို့ အဆင် ဖြေရဲ့လား၊ ဦးလေးကော အလုပ်မြဲပြီလား”

ဒေါ်ကံ့ကော်က သိတတ်ရှာတဲ့ သမီးလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း

“မေမေတို့ အဆင်ပြေပါတယ် သမီးရယ်၊ သမီးဦးလေးလည်း အလုပ်မြဲနေပါပြီ၊ သူ့အရင်သူဌေးက စက်ရုံအသစ်ထောင်တော့ စက်ရုံ သစ်မှာ မန်နေဂျာနေရာ ပြန်ပေးတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် မေမေတို့ အဆင် ဖြေပါတယ်၊ ဒါနဲ့ သမီးကော အဆင်ပြေလား”

“ပြေပါတယ် မေမေရဲ့”

ပြုံးရွှင်လျက် ပြန်ပြောတဲ့ သမီးလေးကို ဒေါ်ကဲ့ကော် ချစ်မြတ်နိုးစွာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

“မေမေ အချိန်ရတယ် မဟုတ်လား”

“ရပါတယ် သမီးရဲ့၊ သမီးဦးလေး အလုပ်သွားတာ ညဉ့်နက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တယ်၊ သမီးညီမလေးက ကျောင်းသွားတယ်၊ ကျောင်းကနေ ကျူရှင်ဆက်သွားမယ်လေ၊ ကျူရှင်က ငါးနာရီမှ လွတ်မှာလေ၊ အဲဒီတော့မှ သမီးညီမလေးကို ကြိုပြီး မေမေ အိမ်ပြန်မယ်”

“အဲဒါဆို သမီးနဲ့ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး နေပေးလေ”

“နေပါ့မယ် သမီးရယ်”

“အိုကေ၊ အဲဒါဆို ဒီနေ့ မေမေ့ကို သမီး ထမင်းဟင်း ကောင်းကောင်းချက်ကျွေးမယ်”

“အမယ် . . . သမီးက အချက်အပြုတ် ကျွမ်းနေပြီပေါ့လေ”

“ကျွမ်းတယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး မေမေရဲ့၊ သမီးတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဝယ်စားဖြစ်တာ များတယ်၊ ဝယ်မစားချင်ရင် ချောစုတို့ဆီက ယူစားလိုက်တယ်၊ တစ်ခါတလေတော့ ချက်စားပါတယ်၊ ဒီနေ့လည်း ချက်စားမယ်ဆိုပြီး ဈေးထွက်သွားတာ၊ ငါးသေးသေးလေးတွေ အိုးကပ်ချက်မယ်၊ ငါးပိရည်ဖျော်မယ်၊ ဝက်သားနဲ့သစ်တိုယီး ဆီပြန်ချက်မယ်ဆိုပြီး ဝယ်လာတာ၊ မေမေနဲ့သမီး ထမင်းလက်ဆုံစားကြတာပေါ့၊ လောလောဆယ် မေမေ ကော်ဖီသောက်၊ မုန့်စားပြီး စောင့်နေ၊ သမီးက

ချက်ပြုတ်မယ်”

ပန်းကတ္တီပါက ပြောရင်းဆိုရင်း ဈေးဆွဲခြင်းလေးယူပြီး မီးဖိုခန်းသွား၏။ ဆွဲခြင်းထားပြီး အလုပ်ဆုံး ကော်ဖီပျော်ကာ မုန့်ကြွတ်ကြွတ်လေးတွေ ပန်းကန်ထဲထည့်၍ ယူလာပေးသည်။

မအေကို စိတ်မနာတဲ့အပြင် ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ပြုစုနေရှာတဲ့ သမီးရဲ့အမူအရာလေးကို ဒေါ်ကဲ့ကော် မျက်တောင်မခတ်တမ်းကြည့်နေမိသည်။

သမီးလေးက ဒီလောက်ထိ လိမ္မာရေးခြား ရှိနေသတဲ့လား။ ဒီလိုလိမ္မာမယ်မှန်းသိရင် ထိုစဉ်က သူ့ဖေဖေကို အရွဲတိုက်ပြီး ကိုတင်မောင်နဲ့ ယူဖြစ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ . . . နောက်ပြန်ဆုတ်လို့လည်း မရတဲ့အဖြစ်၊ ကံတရားက သမီးအလိမ္မာလေးနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်နေခွင့်ရမယ့် အခြေအနေမပေးဘူးလို့ပဲ မှတ်ရရုံပေါ့။

သမီးလေးသိ လာစဉ်က ပြောစရာရှိတဲ့စကားပြောပြီး ပြန်မလို့ပါ။ ခုတော့ ပြောရမယ့်စကားတွေ မမှကား၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ချက်ပြုတ်နေတဲ့ သမီးလေးကိုပဲ တစ်ခွဲစိတ်ကြည့်ရင်း . . . ။

အခန်း (၂၀)

“ဘုရားရေ”

ပန်းကတ္တီပါ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်ဖြစ်ကာ ခရမ်းသွေးကို မျက်လုံးပြူးလေးနဲ့ ကြည့်မိသွားသည်။

“ရပါတယ်၊ ခရမ်း နားလည်ပါတယ်”

ခရမ်းသွေး ခနဲသလိုပြောကာ မျက်နှာလေးမော့၍ ပန်းကတ္တီပါကို ကျော်၍ အခန်းတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်၏။

ကိုကိုက မွေ့ရာပေါ် လှဲနေရာမှ ခေါင်းလေးထောင်ကြည့်၏။ ညီမဖြစ်သူကို ဘွားခနဲမြင်ရလျှင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ခရမ်း၊ ညီမလေး”

ရွှေပြည်သိမ်းတပေ

အနမ်းပြစ်ဆုံ

“ပန်းကတ္တီပါ ဘာမှမပြောပါနဲ့၊ ခရမ်း နားလည်တယ်လို့ ပြောပြီးသား”

“ညီမလေး”

“ကိုကို ဘာမှမပြောနဲ့”

ခရမ်းသွေး မျက်နှာမဲ့လျက်ပြောပြီး ချာခနဲ ထွက်သွားလေသည်။ ထိုအခါ ပန်းကတ္တီပါ မျက်ရည်လေးဝဲသည်အထိ ရှက်စိတ်ပိုကာ

“ခရမ်း”

ခရမ်းသွေး လှည့်မကြည့်ပါ။

အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့အခန်းကို ကျော့ခိုင်း၍ ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်ကျော်သွား၏။ ထို့နောက် ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်ထားတဲ့ သူမကားလေးပေါ်

တက်၍ ဝှူးခနဲ မောင်းထွက်သွားသည့်အသံ ကြားရလေသည်။

ပန်းကတ္တီပါ နောက်ဘက်လည်း လှည့်မကြည့်ရဲ။

သူ့အိမ်ခန်းအဝင်ဝမှာ အသက်မဲ့သလို ရပ်လျက်သားနဲ့ ရင်မှာ တဒုတ်ဒုတ်ခုန်နေသလို၊ ရှက်တာတွေပဲ လွှမ်းမိုးနေသည်။

“ဆောနိုး ကတ္တီပါရယ်၊ ညီမလေး တစ်မျိုးထင်သွားတာ ကိုယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကတ္တီပါ့ကို ကိုယ် တောင်းပန်တယ်”

သူက မွေ့ရာပေါ် လှဲနေရာမှ ရုန်းထ၍ အသံတိမ်တိမ်လေးနဲ့ ပြောရှာသည်။

“ရပါတယ်၊ ရှင် နေသာအောင်နေပါ၊ ပန်းကို ခွင့်ပြုဦး”

ရွှေပြည်သိမ်းတပေ

“နေ နေပါဦး”

“ဟင့်အင်း... တော်ကြာ ခရမ်း ပိုပြီး အထင်လွဲနေဦးမယ်၊ ပန်း သွားတော့မယ်”

ပန်းကတ္တီပါ ဗလုံးဗထွေးပြောရင်း လှည့်ထွက်ခဲ့တာ မပြယ် သေးတဲ့ ရှက်စိတ်နဲ့ပါ။ တကယ်ဆို ခရမ်းသွေး ထိုသို့မပြုမူသင့်ပါ။

ခရမ်းသွေးဖုန်းကို ပန်းကတ္တီပါ အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်ဆိုပါသည်။ စက်ပိတ်ထားသည်ချည်း အကြောင်းပြန်သည်။

ဒါကြောင့် ဆက်ခေါ်ဖို့ လက်လျှော့ရလေသည်။ လောလောဆယ် သူက သွေးတိုးနေတာမို့ ဆရာဝန်မက သွေး ကျဆေးထိုးပေး၏။ သွေးကျပြီး သက်သာတဲ့အထိ ပန်းကတ္တီပါ စောင့်ပေး ခဲ့သည်က စေတနာရှိစွာ။

သူ သက်သာလာတော့မှ ဆေးခန်းက ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

“အမျိုးသားကို ဂရုစိုက်ပါဦး”

“အဲ”

ဆရာဝန်မက ပန်းကတ္တီပါနဲ့သူ့ကို ဘာထင်သည်မသိပါ။ ပန်းကတ္တီပါတို့မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ သောက်ဆေးစီစဉ်ပေးရင်း ပြောဆို နေသည်။

“သွေးတိုးစာတွေ သိပ်မကျွေးပါနဲ့၊ အဆီ၊ အစိန်တွေ ရှောင် ကျွေး။ ပြီးတော့ ဒီဆေးကတ်လေးဆောင်ထား။ အိမ်ရောက်ရင် ဒီဆေး

တစ်လုံး ထပ်တိုက်လိုက်”

ဆရာဝန်မ ပြောဆိုနေတာကို ပန်းကတ္တီပါ မျက်နှာမထားတတ် အောင် ဖြစ်ရသလို၊ ရှက်စိတ်နဲ့ပဲ ဘာမှပြန်ပြောမနေတော့ပါ။

သူကလည်း ရှင်းမပြတော့ပါ။ ရှင်းပြနေရင် ပေရှည်နေဦးမည်။ ဒါကြောင့် ဆရာဝန်က ပြောဆိုနေစဉ် သူက ရှေ့က ထွက်သွားလေသည်။

ဆေးဖိုးပိုက်ဆံ ကတ္တီပါပိုက်ဆံအိတ်ထဲကပဲ ထုတ်ရှင်းကာ။ ဆေးထုပ်လေးကိုင်ပြီး သူ့နောက်လိုက်ခဲ့ရသည်။

ထိုစဉ်ကလည်း သူ အားနာနေမှန်းသိသည်။ ကျေးဇူးလည်း တင်ရသည်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ခုလို နေထိုင်မကောင်းဖြစ်စဉ်မှာ အနီးနားမှာပြုစုမလို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုတော့ တမ်းတမိသည်။

ညီမလေးသာ သူ့အနားရှိနေရင် ဘယ်လောက်သင့်တော် ခလဲ။ ခုတော့ ရှင်းပြနေရင်လည်း မထူး။

မပြောဘဲနေတော့လည်း တစ်မျိုးတမည် ခံစားရ၏။ ပန်းကတ္တီ

ပါကတော့ ထိုခံစားရတာတွေကို လျစ်လျူရှုရင်း ပြောရှာသည်။

“ရှင် ဆေးသောက်ရဦးမယ်၊ အိမ်ပြန်ပြီး နားလိုက်ပေါ့”

“ကျေးဇူးပဲ”

“ရပါတယ်”

“ကတ္တီပါသွားမယ့်နေရာ ကိုယ်လိုက်ဖို့ပေးမယ်၊ ကတ္တီပါ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အိုး လိုက်မပို့နဲ့တော့၊ ရှင်အိမ်အရောက် ကတ္တီပါ လိုက်ခဲ့ ပေးမယ်၊ တော်ကြာ... ရှင် ကားမောင်းရင်း တစ်ခုခုဖြစ်နေမှာဦးတယ်၊ ကားကိုလည်း ဖြည်းဖြည်းမောင်းဦး”

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကတ္တီပါအစီအစဉ်အတိုင်း သူ့ကားသူ ဖြည်းညှင်းစွာ မောင်း၍ အိမ်ပြန်ခဲ့ခြင်း။ သူတို့တိုက်ကြီးက မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း နေတာမို့ တစ်တိုက်လုံးက ဆိတ်ငြိမ်လျက်။

ပန်းကတ္တီပါက အဲဒါတွေကို သတိမထားမိပါဘူး။ သူ့ကျန်းမာ ရေးကိုပဲ အလေးထားနေတာမို့။

“ရှင် ဆေးသောက်ရဦးမယ်၊ တစ်ခုခု အရင်စားရင် ကောင်း မယ်”

“ပန်းကတ္တီပါ ကောင်းသလိုစိစဉ်ပါ၊ ကိုယ်တော့ လုံနေချင် တယ်”

“ရတယ်လေ... သွားလဲ့နေ၊ ကတ္တီပါ မီးဖိုဆောင်သွားပြီး လွယ်တာလေး စိစဉ်ခဲ့မယ်”

ဒီလိုနဲ့ သူက သူ့အိပ်ခန်းထဲ တန်းဝင်သွား၏။ ပန်းကတ္တီပါက တစ်ခါသာရောက်ဖူးတဲ့ တိုက်ကြီးထဲမှာ မီးဖိုခန်းကို ရှာဖွေရင်း...

ခေတ်မီတဲ့ သူတို့မီးဖိုဆောင်က တကယ်စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်း၏။ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေကအစ ခေတ်မီသလို ဒီဇိုင်းဆန်း စ၏။ ရေခဲသေတ္တာတွေမှ သုံးလေးရုံ စီထား၏။

အသီးအရွက်က ရေခဲသေတ္တာတစ်လုံး။ အသားငါးက တစ်လုံး။

မုန့်ဖျိုးစုံ ထည့်ထားတာက တစ်လုံး။ မုန့်ဖျိုးစုံထည့်ထားတဲ့ ရေခဲသေတ္တာထဲက ချောကလက်ကိတ်

နှစ်လေးတွေ ထုတ်၏။ ပြီးတော့ ကော်ဖီခါးခါးတစ်ခွက်ဖျော်ကာ သူ့ အတွက် ယူပေးလိုက်သည်။

သူက အိပ်ခန်းထဲမှာမို့ ပန်းကတ္တီပါ ဘာကိုမှ ငဲ့ကွက်မနေဘဲ သူ့အခန်းထဲ တန်းဝင်ခဲ့သည်။

သူက မွေ့ရာထူထူပေါ်လှဲနေရာမှထပြီး ပန်းကတ္တီပါ စိစဉ်တဲ့ အတိုင်း စားသောက်၏။ စားသောက်ပြီး ဆရာဝန်မတိုက်ခိုင်းတဲ့ ဆေး တစ်လုံးကို ကတ္တီပါကိုင်တိုင် ဆေးကတ်ထဲက ထုတ်ယူ၍ သူ့လက်ပေါ် ဆင်ပေးလိုက်၏။

သူကလည်း ဆေးသောက်ပြီး ပြန်လှဲနေ၏။ “ကျေးဇူးပဲ ကတ္တီပါ”

“ရပါတယ်၊ ရှင် နားနေတော့ ကတ္တီပါ ပြန်မယ်၊ ခရမ်းဖုန်း ထည်း ဘယ်အချိန်မှ စက်ဖွင့်မလည်း မသိဘူး၊ ကတ္တီပါ ခေါ်ကြည့်နေ မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ကတ္တီပါ” “ရပါတယ်၊ သွားမယ်နော်”

ပန်းကတ္တီပါ နှုတ်ဆက်တော့ သူလည်း ခေါင်လေးဆတ်ခဲ။
ထို့နောက် ပန်းကတ္တီပါ သူ့ကို ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့၏။ ထိုစဉ် သူ့အခန်းထဲ
အရောက်မှာ ခရမ်းသွေးကို ဘွားခနဲ မြင်ရလေသည်။

ထိုအခါ ပန်းကတ္တီပါ လန့်ဖျပ်ကာ ရင်ဘတ်ဖိမိလေသည်။

ဘုရားရေ။

“ရပါတယ်၊ ခရမ်း နားလည်ပါတယ်”

ဆိုတဲ့ စကားက ပန်းကတ္တီပါ အရှက်သည်းအောင် ပြောလိုက်
သည် ခရမ်းသွေးရဲ့စကားလုံးက ခုချိန်ထိ ရင်ထဲမှာ ငြိနေဆဲ။

ခရမ်းရယ်။

ရှင် နားလည်နေတာ လွဲနေပါတယ်ကွယ်။

အခန်း (၂၁)

“သမီးဖေဖေက သမီးကို ပြောစရာရှိလို့တဲ့လေ”

ဒေါ်ဒေါ်ယုက ပြောဆိုရင်း အခန်းထဲ တန်းဝင်လာသည်။

ဖေဖေကလည်း နောက်က ပါလာသည်။

“လာလေ ဖေဖေ”

ပန်းကတ္တီပါ စက်ချုပ်ခုံမှ ချက်ချင်းထ၍ ဖေဖေအတွက် ထိုင်
ခုံလေး ချပေးလိုက်သည်။

“ထိုင်လေ ဖေဖေ၊ ဒေါ်ဒေါ်ယုလည်း ထိုင်ဦးလေ”

ပန်းကတ္တီပါ ထိုင်ခုံတွေ ယူပေးရင်း ဖေဖေနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ယုကို
အဝတ်ညှပ်တဲ့ လေးထောင့်စားပွဲမြင့်မှာ ထိုင်စေသည်။

“ဖေဖေတို့လာမယ်ဆို ဖုန်းဆက်ပါလား ဖေဖေရယ်”

“ရတယ် သမီး၊ သမီးကို တွေ့ချင်လို့ပါ”

“အဲလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဖေဖေရဲ့၊ ဖေဖေတို့လာမယ်ဆို ရင် ဖုန်းဆက်မှပေါ့၊ ဖေဖေတို့အတွက် ထမင်းဟင်းချက်ထားမှာပေါ့”

“ရပါတယ် သမီးရယ်”

ဒေါ်ဒေါ်ယုက အားနာသလိုပြော၏။

“ခဏလေး ဖေဖေ သမီး ကော်ဖီဖျော်လိုက်မယ်”

ပန်းကတ္တီပါ ပြောဆိုရင်း မီးဖိုခန်းလေးထဲ ဝင်ပြီး ကော်ဖီ နှစ်ခွက် ဖျော်လိုက်သည်။ ဂျုံကာမှန်ကြွပ်သုံးလေးထုပ် လက်ကျန်ရှိနေ တာနဲ့ အတော်ပဲ။

မှန်ကြွပ်ချုပ်လေးတွေကို ပန်းကန်ထဲထည့်၏။ ထို့နောက် ကော်ဖီနှစ်ခွက်နဲ့အတူ မှန်ပန်းကန်ပင့်မ၍ ဖေဖေတို့ရှေ့ စားပွဲပေါ်ချပေး၏။

“ဖေဖေခွဲဒေါ်ဒေါ် ကော်ဖီသောက်ပါဦး”

ဖေဖေက သမီးပြုမူလှုပ်ရှားတာလေးတွေကို မျက်တောင်မခတ် တမ်း စောင့်ကြည့်နေရင်း ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာသလိုလို ကြည့်နူးသလိုလို ဖြစ်၏။

ခုချိန်ထိ ဖအေဆီက လက်ဖြန့်မတောင်းဘဲ ကိုယ့်ဖုန်းကိုယ်ချွန် ရှာဖွေစားသောက်နေတဲ့ သမီးအလိမ္မာလေးကို ခုချိန်မှာ ပို၍ ချစ်စိတ်နဲ့ ကြင်နာသနားနေမိသည်။

“ဖေဖေ ကော်ဖီသောက်လေ”

“သမီးလေးရယ်... သမီးလေး ဘာကြောင့် ဒီလောက်လိမ္မာ နေရတာလဲကွယ်”

“ဖေဖေကလည်း”

ဖေဖေမေးလျှင် ပန်းကတ္တီပါစိတ်မှာ မလုံသလိုဖြစ်ရလေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ယုကလည်း -

“ဟုတ်သားပဲ သမီးရယ်၊ သမီးက သမီးဖေဖေအပေါ် ခုချိန် ထိ ဖခင်တစ်ယောက်အဖြစ် လေးလေးစားစား ဆက်ဆံနေတော့ သမီး အဖေစိတ်မှာ ခံစားနေရတာလေ”

“အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးက ဘယ်သူ့အပေါ်မှ မမြို့ ငြင်ပါဘူး၊ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကြောင့် တစ်ယောက်တည်း နေရပေ မယ့် သမီး ကျေနပ်ပါတယ်၊ သမီးကြောင့် ဖေဖေတို့နဲ့ မေမေတို့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ အရေးကြီးတာက ဖေဖေတို့ စိတ်ချမ်းသာနေရင် သမီးလည်း စိတ်ချမ်းသာပါတယ်၊ ကော်ဖီသောက် ပါဦး ဖေဖေရဲ့”

ပြောဆိုရင်း ကော်ဖီပန်းကန်လေးပင့်မ၍ ဖေဖေကို ကတ္တီပါ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ဖေဖေက သမီးရဲ့စိတ်နေသဘောထားလေးကို ပို၍ ချစ်ကြင်နာလျက် သမီးလေး စိတ်ကျေနပ်အောင် ကော်ဖီခွက် ယူလေ သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ယုလည်း ကော်ဖီသောက်ပါဦး”
တစ်ဖန် ဒေါ်ဒေါ်ယုကိုလည်း ပန်းကတ္တီပါ ကမ်းပေး၏။ ဒေါ်
ဒေါ်ယုက ကော်ဖီဖန်းယူ၍ ...

“သမီးလေး အဆင်ပြေလား”

“ပြေပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ယုရဲ့၊ မုန့်လည်း စားပါဦး ဖေဖေ သမီးမှာ
ရှိတာလေး ကျွေးခွင့်ရလို့ပါ”

“အေးပါ သမီးရယ်”

သမီးလေး စိတ်ချမ်းသာအောင် လင်မယားနှစ်ယောက်
ကော်ဖီသောက်ရင်း မုန့်တစ်ချပ်စားဖြစ်လေသည်။

“ဖေဖေတို့ကော အဆင်ပြေလားဟင်”

“ပြေပါတယ် ... သမီးရဲ့ပြေပါတယ်”

ဖေဖေက ကော်ဖီသောက်လက်စသတ်ရင်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ
ပြောရှာသည်။

“ဝမ်းသာပါတယ် ဖေဖေ ဖေဖေတို့ အဆင်ပြေသလို မေမေ
တို့လည်း အဆင်ပြေတယ်တဲ့ ဟိုတစ်ရက် မေမေ လာသွားသေးတယ်”

ပန်းကတ္တီပါ ပြောလိုက်တော့ ဖေဖေ မျက်နှာလေး အရင်လို
ရန်လိုခြင်းတွေ မဖြစ်တော့ပါ။ လေးလေးနက်နက်လေး ခေါင်းညိတ်၍

“ကောင်းပါတယ်လေ၊ သမီးမေမေ လာတော့ သမီး အားရ
တာပေါ့”

“ဖေဖေတို့ အခုလို လာလည်တာလည်း သမီးအတွက် တဖား
ပါပဲ”

“ဒါနဲ့ သမီးကို သမီးမေမေ ဘာပြောသွားသေးလဲ”
ဒေါ်ဒေါ်ယုက သိချင်စိတ်နဲ့ မေးခြင်း။ ပန်းကတ္တီပါ ခေါင်းလေး
ခါ၍ ...

“ဟင်အင်း ဘာမှမပြောပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ”
ဒေါ်ဒေါ်ယုနဲ့ဖေဖေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်
၍ ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်ပြု၏။

“အင်း ... သမီးမေမေက သမီးလေးကို ပြောမထွက်လို့
ထင်တယ်”

“ဘာကိုပြောမထွက်တာလဲ ဖေဖေ”

“ဒီလိုသမီးရဲ့”

ဖေဖေကို ပန်းကတ္တီပါမေးတာကို ဒေါ်ဒေါ်ယုက ဝင်ပြော၏။
ပန်းကတ္တီပါ တအံ့တဩဖြစ်ကာ ဒေါ်ဒေါ်ယုပြောတာကို နားထောင်လိုက်
သည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ယုတို့က သမီးမေမေကို ပြောခိုင်းလိုက်တာပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ ဒေါ်ဒေါ်ယု”

“သမီးလည်း သိမှာပါ၊ မေမီးမီးလေ”

“သိပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ယုရဲ့၊ မမမေမီးမီးက သမီး အားပြုနေရ

တဲ့ ဖောက်သည်ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဪ... မိုးမိုးက သမီးဖေဖေဆီမှာ လာပြီးခွင့်တောင်းတယ်လေ”

“ဘာကိုခွင့်လဲ ဖေဖေ”

ပန်းကတ္တီပါ ဖေဖေကို လှည့်မေး၏။ ဖေဖေက ...

“သမီးဒေါ်ဒေါ်ယု ပြောပါမယ်”

ဖေဖေက ဒေါ်ဒေါ်ယုဘက်ကို စကားလမ်းကြောင်း လွှဲလေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ယုကလည်း ပန်းကတ္တီပါလက်မောင်းလေးကို ကြင်ကြင်နာနာ ဆုပ်ကိုင်၍ -

“ကိစ္စကတော့ သမီးရယ် ... သမီးကို မေမိုးမိုးရဲ့မောင်ခေတ်ခါးခါးနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ပေးဖို့ သမီးဖေဖေဆီမှာ ခွင့်တောင်းတာပါ”

“ဟင်”

ပန်းကတ္တီပါ အံ့ဩကာ မျက်လွှာလေးချစ်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့၊ သမီးဖေဖေက သမီးမေမေကို ဒေါ်ဒေါ်ယုနဲ့ ပြောခိုင်းတယ်၊ သမီးကို ပြောပြဖို့ သမီးမေမေ သမီးဆီ ရောက်လာတာ အဲဒီကိစ္စ ပြောမလို့ပါ။ သမီးမေမေက မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူးပြောလို့ သမီးဖေဖေနဲ့ဒေါ်ဒေါ်ကိုယ်တိုင် လာခဲ့တာပါ”

ဒေါ်ဒေါ်ယုစကားအဆုံးမှာ ပန်းကတ္တီပါရဲ့ခေါင်းလေး ပိုနဲ့ ငုံ့ကျသွားသည်။

“သမီးလေး စဉ်းစားပါကွယ်”

ဖေဖေက ထိုသို့ပြော၏။

“မေမိုးမိုးတို့အကြောင်း သမီး သိနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ ခေတ်ခါးခါးနဲ့လည်း သမီး ရင်းနှီးတယ်မဟုတ်လား၊ သမီးဖေဖေက သမီးကို တင့်တောင့်တင့်တယ် ဖြစ်စေချင်တယ်၊ သမီးလေး တစ်ယောက်တည်း နေတာထက် သမီးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးရှိတဲ့သူနဲ့ လက်တွဲပြီး နေတာ သမီးအတွက် ပိုကောင်းမယ်လို့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ ယူဆတယ်လေ”

ပန်းကတ္တီပါ သက်မရှည်ကြီး ချစ်သည်။

ခုတလော မမမေမိုးမိုး အလာကျနေတာကို ပန်းကတ္တီပါ ဝမ်းသာနေသည်။ မမမေမိုးမိုးက ခေတ်ခါးခါးနဲ့ပါ အစွယ်တရားဟောနေတာ၊ နားငြီးသက်သာနေပြီလို့ ထင်တာ။

လက်စသတ်တော့ ဖေဖေတို့ဆီ သွားပြီး နားပူနားဆာလုပ်နေမှန်း ခုမှ သိရတော့သည်။ သိရတော့လည်း ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေပါသည်။

ဒါပြင် ခရမ်းသွေးနဲ့သူ့ကိုလည်း မခတ်မဆိုင် ပြေးမြင်မိသည်။

“သမီးလေး စဉ်းစားပါကွယ်၊ ဖေဖေတို့ အတင်းအကျပ် မတိုက်တွန်းချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ...”

ဖေဖေက စကားကို တိခနဲဖြတ်လိုက်ရင် ပန်းကတ္တီပါ မော့ကြည့်မိသည်။

“သမီးမေမေနဲ့သမီးဖေဖေက နောက်ခံပြည့်စုံတဲ့ ခေတ်ခါးခါးကို သဘောကျတယ်တဲ့”

ဒေါ်ဒေါ်ယု ဝင်ပြောခြင်းပါ။

ထိုအခါ ပန်းကတ္တီပါ မျက်လွှာလေးချရပြန်သည်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေက အတင်းအကျပ် ပြောနေခြင်းမဟုတ်ပေမယ့် ပန်းကတ္တီပါကို ခေတ်ခါးခါးနဲ့ အမြန်ဆုံး ဖြစ်စေချင်မှန်း သိသာနေသည်။

ဒါကြောင့် ပန်းကတ္တီပါ မလျော့မတင်း ဖြေလိုက်မိသည်။

“သမီး စဉ်းစားပြီး အဖြေပေးပါ့မယ် ဖေဖေ”

“အေးပါ၊ သမီးလေး လိမ္မာပါတယ်၊ လိမ္မာလွန်းတဲ့ ဖေဖေ သမီးလေး တစ်သက်လုံး ကံကောင်းမှာပါကွယ်”

ဖေဖေ ထိုသို့ပြောဆိုပြီး ထွက်သွားလျှင် ပန်းကတ္တီပါ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေမိတာက အတန်ကြာ။

စိတ်ထဲမှာလည်း...

ခေတ်ခါးခါးရယ်...

ဘာကြောင့်များ ပန်းကို လိုချင်တာလဲလို့။

ထိုသို့ မေးမိလျှင်။

အခန်း (၂၂)

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

မျက်နှာလေး တွန့်ပြီး ရယ်နေသည်က ခန့်သဲ့သဲ့ဖြစ်နေမှန်း သိသာလေသည်။ ထိုရယ်သံက ပန်းကတ္တီပါကို ထိပါးပုတ်ခတ်သလို ဖြစ်နေမှန်း ပန်းကတ္တီပါ ခံစားမိ၏။

ဘာဖြစ်လို့ ခန့်သလို ရယ်နေတာလဲ သန္တာလှိုင်ရယ်။

ပန်းကတ္တီပါရဲ့ ခြေလှမ်းလေးမှာ တုံ့သွားသလို ရှိ၏။

“လာလေ ကတ္တီပါ”

ခေတ်ခါးခါးက လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ခေါ်နေပါသည်။ ထိုအခါ ပန်းကတ္တီပါ ခြေလှမ်းလေး ဆက်လှမ်းလိုက်၏။

“ရှင်တို့ လျှော့မတွက်နဲ့ အယ်စတာရဲ့”
 “ဟုတ်ပါ... ပုံပုံကြည့်တော့ ရိုးတာမှ ရိုးရိုးလေး”
 “အေးနော်၊ မထင်ရဘူး သန္တာရဲ့”
 စိုစိုဆင့်ကလည်း ထောက်ခံသလို ဝင်ပြော၏။
 “ဟေ့ ကတ္တီပါ... ရှင်လူနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”
 ဆူဖီက တခြားစားပွဲဝိုင်းရှိသူများကို အားမနာဘဲ ပန်းကတ္တီပါ
 ကို လှမ်းပြောလေသည်။
 ဒါ... တမင်သက်သက် ပန်းကို လှုပ်ကြားမှာ အရှက်ခွဲနေ
 တာမျိုး။
 “သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”
 ခေတ်ခါးခါး မေးလာသည်။ ရန်လိုသလို ပြောဆိုမေးမြန်းနေ
 တာက ခေတ်ခါးခါးပင် အောက်တိအောက်သက်ဖြစ်ရလေသည်။
 “ကျွတ်... ခရမ်းသွယ်ချင်းတွေလေ”
 “ခရမ်းသွယ်ချင်း မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ရှင်ရဲ့ပန်းကတ္တီပါက
 သန္တာရဲ့ပစ်မှတ်ကို အပိုင်တွယ်နေတာလေ”
 “ရှင်”
 ဖြိုးဖြိုးဝင်ပြောတော့ ပန်းကတ္တီပါ မျက်နှာလေး ရဲမှည့်သွား
 ၏။
 “မဟုတ်လို့လား ကတ္တီပါရဲ့၊ ရှင်က ရိုးရိုးလေးနဲ့ ဟိုဘက်

လှည့်ပန်း၊ ဒီဖက်လှည့်ဖန်နဲ့ မသိလို့ရှိရင် ယင်ဖိုမသန်းသေးသလိုနဲ့ ခု
 တော့ တစ်ပွဲနဲ့”
 “ရှင်”
 ပန်းကတ္တီပါ ခံပြင်းဒေါသလေး ဟုန်းခနဲထကာ သန္တာလှိုင်
 တို့စားပွဲခေါ် သုတ်ခနဲ ထသွား၏။
 မဆီမဆိုင်ပြောဆိုနေတဲ့ သန္တာလှိုင်ကို တစ်ခုခုလုပ်လိုက်မယ်
 ဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ပါ။
 “ကတ္တီပါ... လာ”
 ခေတ်ခါးခါး ပြင်းထန်နေတဲ့အခြေအနေကို ရင်မဆိုင်လို့ပါ။
 ဒါကြောင့် ကတ္တီပါလက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆွဲကာ ရောင်နီဦး အသားကင်
 ဆိုင်ထဲမှ ဆွဲခေါ်ခဲ့လေသည်။
 “ကျွတ် တော်တော်လူပါးတယ်”
 ပန်းကတ္တီပါ ခံပြင်းစွာ ပြောလျှင် ၎င်းတို့၏ခနဲသော ရယ်မော
 သံတွေ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ကြားရလေသည်။
 “စိတ်လျော့လိုက်ပါ ကတ္တီပါရယ်”
 “စိတ်လျော့စရာလား၊ သူတို့ သိပ်လွန်နေပြီ ခေတ်ရဲ့”
 “ကဲပါ... ဘယ်သူလွန်လွန် လူအများကြားမှာ ရှက်ဖို့
 ဆောင်းပါတယ် ကတ္တီပါရယ်၊ တခြားဆိုင်သွားရအောင်”
 “နေပါစေတော့”

“မဟုတ်တာပဲ ကတ္တီပါ၊ ဒီနေ့က ကတ္တီပါမွေးနေ့လေး၊ ကတ္တီပါ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတာ ကိုယ် ဒီဆိုင်ကို ရွေးချယ်မိလို့ပါ။ ဒါကြောင့် လူရှင်းတဲ့ဆိုင် ကိုယ်ရွေးမယ်၊ ကတ္တီပါ မငြင်းပါနဲ့...လာပါ”

ခေတ်ခါးခါးက ပြောဆိုရင်း ကတ္တီပါကို မရအရ ခေါ်သွားသည်က လူရှင်းတဲ့ လကမ္ဘာကော်ဖီဆိုင်။

အလှစိုက်ထားတဲ့ ရွှေဝါးပင်တန်းလေးတွေနဲ့ လကမ္ဘာကော်ဖီဆိုင်က စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းနေပါသည်။ လေပြည့်လေးအသော့မှာ ဝါးရွက်ကလေး လှုပ်ခတ်သံက ဂီတသံနုလေးနယ် နားဆင်ရသည်မှာ ရင်ခုန်စဖွယ်ကောင်း၏။

ဝါးရုံတန်းနောက်မှ သီးသန့်စားပိုင်လေးတွေ ချထားသည်က သဘာဝစေန်နေသည်။ စားသောက်သူလည်း ရှင်းလှတာမို့ ပန်းကတ္တီပါ မငြင်းသာတော့ပါ။

“လာ ကတ္တီပါ”

ခေတ်ခါးခါးကို အားနာလို့ လိုက်ခဲ့ရပေမယ့် ဒီတစ်ခါ ကြုံဆုံမှုက ပန်းကတ္တီပါရဲ့ နှလုံးသားကို ခြောင်းဆန်သွားလေပြီ။

“ဟင်”

ထိုစဉ် ဝါးရုံပင်တန်းနှင့် ကွယ်နေတဲ့ စားပိုင်းတစ်ခုမှ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးနဲ့အတူ ထွက်လာတဲ့သူ။ ခေတ်ခါးခါးနဲ့ ကတ္တီပါကို ယှဉ်လျက် မြင်သွားလျှင် ပန်းကတ္တီပါ မျက်နှာလေးမထားတတ်အောင် ပျာသွား၏။

သူကလည်း အံ့ဩလွန်ပြီး စူးစူးလေး စိုက်ကြည့်၏။

“အို ... ကိုသက်တန့်န့် ... သူက ကတ္တီပါသူငယ်ချင်း ခေတ်ခါးခါးပါ။ ခရမ်းနဲ့လည်း သိပါတယ်။ ခေတ် အဲဒါ ခရမ်းကိုကိုလေ”

ပန်းကတ္တီပါ မလုံမလဲနှင့် ကမန်းကတန်း မိတ်ဆက်ပေးနေမိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုဦး” သူ ဒါပဲပြောကာ ချက်ချင်းလှည့်ထွက်သွားလျှင် ပန်းကတ္တီပါမှာ နလုံးသားမှာ တလုပ်လုပ်ခါလေသည်။

“လာလေ ကတ္တီပါ” ခေတ်ခါးခါးခေါ်ကာမှ ကျောခိုင်းထွက်သွားတဲ့သူကို ငေးကြည့်နေမိတဲ့ ပန်းကတ္တီပါရဲ့မြင်လွှာလေး ပြန်ရှုပ်သိမ်းဖို့ သတိရလေသည်။

“ခရမ်းသွေးဆိုတာ ဟိုတစ်ခါ ကိုယ့်ကို နှင်ထုတ်တဲ့ ကတ္တီပါ သူငယ်ချင်း မဟုတ်လား”

ပန်းကတ္တီပါ ခေါင်းလေး အသာညိတ်နိုင်တော့သည်။

“အဲဒီတုန်းက ကတ္တီပါကို အားနာလို့ ကိုယ် လှည့်ပြန်ခဲ့တာ”

“ဆောရီးပါ။ ကတ္တီပါ တောင်းပန်ပါတယ် ခေတ်ရယ်”

“ကိုယ် အပြစ်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူမှုရေး နားမလည်တဲ့ ခရမ်းကို အံ့ဩလွန်းတယ်၊ ပြီးတော့ ... သူ့အစ်ကိုဆိုတဲ့ သူက

လည်း သူညီမအတိုင်းပဲ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်လို့သာ ပါးစပ်က ပြောတာ၊ မျက်လုံးက စိမ်းနေတယ်”

ပန်းကတ္တီပါ ဘာဖြေရှင်းချက်မှ မပေးသာတော့ပါ။

သူ့မျက်လုံး ဘာကြောင့် စိမ်းမှောင်နေရတာလဲဆိုတာ ပန်းကတ္တီပါ ခံစားတတ်ပါတယ်ကွယ်။

အခန်း (၂၃)

“ကတ္တီပါ... ကိုကိုကို အသည်းကွဲအောင် မလုပ်ပါနဲ့”

ခရမ်းသွေးပြောလျှင် ပန်းကတ္တီပါ နားမလည်နိုင် ဖြစ်ကာ။

မျက်လုံးအစုံ တကယ်ပြူးကျယ်သွား၏။

“ဘယ်... ဘယ်လို ခရမ်းရဲ့”

“ကိုကိုအသည်း ကွဲအောင်မလုပ်ပါနဲ့လို့”

“ကိုကိုအသည်းကွဲအောင်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုကိုအသည်းက နုနုလေးရယ်၊ ဘာကြောင့်

အထိအရှုပ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

ပန်းကတ္တီပါ ပြောနေရင်းနဲ့ ပိုပြီးနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်လုံးလေး ပြူးလျက်သားနဲ့ ပြန်မေးမိ၏။

“အထိအရှုမခံဘူး ဟုတ်လား ခရမ်း”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“နေစမ်းပါဦး... ပန်းက ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“ရှင် မသိချင်ဟန်ဆောင်မနေပါနဲ့”

“အလို”

“ပန်းကတ္တီပါရယ် ခရမ်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်၊ ကိုကို

ပန်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခရမ်း နားလည်ပေးတယ်”

“နေပါဦး ခရမ်းရဲ့... ခရမ်းကိုကိုနဲ့ပန်းနဲ့ ဘာဖြစ်ဖြစ်ဆိုတာက အဓိပ္ပာယ်လဲ”

ပန်းကတ္တီပါ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည်အောင် ထုတ်ဖော်လိုက်တော့သည်။ ဟုတ်တယ်လေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဆိုတာက အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး သက်ရောက်စေတယ်လို့ ပန်းကတ္တီပါ ခံစားရလေသည်။ ထိုအခါ ထိုင်ခုံဖြင့်လေးဆီ ခရမ်းသွေး ထိုင်နေရာမှ အဝတ်ညှပ်နေတဲ့ စားပွဲနားဆီ အရောက်လာပြီး ပန်းကတ္တီပါကို ပြော၏။

“ဘာအဓိပ္ပာယ်မှလဲ၊ ကတ္တီပါစိတ်နဲ့ ကတ္တီပါ ကိုကိုအခန်းဆီ ရောက်နေတဲ့ကိစ္စလေ”

“ဘုရားရေ”

ပန်းကတ္တီပါ ရှက်စိတ်လေးနဲ့ ဘုရားတလိုက်၏။ ခရမ်းသွေးက အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးဖြစ်သော ဟန်မူရာနှင့် ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“ခရမ်း”

ပန်းကတ္တီပါ ခံပြင်းကာ အသားဆိုင်လေးများ တဖျစ်ဖျစ် ခြည်ကုန်၏။ ထို့နောက်မှာ ကတုန်ကယင်နှင့် ခရမ်း နာမည်လေးကို ဒီခေါ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ခရမ်းက ရယ်မောမပျက်ဘဲ ပန်းကတ္တီပါကိုယ်လေးနဲ့ တစ်အောင် ရွှေထိုင်သလို နောက်ကျောပေါ် အဖြောင့်အတိုင်းချထားတဲ့ ပန်းကတ္တီပါရဲ့ဆံဖျားလေးကို ပွတ်သပ်ရင်း ဆိုပါသည်။

“ကတ္တီပါရယ်... ဒါ ရှက်စရာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုကိုအခန်းထဲ ဘယ်ပိန်းကလေးမှ ဝင်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကတ္တီပါ တစ်ယောက် ဆည်း ဝင်လို့ရတာလေ၊ ပြီးတော့ အဲလိုဝင်ခွင့်ရတာကလည်း ကိုကိုဘက်က ကြည့်ဖြူလို့လေ၊ ကိုကိုကြည့်ဖြူသလို၊ ကတ္တီပါကလည်း ကျေဆကျနပ်နပ် ရှိတယ်ဆိုတော့”

“အိုး ခရမ်း... ရှင်ထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်... ထင်ရာလျှောက်ပြောသတဲ့လား ကတ္တီပါဆယ်”

ထိပါးပုတ်ခတ်တဲ့ဟန်မှရာနဲ့ ခရမ်းသွေး ပြောလာသည်က ပန်းကတ္တီပါစိတ်ကို တကယ်ထိရှုရလေသည်။

“ခရမ်းရယ် ... ပန်း ပြောပြပါရစေ”

“မပြောပါနဲ့”

ခရမ်းသွေး ပိတ်ပြောသည်က အနိုင်ပိုင်းစိတ်ဖြစ်မှန်း သိသာနေသည်။ ပန်းကတ္တီပါ နှုတ်ခမ်းသားလေး တဆတ်ဆတ်တုန်လျက် -

“ခရမ်းပြောနေတာတွေက ပန်းရဲ့သိက္ခာကို ဘယ်လောက် ထိရှုစေလည်းဆိုတာ စဉ်းစားပါ ခရမ်းရယ်”

“ခရမ်းတို့က စဉ်းစားဉာဏ်နည်းပါတယ် ကတ္တီပါရဲ့၊ တွေ့တာ မြင်တာကိုပဲ ပြောထုတ်တယ်၊ တွေ့တဲ့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ထုတ်ပြော၊ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ဒါကြောင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်၊ ကတ္တီပါကို ကိုကို ဘယ်အခြေအနေပဲရောက်ရောက် ခရမ်း မကန့်ကွက်ပါဘူး ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခရမ်းကိုယ်တိုင်က ကတ္တီပါကို ယောင်းမတော်လို့ တယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုကိုအတတ်ပုံလေးကို ကတ္တီပါ ဖုန်းပေဂျာမှာ ထည့်ပေး တာလေ၊ ကတ္တီပါနဲ့ကိုကို ခုလိုအခြေအနေ အမြန်ဆုံးရောက်သွားတာ ခရမ်း ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါကြောင့်... ကတ္တီပါ ကိုကိုကို မျက်လှည့်ပြသလို မဆက်ဆံပါနဲ့၊ ကိုကိုအနားမှာ ကတ္တီပါ နေပေးပါ သူငယ်ချင်းရယ် ကိုကိုကလည်း ကတ္တီပါကို ပိုင်ဆိုင်ချင်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ခရမ်း အားမနာဘဲ မေးတယ်လေ၊ ကတ္တီပါမှာ ရည်မှန်းထားတဲ့သူ ရှိလားတဲ့

ခရမ်းက မရှိဘူးပြောတော့ ကိုကို အရမ်းဝမ်းသာသွားတာ၊ အဲလိုဝမ်း သာနေတဲ့အချိန်မှာ ကတ္တီပါနဲ့ ခေတ်ကို တွဲလျက် တွေ့လိုက်တော့လေ”

“တော်ပါတော့”

“အိုး တော်လို့ရမတဲ့လား၊ ကတ္တီပါက ခေတ်နဲ့ တွဲနေတာ၊ ကိုကိုအသည်း ခွဲနေသလိုပဲလေ”

ပန်းကတ္တီပါ ခေါင်းရမ်း၍ -

“ခရမ်း အခုပြောနေတာတွေက တစ်ဖက်သတ်ချည်းပဲ၊ ခေတ် နဲ့ပန်း တွဲသွားတာက သူငယ်ချင်းအနေနဲ့ သွားလာတာမျိုး၊ ပန်းရဲ့မွေး နေ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ သွားကြတာ၊ သွားကြတုန်းက ချောစုလည်း ဒါတယ်၊ သီရိလည်း ပါတယ်၊ သီရိနဲ့ချောစုက သွားစရာရှိတယ်ဆိုပြီး ထမ်းခွဲသွားလို့ ခေတ်နဲ့ပန်း နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သွားတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... ကိုကိုနဲ့ကတ္တီပါ ဒီလောက်ပြီနေပြီမှ”

“ရှင် အဲလိုမျိုးချည်း လွန်လွန်ကျူးကျူးမစွတ်ခွဲပါနဲ့၊ အဲဒီနေ့ က ခရမ်းရဲ့ကိုကိုအခန်းထဲ ရောက်ရတာက”

“ယုံတမ်းစကားတွေ မပြောပါနဲ့ ကတ္တီပါရယ်”

ခရမ်းသွေး ယတီပြတ်ပြောလိုက်သည်က ပန်းကတ္တီပါရဲ့စကား တွဲတွေကို ပြတ်တောက်သွားစေသည်။

“ကိုကိုကလည်း ဝန်ခံတယ်လေ”

“ဘာရယ်”

ပန်းကတ္တီပါ မျက်လုံးလေး တကယ်ပြူးရှာသည်။

“ကဲပါ ကတ္တီပါရယ် ... ခရမ်း ပေရည်ပြီး မပြောချင်တော့ဘူး။ ကတ္တီပါ ခေတ်နဲ့အဆက်ဖြစ်လိုက်စမ်းပါ။ ပြီးတော့ ကိုကိုနဲ့ လက်ဆွဲဖို့ စဉ်းစားပါ။ ဒီအခွင့်အရေးမျိုး ကတ္တီပါမို့လို့ ခရမ်း ပေးတာ၊ သန္တာလှိုင်တို့က အဲဒီအခွင့်အရေးရဖို့ မချောင်းချောင်းနေတာလေ။ ကိုကိုက သန္တာလှိုင်ကို သောက်ဂရုမစိုက်လို့ သန္တာလှိုင် အခက်တွေ့နေတာ ကတ္တီပါရဲ့။ ကိုကိုအခန်းထဲ ကတ္တီပါလို သန္တာလှိုင် ဝင်လို့ရလို့ကတော့ ကိုကိုအခန်းထဲ နုတ်နဲ့ ကလော်ထုတ်ရင်တောင် သန္တာလှိုင် ထွက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုကိုက သန္တာလှိုင်အကြိုက် ဘော်ဒီဖြောင့်တယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ...”

ခရမ်းသွေး ပြောရင်းဆိုရင်း အဝတ်ညှပ်တဲ့ စားပွဲပေါ်ရှိနေသည့် ခရမ်းရဲ့လက်ကိုင်ဖုန်းလေးကို ကောက်ယူရင်း ဖွင့်ကြည့်၏။

ထိုအခါ -

သူပုံလေး ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ ထိုပုံလေးကို ကတ္တီပါတွေ့ထိုးပြရင်း ဆွဲဆောင်သလို တိုးတိုးပြော၏။

“ကျွတ်”

ပန်းကတ္တီပါ မျက်နှာလေး ရှက်စိတ်နဲ့ ရဲမှည့်သွား၏။

“ကတ္တီပါရယ် ... ကတ္တီပါစိတ်၊ ကတ္တီပါဘဝ၊ ကတ္တီပါရဲ့အထူးတရားအားလုံးကို ကိုကိုက ကြွနေတာပါ။ ဒါကြောင့် ... မငြင်းမိနဲ့”

ကတ္တီပါ။ ခေတ်နဲ့ကိုကိုက တခြားစီပါ။ ခေတ်က ကိုကိုလောက် ယောက်ျား၊ သေတဲဟန် မရှိပါဘူး။ ကိုကိုကမှ တကယ်ဆွဲဆောင်အားရှိတဲ့ ယောက်ျားပါ။ ကတ္တီပါ စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့။ ခရမ်းက ကတ္တီပါနဲ့ကိုကိုကို ဖြစ်စေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ခရမ်း စိစဉ်မယ်။ ကတ္တီပါ မငြင်းနဲ့”

“ဘာ ဘာကိုစိစဉ်မှာလဲ”

“ဒါနဲ့ စောင့်ကြည့်လိုက်လေ”

“ခရမ်း ... ရှင်”

“ခရမ်းကို မတားနဲ့။ ခရမ်းက ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ချိတ်ရမူ။ ကတ္တီပါကိုယ်တိုင်လည်း ကိုကိုကို ကြွေတယ်မဟုတ်လား”

ကတ္တီပါမျက်နှာလေး မထားတတ်အောင် ဖရိုဖရဲဖြစ်လို့သွားသည်။ ဖြေရှင်းချက်ပေးလို့လည်း ရှင်းပြလို့လည်း မရဖြစ်နေတဲ့ အနေအထားကနေ တစ်ဆင့်တက်ကာ သူနဲ့ မငြိ၊ ငြိအောင် အတင်းတွန်းပို့နေတဲ့ ခရမ်းရဲ့ဇာတ်ညွှန်းကြားမှာ ပန်းကတ္တီပါ တုပ်နှောင်ခံရသလို ဖြစ်၏။

“ကဲပါ ကတ္တီပါရယ် ... ကိုကိုအသည်းလေး ခံစားချက်အစစ်နဲ့ ပြည့်သွားအောင် ကတ္တီပါနှလုံးသားတံခါးလေး ဖွင့်ပေးလိုက်တော့နော်”

သူငယ်ချင်း”

ပန်းကတ္တီပါ ယောင်ယောင်နနနဲ့ ခေါင်းရမ်းလိုက်သော်လည်း

“နော် ကတ္တီပါ ... ကိုကိုပုံလေး သေချာကြည့်ပြီးမှ အဖြေ

ခေး”

ခရမ်းသွေး ပြောလိုရာပြောပြီး ထထွက်သွားသည်က သူ့ခို
 လေးကို ဖွင့်ထားလျက်နှင့် ...
 ဝေပျာပေါ်မှ ပေါ်နေတဲ့ သူ့ပုံလေးက ... ဘုရားရေ။
 သန်မာကျစ်လျစ်သော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဆွဲဆောင်အားရှိသော
 ကြွက်သားဆိုင်တွေက အသည်းယားစဖွယ်။
 ပြီးတော့ ...။

အခန်း (၂၄)

“ဟယ် လှလိုက်တဲ့ ဇာပွင့်လေးပါလား”
 “ဟုတ်တယ် ချောစရာပဲ၊ ဇာပွင့်လေးက အရမ်းလှတာပဲ၊ အဖြူ
 ရောင်အပွင့်မှာ ရွှေဝါရောင်အနားသတ်ရောင်ပြေးက တအားလှတယ်၊
 အဝေးကြည့်လည်း ပေါ်တယ်၊ အနီးကပ်ကြည့်လည်း လှတယ်”
 “အေးနော် ဝတ်တောင် ဝတ်ချင်လာပြီ”
 သီရိက သူမကိုယ်မှာ သူမ ကပ်ကြည့်ရင်း အားပါတရ ပြော
 နေ
 “ရှင်တို့ကလည်း သူများမက်လာဆောင်ဝတ်မယ့်ဇာကို ဘာ
 ဘာညာညာ မပြောပါနဲ့ ဒေါ်မမလေးက သူ့သမီး မက်လာဆောင်ဝတ်မယ့်

ဇာကို ဘယ်သူ့မှ ထုတ်မပြန်လို့ အသေအချာ မှာသွားတာ၊ တော်ကြာ တွေ့သွားရင် မကောင်းဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

ပန်းကတ္တီပါ ရှင်းပြလိုက်တော့ ချောစု နှာခေါင်းရှုံ့၍ ...

“ဟွန်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်”

“အေးနော် ... အဲဒီဒေါ်မမလေးဆိုတာက ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီး

နဲ့ စကားပြောရင် မိုးလား၊ ကဲလား၊ သူ့သမီးဝတ်မယ့်ပွဲထိုင်ဇာကို ဘယ် သူ့မှ မပြရဘူးဆိုတော့ မလွန်လွန်းဘူးလား။”

သီရိကလည်း ဝင်ပြော၏။

“ဪ ... သူ့စိတ်နဲ့သူပေါ့၊ ထုတ်ပြလိုက်ရင် ရိုးသွားမယ် တဲ့၊ ဧည့်ခံပွဲနေ့မှ သူ့သမီးဝတ်တာ မြင်ရတော့ ဆန်းမှာပေါ့တဲ့၊ ဒါ ကြောင့်ပါ၊ ပေး ... ဒီနေ့ မညှပ်သေးဘူး သိမ်းထားလိုက်မယ်၊ တော်ကြာ အဝတ်အပ်တဲ့သူတွေလာလို့ မြင်သွားရင် တစ်ယောက်နား တစ်ယောက် ပေါက်ကြားရုံမက ဒေါ်မမလေးသိသွားရင်း ပန်းကို စိတ်ဆိုးနေဦးမယ်”

ပန်းကတ္တီပါက ပြောပြောဆိုဆို ဇာဝတ်စုံကို ဆွဲယူ၍ ပါကင် ထဲ ထည့်သိမ်းလိုက်၏။ ချောစုနဲ့သီရိက ဒေါ်မမလေးကို အမြင်ကတတ်တဲ့ စိတ်နဲ့ မကြည်မလင်ဖြစ်လျက် -

“ဒီထက်လှတဲ့ဇာတွေ အပုံကြီးပါဟ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါနဲ့ ပန်း”

“ဘာလဲ ချောစု”

“ပန်း မင်္ဂလာဆောင်ရင် ဒီထက် အပွင့်လှတဲ့ဇာမျိုး ချောစုတို့ တွေ ဝိုင်းရွေးပေးမယ်”

“ဟုတ်ပါ”

“အလိုလေ”

ချောစု စကားအဆုံးသတ်မှာ ပန်းကတ္တီပါမျက်နှာလေး ရှက် ခိုပိတ်ပန်းရောင်ပြေးသွား၏။

“ဘာအလိုလေလဲ၊ ဒေါ်မမလေးသမီးရဲ့ဇာပွင့်မင်္ဂလာဝတ်စုံ ထက် ပန်းကတ္တီပါရဲ့ဇာပွင့်ဝတ်စုံက ပိုလှစေရမယ်၊ ပြီးတော့ ... ပိုပြီး လည်း ဈေးကြီးစေရမယ်”

“ဟုတ်ပါ မမမေမိုးမိုးနဲ့ ဟိုတစ်ရက်က တွေ့သေးတယ်၊ မမမေမိုးမိုးက ခေတ်ကို မင်္ဂလာဆောင်ရင် မင်္ဂလာပစ္စည်းအားလုံးကို ဘန်ကောက်မှာ သွားဝယ်မှာတဲ့”

“ဟယ်တော်”

ပန်းကတ္တီပါ ဘာမှမသိရသေးပါ။ သီရိပြောကာမှ ပန်းကတ္တီပါ တတံ့သြဖြစ်ရ၏။

“ဟယ်တော့ ... ဖြစ်မနေနဲ့ ပန်းရဲ့၊ ရှင်မင်္ဂလာပွဲကတော့ ချောစုတို့ဝန်းကျင်မှာ အကောင်းဆုံးပွဲဖြစ်မှာ မြင်ယောင်သေးတယ်”

“မဟုတ်တာပဲ၊ ရှင်တို့ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“အမယ်လေး ... သတင်းက ယုံနေပြီလေ၊ ရှင်မိဘနှစ်ပါး”

ရှင်မိထွေးနဲ့ပထွေးကပါ ပြောပြီးပြီ၊ တန်ဆောင်တိုင် ပွဲပြီးရင်တဲ့”

“တော်ပါတော့”

ချောစုစကားဆုံးအောင် ပြောခွင့်မရတော့ပါ။ ပန်းကတ္တီပါ မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ဟန့်တားမိလေသည်။

“နေပါဦး၊ ကတ္တီပါက ခေတ်ကို ငြင်းချင်တာလား”

ချောစု အားမနာတမ်း မေးလေသည်။

“ခေတ်ကို မငြင်းလိုက်ပါနဲ့ ကတ္တီပါရယ်၊ ခေတ်က ကတ္တီပါကိုလည်း ဖြတ်နိုးတယ်၊ ခေတ်ရဲ့မောင်နှမတွေကလည်း သဘောကျတယ်၊ ပြီးတော့ ဂုဏ်သိက္ခာလည်း ရှိတယ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့လည်း ပြည့်စုံတယ်၊ အဲသလိုလူကို ငြင်းလိုက်ရင် ကတ္တီပါ သိပ်မှားသွားမယ်၊ သီရိအဲလိုပဲ ယူဆတယ်”

သီရိက ဒီတစ်ခါ အားမနာတမ်း ပြောလေသည်။ ချောစုကလည်း ခေါင်းလေးဆတ်၍ ထောက်ခံခံမ်း

“ဟုတ်တယ်၊ ခေတ်တို့မောင်နှမတွေက ဖြူဖြူစင်စင်ပဲ၊ ခရမ်းသွေးလို ပဟေဠိတွေနဲ့ မဟုတ်ဘူး”

“ခရမ်းသွေးနဲ့ ဘာဆိုင်လဲဟ”

မဆီမဆိုင် ခရမ်းသွေးကို ဆွဲပြောတဲ့ ချောစုကို ပန်းကတ္တီပါ ထိုသို့ပြောမိသွားသည်။

ထိုအခါ ချောစုက မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့၍ -

“ခရမ်းသွေးနဲ့ ဘာဆိုင်လဲဆိုတော့ ... ဆိုင်တာပေါ့လို့ ပြောမှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“အာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ခရမ်းသွေး ရှင်စိတ်ကို ဖျားယောင်နေတဲ့ ကိစ္စ”

“ဘုရားရေ ... ဖျားယောင်တယ်”

ပန်းကတ္တီပါ တအံ့တဩ မေးလိုက်မိသည်။ ချောစုက ခရမ်းသွေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘယ်တော့မှ ထိန်ချန်လေ့မရှိပါ။ ပြောစရာရှိတာကို ထုတ်ပြောဖို့ ဝန်မလေးသူပီပီ ထုတ်ပြောလေသည်။

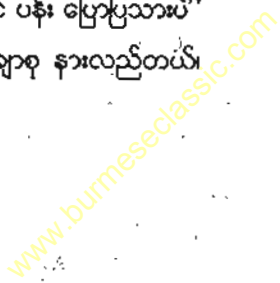
“အဲဒါဖျားယောင်တာပေါ့၊ ပန်းကတ္တီပါရဲ့၊ သူ့ကိုကိုနဲ့ သူ့အတင်းဆွယ်နေတဲ့စကားလုံးတွေက ဘယ်လောက်ထိ ဘောင်ကျော်နေသလဲဆိုတာ အသိသာကြီး”

“အိုး ... ခရမ်းက သူ့အထင်နဲ့သူ ပြောနေတာလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခရမ်းသွေးရဲ့ အဲဒီအထင်က ရှင်ကို လှုပ်လို့ ဝေရအောင် ချည်နှောင်လိုက်တဲ့သဘောပဲလေ ... မဟုတ်ဘူးလား၊ မသိရင် ရှင်နဲ့သူ့ကိုကို အခန်းထဲမှာ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလေ”

“အိုး ... အဖြစ်မှန်ကို ချောစုသိအောင် ပန်း ပြောပြသားပဲ”

“အေးလေ ... ပန်းပြောပြတာကို ချောစု နားလည်တယ်၊

သဘောလည်း ပေါက်တယ်။ ခရမ်းက ဘာလို့ နားမလည်ရတာလဲ။ အဲလိုနားမလည်ရတာက နားမလည်ချင်ဟန်ဆောင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ နောက်ပြီး အဲဒီအခြေအနေပေါ်မှာ တစ်ခုခု အခွင့်အရေးယူချင်လို့လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဟင်”

“သေချာစဉ်းစား ပန်းရဲ့၊ ခရမ်းသွေးအကြောင်း ရှင် ဘယ်လောက်သိလို့လဲ။ သန္တာလှိုင် သူ့ကိုကိုကို ကြောနေမှန်း သိတယ်။ သူ့ကိုကိုနား သန္တာလှိုင် တိုးကပ်လာမှာစိုးလို့ ဘာလုပ်လိုက်တယ် ထင်သလဲ”

“ဘာ ဘာလုပ်လိုက်လဲ”

“အမယ်လေး... ရှင် မသိသေးတာ အံ့ပါ့ဟယ်”

“တကယ်မသိလို့ပါ ချောစုရဲ့၊ သန္တာကို ဘာလုပ်လိုက်လဲ”

ချောစုက သိရကောင်းလားဆိုပြီး ပန်းကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်ပြီး ပြော၏။

“ဘာလုပ်လိုက်လဲဆိုတော့ဟာ ... သူတို့ကလပ်သွားရင်း ခင်မင်နေတဲ့ ခပ်ပွေ့ပွေ့တစ်ယောက်ကို ခရမ်းသွေး ပေးကမ်းပြီး ပေါင်းထားတယ်။ သန္တာလှိုင်တို့ မူးမူးရှူးရှူးနဲ့ ကူခြေပျက်နေချိန်မှာ အဲဒီနေ့နဲ့ မဖွယ်မရာဖြစ်အောင် ဖန်တီးယူလိုက်တယ်။ အဲဒီပုံတွေကို ခရမ်းသွေးက ယူထားလိုက်တယ်။ သူ့ကိုကိုနားကပ်ဖို့ သန္တာလှိုင် ခြေလှမ်းပြင်တာနဲ့

ခရမ်းက အဲဒီပုံတွေ ထုတ်ပြလိုက်တော့ သန္တာလှိုင် အသက်မဲ့သလို ဖြစ်သွားတာပေါ့ဟာ။ အဲဒီတော့ သန္တာလှိုင်က ခရမ်းကို အဲဒါကြောင့်ပုံမက ရှင်ကိုပါ ပတ်သက်ပြီး ပြောလားဆိုလားနဲ့ ရန်ရှာတယ် မဟုတ်လား”

ချောစု ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြလျှင် ပန်းကတို့ပါ သက်မရှည်ကြီး ချရလေသည်။ ခေတ်နဲ့ပန်းကို အသားကင်ဆိုင်မှာ အဖွဲ့လိုက် ထိပါးတဲ့ စကားနဲ့ ပြောဆိုကြတာ။ ထိုဖြစ်စဉ်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲဖြစ်မှန်း ပန်းကတို့ပါ ခုမှပဲ နားလည်တော့သည်။

“ရှင် ခရမ်းသွေးကို လျှော့မတွက်နဲ့ ပန်း။ သူ့ကိုကိုနဲ့ ပန်းကို ဆွယ်တဲ့ကိစ္စက ရိုးရိုးသားသား မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ အစကတည်းက ချောစု ပြောဖူးသားပါ။ ခုနောက်ပိုင်း သူ့ကိုကိုအခန်းထဲ ပန်းရောက်တဲ့ ကိစ္စကို ဘာဘာညာညာနဲ့ အသေဆွဲကိုင်ပြီး ချည်နှောင်သလိုလို ဖျားယောင်လာတာ ပိုပြီးမရိုးသားဘူး။ သေချာတယ်။ သူ့ကိုကိုဆီကဖြစ်ဖြစ်၊ ပန်းဆီကဖြစ်ဖြစ် ခရမ်းသိပ်မက်မောတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ ရှိလိမ့်မယ်။ အဲဒီတစ်စုံတစ်ရာအတွက် ခရမ်းသွေးဆောင်နေတဲ့သဘောပဲ ပန်းရဲ့”

ချောစု ပြောစကားတွေက ပန်းကတို့ပါကို တွေ့ခနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။

“သေချာစဉ်းစားကြည့်ပေါ့ ပန်းရဲ့၊ သူ့ကိုကိုက ပန်းကို ထကယ်လိုချင်တယ်ဆိုရင် ပန်းနဲ့ ဆက်သွယ်မယ်။ ပန်းဆီ လာမယ်လေ။ ခုတော့ သူ့ကိုကို သူ့ဘာသူ နောက်မှာနေပြီး ခရမ်းသွေးက ရှေ့ထွက်ပြီး

ဖြားယောင်းနေတာ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရိုးသားတာ သေချာတယ်”
သီရိကလည်း ဖြစ်စဉ်အားလုံးကို သိနေသူပီပီ အားမနာတမ်း
ပြောလေသည်။

ထိုစကားတွေနောက်မှာ ပန်းကတ္တီပါ တွေဝေငေးမောရလေ
ပြီ။ သီရိပြောသလို သူ့ကိုကိုက ရှေ့တိုးလာရင် ပန်းကတ္တီပါ နှလုံးသား
လေး သူ့ဆီ ဆီမျှောသွားတာ ကြာပြီပေါ့။

ဟုတ်တယ်လေ။

ပန်းက သူ့ကိုကိုကို တွေ့လိုက်ကတည်းက ရင်ခုန်နေတာ။
အထူးသဖြင့် စေတနာဖြူဖြူလက်ဝတ်ရတနာအရောင်းခန်းမထဲက
ထွက်သွားတာ မြင်လိုက်တော့ ပန်းကတ္တီပါ အသေးသားကြည့်နေလိုက်
တာ မိနစ်ပေါင်းများစွာ။

နောက်ပြီး ခရမ်းမွှေးနေ့မှာ နီးနီးကပ်ကပ် မြင်လိုက်ရတော့
ကတ္တီပါရင်ခုန်သံတွေကို ကတ္တီပါ ခံစားသိနှင့် သိနှင့်နေပါသည်။

ပန်းကတ္တီပါ သူ့ကို ချစ်မိပြီဆိုတာပေါ့။

ဒါကြောင့် သူ့နဲ့ပတ်သက်ရင် ကတ္တီပါ ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်တော့
ဘူး။ သူ အဆင်ပြေအောင် သူ့အလိုကျ လုပ်ပေးနေတာတွေက သက်
သေခံတယ်လေ။

ကတ္တီပါရဲ့ချစ်စိတ်တိမ်းညွတ်မှုနဲ့ ခရမ်းသွေးရဲ့ ဖြားယောင်းမှု
တွေနောက်မှာ ပန်းကတ္တီပါ သူ့ကို တကယ်စွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်နေခဲ့တယ်

ဆိုတာ ခုမှ ပိုသိသာလာသည်။
ပန်းရဲ့စွဲလမ်းစိတ်ဟာ ခရမ်းအတွက် ဘာတွေများ အသုံးချ
စရာဖြစ်နေမလဲ။

အဲဒါကိုလည်း ပန်းကတ္တီပါ အလေးအနက် တွေးမိပြန်သည်။

“ကဲပါ ... သိပ်လည်း ဟိုတွေး ဒီတွေးနဲ့ ဖြစ်မနေနဲ့ အရေး
ကြီးတာက စဉ်းစားချင့်ချိန်ဖို့”

“ဟုတ်တယ်၊ ခေတ်နဲ့ မက်လာဆောင်ဖို့ပဲ တွေးစမ်းပါ။ သီရိ
တို့ ရှင့်မက်လာပွဲလေး နွဲ့ချင်ပြီရှင့်၊ ပြီးတော့ ရှင့်မိဘတွေလည်း စိတ်
ချမ်းသာအောင်လေ”

သီရိ ရှင်ရှင်လေး ပြောနေလေ ပန်းကတ္တီပါ ပို၍ မနေတတ်
မထိုင်တတ်ဖြစ်လေ။

ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ဘာမှပြန်မပြောသာ။

ဒေါ်မမလေးသမီးရဲ့ မက်လာဝတ်စုံပါကင်လေးကို ပင့်မရင်း

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရှေ့မှ ရှောင်ထွက်ခဲ့သည်က မလုံတံ့စိတ်တွေနဲ့။

ခရမ်းရယ် ...

ပန်းရဲ့ခံစားချက်တွေကို အသုံးမချပါနဲ့

ပန်းကလေး ... ပန်းက ... !

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၅)

လေပြေလေးက သာသည်။

နေရောင်ဖျော့ဖျော့လေးကလည်း အရာရာတိုင်းကို ပို၍လှနေအောင် ဆွတ်ဖြန်းထားသလိုရှိ၏။

စကြိုနီလမ်းလေးတစ်လျှောက် အလှစိုက်ထားတဲ့ ပန်းပွင့်ကလေးများမှာ လေပြေနမ်းရှိုက်သမျှ ကျေကျေနပ်နပ်လက်ခံရင်း နွဲ့နွဲ့လေး ယိမ်းလှုပ်နေသည်မှာ တိမ်းညွတ်ဖွယ်ကောင်းနေပါသည်။

ဒါ့ပြင် ရောင်စုံလိပ်ပြာလေးများက ပန်းအလှလေးပေါ် နားထိုက်လိုက်၊ ပျံသန်းလိုက် ပြုနေကြသည်က ချစ်သည်စိတ်ဖြင့် ကြည်စယ်နေကြသလို ဖြစ်တည်စေသည်။

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

ထိုအခါ ...

ပန်းကတ္တီပါ နှလုံးသားမှာ နူးညံ့သောခံစားမှုတို့ စီးမျောသလို ဖြစ်နေလေပြီ။

“ကတ္တီပါ”

နူးညံ့တဲ့သူခေါ်သံလေး ကတ္တီပါ ကြားရ၏။

ထိုခေါ်သံလေးက နားဝင်မှာ စွဲနေသလို ရင်ခုန်လှိုင်းကို သိမ့်သိမ့်ကလေး လှုပ်နွဲ့စေတာမို့ ပန်းကတ္တီပါ မျက်လွှာလေး ချထားမိ၏။

“ကတ္တီပါ”

ပို၍နူးညံ့တိုးလျှော့ သူ ခေါ်သလို ထိုခေါ်သံလေး အဆုံးသတ်၍ ကတ္တီပါအပါး ခန္ဓာကိုယ်ချင်း ထိကပ်မတတ် သူ ထိုင်ချသလို ခံစား

“အို”

ပန်းကတ္တီပါ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလေး ဖြစ်သွားသော်လည်း သူ့ရင်ထဲက ရုန်းဖယ်ဖို့ ခွန်အားတွေ မဲ့လျှ၏။

“ကတ္တီပါကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

ထိုစကားလုံးလေးက ကတ္တီပါနှလုံးသားမှာ အိမ်စိမ့်စိမ့်လေး ခံရသလိုပင် သူ့ရင်ခွင်မှာ နှစ်မြှုပ်မတတ် ကတ္တီပါကိုယ်လုံးလေးကို ချစ်ထွေးထားရင်း ...

“ကတ္တီပါ ကိုယ့်ကိုချစ်လားဟင်”

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

ကတ္တီပါမျက်နှာလေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ဆွဲယူ၍ ရှိန်းရှိန်းထဲ
ဝင်လေးကြည့်၏။ ကတ္တီပါ မျက်လွှာစင်းလျက်၊ သန်မာသော ကြွက်သား
တွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ သူ့လက်မောင်းကို အသာလေးတွန်းထု
လျက် ကတ္တီပါ မျက်နှာလေး ရှောင်လွှဲဖို့ ကြိုးစား၏။

ထိုအခါ သူက ရှောင်လွှဲဖို့ထက် ရှေ့တိုးဖို့သာ တာဆူလျက်
ဆွဲယူပင့် မော့ထားကာ ကတ္တီပါမျက်နှာလေးကို သူ့မျက်နှာနှင့် ဆွဲကပ်
ပါးချင်းကပ်လိုက်တဲ့နောက်မှာ ကတ္တီပါနှုတ်ခမ်းလေး အနွေးလှိုင်း
တစ်ဝဲလည်လည် ပါတော်မူလေပြီ။ ထိုအခါ ကတ္တီပါ အသက်ရှူဖို့
လျော့ကာ ကြည်ကြည်နူးနူး ဖြစ်တည်သွား၏။

ထိုခံစားမှုလေးကို ပန်းကတ္တီပါ တွယ်ငြိတာလား၊ ဆူထဲ
တွယ်ငြိအောင် ပြုစားနေသလား... မသိတော့ပါ။

နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာရဲ့ဆုံမှတ်တွေနောက်မှာ ရင်ခုန်သံစဉ်လေး
ထွက်လျက် -

ထိုသံစဉ်နောက်မှာ ပန်းကတ္တီပါ အသက်ရှူရခက်သလို
သွားတာမို့ မသိမသာ ဖယ်ရှားလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ကတ္တီပါကို
လေးကို သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ ဖြှုပ်သွားအောင် ပြုလေသည်။

ထိုနောက်မှာ ရင်ခုန်နေတဲ့ ကတ္တီပါကိုယ်လေး လွန်လှသော
ကာ သူ့လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပျော်
သလို ဖြစ်သွားသည်။

“မောင့်ကို ကတ္တီပါ ချစ်ပါတယ်”
ရင်ထဲမှာ တိုးတိုးလေးမှ တိုးတိုးလေးပဲ ကတ္တီပါ ပြောမိသွား
သည်။ ပန်းတွေကပဲ နူးညံ့တာလား။

လေပြည်ကပဲ တယုတယ နွဲ့လှုပ်နေသလား မပြောတော့ပါ။
ခံစားနေရသည်က အချစ်စိတ်ဆောင်ယူသော ခံစားမှုလှိုင်း
ဆွဲအကြားမှာ ကတ္တီပါချစ်ခြင်းတွေ မျော့မျော့လေး ပါတော်မူလျက်။
ပန်းပွင့်လေးပေါ် ဖျံလိုက် နာခိုလိုက်နှင့် ဟန်မိုကျနေသော
အားပိတုန်းလေးနဲ့ ပန်းပွင့်လေးနယ်။

“အို”
လိုက်မော့ဖွယ် ခံစားမှုတွေနောက်မှာ ပန်းကတ္တီပါ နှလုံးသား
ဆေးက အစွမ်းကုန်ပွင့်နေတဲ့ ပန်းလေးနယ် ဖြစ်ရချေပြီ။ ဒါပြင် လေပြေ
ညင်းလေး အသောမတတ် ပြောပြောနေသည်က -

‘ချစ်တယ်၊ ချစ်တယ်’ တဲ့။
ချစ်တယ်ဆိုတာက ခဏတာလား၊ တစ်တာဝတာလား။ ရှင်းရှင်း
ဆင်းလင်းပြောပါ မောင်ရယ်။

အနန်း (၂၆)

“မမ”

“အဲ”

ပန်းကတ္တီပါ လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ်လေး ထူးလိုက်သည်။

“မမ ဘာငေးနေတာလဲ”

ညီမငယ်လေးက ကတ္တီပါလက်မောင်းလေးကို ဖျစ်ကိုင်ရင် လှုပ်ခါမေးလေသည်။ ထိုအခါ ကတ္တီပါ နှလုံးသားလေး လွင့်မျောနေရာ အသိဝင်လာသည်။

“မမ ညီမလေး မေးနေတာ ဖြေဦးလေ”

“ဪ အေး၊ ငေး ငေး မနေပါဘူး၊ ညီမလေးရဲ့”

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

“ညီမလေး ပန်းခင်းထဲမှာ လိပ်ပြာလေးတွေ လိုက်ဖမ်းသလို ဆော့ကစားနေတာကို မမ ကြည့်နေတာပါ ညီမလေးရဲ့”

“အိုး အဲဒါဆို ညီမလေးကို မြင်မှာပေါ့”

“မြင်တာပေါ့ ညီမလေးရဲ့”

“ဟုတ်ဘူး၊ မမ ညာတာ”

“အလို”

“ဟုတ်တယ်လေ... မမက ညီမလေးကို မမြင်ဘူး၊ ပန်းတွေ နဲ့လိပ်ပြာတွေကိုပဲ ငေးနေတာ၊ ငေးပြီး တွေးနေတာ”

“ဪ... ညီမလေးကလည်း လာပါ ညီမရယ်၊ ညီမလေး ဆော့ပြီးရင် မမ မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ် ပြောထားတယ်လေ၊ လာ ရေခဲမုန့် သွားဝယ်ကြမယ်”

စကားတတ်လွန်းတဲ့ ညီမလေးကို ကတ္တီပါ ဖြေရှင်းချက် ပေးမနေတော့ပါ။

ညီမလေးကို ပွေ့ဖက်ချောမော့ရလေသည်။ ညီမလေးက ရေခဲမုန့်ဝယ်မယ်ဆိုတဲ့ အသံလေးကြားတော့ မြူးကြဲသွားလေသည်။

“အေး... ဝယ်ဝယ် မမရဲ့၊ ညီမလေးက ရေခဲမုန့် သိပ်သိပ် ကြိုက်”

“သိပါတယ်၊ ညီမလေး ရေခဲမုန့်ကြိုက်တယ်ဆိုတာ”

“ညီမလေးကို တကယ်ဝယ်ကျွေးနော်”

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

“စိတ်ချပါ”

ညီမလေးကို ပန်းကတ္တီပါ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ရလေပြီ။ အလိုမလိုက် အကြိုက်မဆောင်လိုလည်း မရ။ ညီမလေးက အရွယ်နဲ့ မမျှအောင် အကင်းပါးသူလေးပါ။

ကြည့်ပါလား။

ပန်းကတ္တီပါရဲ့ချစ်စိတ်တွေ နယ်ကျော်ပယ်ကျော်အောင် အတွေ့လွန်ပြီး ခံစားနေမိတာလေ။ ညီမလေးက ရိပ်မိသလိုလို မေးလာတာကတ္တီပါ ပြန်မဖြေနိုင်ဖြစ်ရလေသည်။

“မမ ဟိုမှန်လုံဆိုင်ကြီးထဲက ရေခဲမုန့်ကျွေးနော်”

“အေးပါ ညီမလေးရဲ့”

“ညီမလေးက မြောက်ကြွကြွလေးဖြစ်ကာ မှန်ခန်းထဲရောင်းထဲ အဆင့်မြင့်ဆိုင်ကြီးထဲ အပြေးကလေး လှမ်းဝင်သွားသည်။

ပန်းကတ္တီပါကလည်း ညီမလေး အလိုကျရယ်ပါ။

ထိုဆိုင်ကြီးထဲ တန်းဝင်ခဲ့တယ်။

ဆိုင်ဝင်ပေါက်နှင့် ဘေးတိုက်ကျကျ စားပွဲမှာပဲ ညီအစ်မနှစ်ယောက် နေရာယူပြီး ညီမလေးအတွက် ရေခဲမုန့်နှစ်ပွဲ တစ်ပြိုင်နက် မှာပေးလိုက်သည်။

“မမလည်း မှာလေ၊ မမလည်း ရေခဲမုန့် ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား”

အေးပါ ညီမလေးရဲ့”

ညီမလေးက မြောက်ကြွကြွလေးဖြစ်ကာ မှန်ခန်းထဲရောင်းထဲ အဆင့်မြင့်ဆိုင်ကြီးထဲ အပြေးကလေး လှမ်းဝင်သွားသည်။

ပန်းကတ္တီပါကလည်း ညီမလေးအလိုကျရယ်ပါ။

ထိုဆိုင်ကြီးထဲ တန်းဝင်ခဲ့တယ်။

ဆိုင်ဝင်ပေါက်နှင့် ဘေးတိုက်ကျကျ စားပွဲမှာပဲ ညီအစ်မနှစ်ယောက် နေရာယူပြီး ညီမလေးအတွက် ရေခဲမုန့်နှစ်ပွဲ တစ်ပြိုင်နက် မှာပေးလိုက်သည်။

“မမလည်း မှာလေ၊ မမလည်း ရေခဲမုန့်ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“အေးပါ”

ညီမလေးအလိုကျ သူမလည်း ရေခဲမုန့်တစ်ပွဲ မှာ၏။ ရေခဲမုန့် သုံးပွဲလုံး ပြိုင်တူရောက်လာလျှင် ညီမလေးက နှစ်ပွဲကို သူမရှေ့ဆွဲပြီး တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲစား၏။

ပန်းကတ္တီပါ ညီမလေးရဲ့ သွက်လက်မြူးကြွမှုကို ကြည့်နေမိပါသည်။

ထိုစဉ် ...

ပန်းကတ္တီပါရဲ့မြင်ကွင်းထဲ သီးသန့်စားသောက်ခန်းထဲမှ ထွက်လာတဲ့ စုံတွဲတစ်တွဲကို ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်၏။ ထိုစုံတွဲကိုမြင်လိုက်လျှင်

ပန်းကတ္တီပါ မျက်လုံးလေးပြူးကာ မယုံနိုင်အောင် စိုက်ကြည့်မိသွား၏။

နှုတ်ကလည်း ...

“ခရမ်း”

“ခေတ်”

ဆိုပြီး လေသံလေး ထွက်သွား၏။

ကြည့်စမ်း။ ခရမ်းသွေးနဲ့ခေတ်ခါးခါး။

ခရမ်းက ခေတ်ခါးခါးကို ဖက်ထားသလို ခေတ်ခါးခါးက ခရမ်း

ရဲ့ပန်းစွန်းလေးကို သိုင်းဖက်လျက်၊ နှစ်ယောက်သား အကြည့်စိုက်လျက် ထွက်လာတာက တစ်လောကလုံးမှာ နှစ်ယောက်တည်းရှိနိုင်သလို။

ဘုရားရေ။

ပန်းကတ္တီပါ မယုံနိုင်ပါ။

တစ်ယောက်ယောက်က ပြောတယ်ဆိုရင် ပန်းကတ္တီပါ ယုံမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မျက်စိနဲ့တပ်အပ်မြင်နေတာတောင် မယုံချင်စိတ်ဖြစ်နေမိသည်။

ခရမ်းနဲ့ခေတ်က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တွဲမိတာလဲ။

ခေတ်ကို အရမ်းကြည့်လင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။ ကတ္တီပါနဲ့ပတ်သက်ပြီး မကြည့်မလင်ဖြစ်နေတဲ့ ခရမ်းက ခေတ်ကို ဘာကြောင့် ခုလို တွဲရတဲ့အထိ ဖြစ်တာလဲ။

တစ်ဖက်ကလည်း ကတ္တီပါကို ခေတ်နဲ့အဆက်ပြတ်ခိုင်းပြီး

မောင် ... အဲ သူ့ကိုကိုနဲ့ ဆွယ်တာပေးဟော။ တစ်ဖက်ကလည်း ခေတ်နဲ့ ကတ္တီပါမမြင်ကွယ်ရာမှာ တွဲခုတ်နေသည်။

ဒါ ဘာကြောင့်လဲ။

ချော့စုတို့ပြောသလို ခိုခိုသားသားစိတ်နဲ့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာက ခရမ်းရဲ့ ထိုအပြုအမူတွေကြောင့်လား။

ပန်းကတ္တီပါအပေါ်မှာရော တကယ်ရိုးသားတဲ့စိတ်ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။

ပန်းကတ္တီပါ အတွေးလည်းတွေးရင်း ထိုစုံတွဲမြင်ကွင်းထဲက ပျောက်ကွယ်တဲ့အထိ ငေးနေမိသည်။

“မမ”

“အဲ”

ညီမလေးက ပန်းကတ္တီပါငေးနေတာကို ရေခဲဖုန်းစားရင်း သတိထားမိသွားပြီထင်သည်။ ကတ္တီပါလက်ကို ပုတ်ရင်းခေါ်ပြန်သည်။

“ညီမလေး”

“မမ ဘာငေးနေတာလဲ”

“မမ မငေးပါဘူး”

“ဟွန်း ဘာလို့မငေးရမှာလဲ။ ဟိုအပြင်ဘက်ထွက်သွားတဲ့သူတွေကို ငေးပြီး တွေးနေတာလေ၊ ညီမလေးသိတာပေါ့”

“ဟိုလေ မမက သူတို့ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီပီခိုင်းကြည့်တာပါ”

ညီမရဲ့ ... ဟင့်ဟင့်ဟင့် ... ညီမလေး စားလေ”

“ကုန်ပြီလေ”

“အဲဒါဆိုလည်း နောက်တစ်ပွဲမှာဦးပေါ့”

“နေပါစေတော့ မမစားနေတာ မကုန်ရင်ပေး၊ ညီမလေးပဲ ကျွဲပြီးစားပေးမယ်”

ပန်းကတ္တီပါ သက်မရှည်လေးနဲ့ရင်း တစ်စွန်းသာစားရသေးတဲ့ ရေခဲမုန့်ခွက်ကို ညီမလေးကို ပေးလိုက်လေသည်။

ညီမလေးရယ်။

ညီမလေးက မမငေးတိုင်း သတိထားနေတာ ဘာကြောင့်လဲ ကွယ်။

ခက်တာက မမက မတွေးဘဲမငေးဘဲဖြစ်နေရတာ၊ ဘာ အကြောင်းကြောင့်လဲဆိုတာ ညီမလေး နားလည်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။

အခန်း (၂၇)

“ပန်းကို စဉ်းစားချိန်ပေးပါဦး မမမိုးရယ်”

“အလိုလေး စဉ်းစားဦးမယ် ဟုတ်လား ပန်းရဲ့”

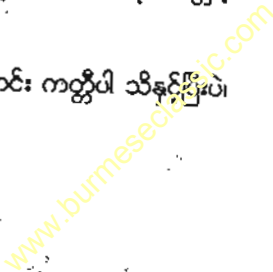
“ဟုတ် ... စဉ်းစားပါရစေ”

ပန်းကတ္တီပါ ခပ်တိုးတိုးပဲ ပြောလိုက်မိသည်။

“ဘာစဉ်းစားစရာရှိလဲ ပန်းလေးရဲ့”

မမနေနိုးနိုးက အားမလိုအားမရ ဝင်မေးလေသည်။ ပန်းကတ္တီပါ အကြည့်လွဲရင် မမမေ့မိုးမိုးက ကတ္တီပါအနား တိုးကပ်လာသလို ကတ္တီပါ လက်မောင်းလေးကိုလည်း လှုပ်ခါ၍ပြော၏။

“ပြောလေ ပန်းရဲ့၊ မမမိုးတို့အကြောင်း ကတ္တီပါ သိနင်ဦးပဲ။

မမမိတို့ ဘယ်လိုစိတ်သဘောရှိတယ်၊ ကတ္တီပါပေါ် ဘယ်လိုခင်မင်ထားလဲဆိုတာ သိနှင့်လျက်ကွယ်”

“နေပါဦး... ကတ္တီပါ စဉ်းစားဦးမယ်ဆိုတာက ခေတ်အပေါ်မှာ တစ်ခုခုကို မကျေမနပ်ဖြစ်စရာမျိုး မြင်နေလို့လား”

နေနိုးနိုးက ခပ်သွက်သွက်လေး မေးခြင်း။ ပန်းကတ္တီပါ ခေါင်းလေးခါလျက် -

“မရှိပါဘူး မမရယ်”

“အိုး မရှိဘဲနဲ့ဆိုရင် ဘာကိုစဉ်းစားနေစရာလိုလို့လဲ ကတ္တီပါရဲ့”

“ဟိုလေ ကတ္တီပါ စဉ်းစားမယ်ဆိုတာက”

ပန်းကတ္တီပါ ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိဖြစ်ကာ ပြောစကားလေး တစ်ဝက်တစ်ပျက်မှာ တန့်သွားလေသည်။

“ပြောလေ... ဘာကိုစဉ်းစားမှာလဲလို့”

မမနေနိုးနိုးနဲ့မမမေမိမိ ပြိုင်တူမေးလေသည်။ ပန်းကတ္တီပါ ဖြေရခက်ခက်ဖြစ်ကာ နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်လိုက် ဖြေလွှတ်လိုက်နှင့် ကတ္တီပါကိုယ်ကတ္တီပါ အားမလို အားမရဖြစ်နေလေသည်။

“ဘာလဲ... ခေတ်ထက်သာတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ကို”

“အိုး မဟုတ်တာပဲ မမနိုးရယ်”

ပန်းကတ္တီပါ ကမန်းကတန်းဖြေရှင်းချက်ပေးလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ နေနိုးနိုး အားတက်သလိုဖြစ်ကာ ...

“အဲဒါဆိုလည်း ဘာမှမစဉ်းစားနဲ့တော့၊ မမနိုးတို့ စိစဉ်စရာရှိတာ စိမ့်လိုက်တော့မယ်”

“အိုး ဟို ဟို မေမေတို့နဲ့ ကတ္တီပါ မတိုင်ပင်ရသေးလို့ပါ”

ပန်းကတ္တီပါ ထွက်သလို ပြောလိုက်မိသည်။ ထိုအခါ ညီအစ်မနှစ်ယောက် သဘောကျမလို ရယ်မောလေပြီ။

“ကတ္တီပါရယ်... ကတ္တီပါမေမေတို့ ဖေဖေတို့က ကတ္တီပါ ခေါင်းညိတ်ရင် ပြီးပြီတဲ့၊ ကဲပါ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါတော့ ရွှေယောင်းမလေးရယ်”

မမမိက ကတ္တီပါကို ခေါင်းညိတ်လိုက်ဖို့ နားချလေသည်။

ကတ္တီပါ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင် ...

အလို ...

ကတ္တီပါနှလုံးသားလေး လှုပ်ရမ်းသွား၏။

“ကဲပါ ကတ္တီပါလေးရယ်... မမမိတို့ စိစဉ်တာ အလိုက်သင့်လေး နာခံလိုက်ပါကွယ်”

“ဟိုလေ ကတ္တီပါက ခေတ်နဲ့ ဆွေးနွေးပါဦးမယ်”

“အမယ်လေး မောင်လေးက အခုချက်ချင်းတောင် မင်္ဂလာဆောင်ချင်နေတာပါအေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ကတ္တီပါ ခေတ်နဲ့ တွေ့ချင်သေးတယ်၊ သဘောထားတွေ ပြီးချင်သေးတယ်”

ပန်းကတ္တီပါ ဒါပဲ ဖိပြောနေလိုက်သည်။ ထိုအခါ ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး လျှော့ပေါ့လိုက်ဟန် တူပါသည်။

“အေးလေ ... ကတ္တီပါက ခေတ်နဲ့ ဆွေးနွေးချင်သေးတယ် ဆိုရင် ဆွေးနွေးလိုက်လော့ မောင်လေးကို လွှတ်ပေးလိုက်မယ်”

“ရပါတယ် မမမိနဲ့ ကတ္တီပါဘာသာ ဖုန်းဆက်ပါမယ်”

“အချိန်တော့ မဆွဲနဲ့နော် ပန်းလေး”

မမနေနိုးနိုးက အနားကပ်ပြီး ပြော၏။ ထိုအခါ ပန်းကတ္တီပါ ခေါင်းညှိတ်ရလေသည်။

“ဟတ်ကဲ့”

“ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ် ကတ္တီပါရဲ့”

နေနိုးနိုးက ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားရင်း စကားရပ်လိုက်

၏။

“ဘာပြောမလို့လဲ မမနိုးနိုးရဲ့”

ပန်းကတ္တီပါ စကားဆုံးလျှင် နေနိုးနိုးက အစ်မဖြစ်သူ မေမိုးမိုးကို မျက်စလေးနဲ့ အသံတိတ်ပြောလျှင် မေမိုးမိုး သဘောပေါက်မှာ ထိုင်ရာမှထ၍ ...

“ကဲ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောပြီး လာခဲ့ မမိုး ကားပေါ်က စောင့်နှင့်မယ်”

ထိုသို့ပြောရင်း မမမေမိုးမိုး ရှောင်သွားလေသည်။ မမမေမိုးမိုး ကတ္တီပါတို့ရဲ့ဆိုင်ခန်းအပြင်ရောက်သွားမှ နေနိုးနိုးက ကတ္တီပါပခုံးလေး တို့ ဖက်ကာ ရင်းရင်းနိုးနိုးပြောလေသည်။

“ဒီလို ကတ္တီပါရဲ့ ခေတ်နဲ့တွေ့ရင် ကတ္တီပါပုံစံလေးက အေး ထိအေးစက် ဖြစ်မနေနဲ့ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ‘ယောက်ျားလေးနဲ့ တွေ့ ဘာပဲ မြူးမြူးလေး တွေ့စမ်းပါ။ ယောက်ျားလေးတွေဆိုတာ မြူးမြူးကြ တွနဲ့ ပူးပူးကပ်ကပ်နေမှ သဘောကျတာမျိုး မဟုတ်လား”

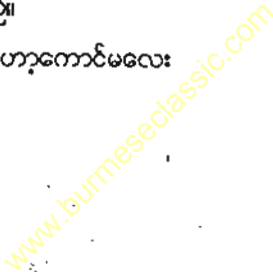
“အိုး ... မမနိုးနိုးကလဲ”

“ဟဲ့ ... ဒါ ရှက်စရာမဟုတ်ဘူး ကတ္တီပါရဲ့ ကြည့်နူးစရာ၊ ဆော့နပ်စရာလေး ကတ္တီပါက ရှောင်ဖယ်နေရင် ခေတ်က တစ်မျိုးဖြစ် နာပေါ့။ ပြီးတော့ ခုခေတ် ကောင်မလေးတွေက ရဲရဲသွက်သွက်တွေ၊ ခဲရဲ သွက်သွက်တွေနဲ့ ခေတ် ဆုံဖူးထားရင်း ကတ္တီပါလို ရိုးရိုးတုံးတုံး လေးအပေါ် မသာမယာဖြစ်ပြီး သွေးအေး ဘာအေး ဖြစ်နေမှာစိုးလို့၊ ငါတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် မောင်လေး ခုတလော ခြေသိပ်မပြိုင် နူး”

“ဘယ်လို”

ပန်းကတ္တီပါ စိတ်ဝင်တစား မေးလိုက်တော့ နေနိုးနိုး ပို၍ အအားတက်ကာ သွက်သွက်ကလေး ပြောလေသည်။

“ဒီလို ကတ္တီပါရဲ့ ... ခေတ်က ခပ်ဟော့ဟော့ကောင်မလေး

တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေသတဲ့ အဲဒါကြောင့် မမနီးတို့ စိတ်ပူနေတာလေး ဒါကြောင့် ကတ္တီပါကို အားကိုးနေရတာ၊ ခေတ်ကို တခြားဘယ်ပန်းကလေး လက်ထဲမှ အပါမခံနိုင်ဘူး ကတ္တီပါရဲ့၊ ကတ္တီပါလို အလိမ္မာ အိမ်ထဲ ယောင်းမနဲ့ပဲ ဖြစ်စေချင်တာလေး၊ ဒါကြောင့် မမနီးနီး ပြောရတာပါ။ နော် ယောင်းမ၊ ယောင်းမမှာလည်း ဆွဲဆောင်အား ရှိတယ်ဆိုတာ ပြုမူပြလိုက်စမ်းပါ။ ကတ္တီပါရင်ခွင်ထဲ မောင်လေး ငေါက်ခနဲ ပါလာအောင် လေ”

ပန်းကတ္တီပါ သက်မပဲ ချရမလို့၊ တစ်ခုခုပဲ ပြောရမလို့လိုနဲ့ ရင်ထဲမှာ မငြိမ်မသက် ဖြစ်လို့သွားသည်။

“ကဲ ... ရွှေယောင်းမလေး ကြိုးစားပေတော့”

ပန်းကတ္တီပါ ခေါင်းမညိတ်မိပါ။

ခေတ်နဲ့တွဲနေတဲ့တစ်ယောက်က ဘယ်သူဆိုတာ ကတ္တီပါ သိပါသည်။ သို့သော်လည်း ပန်းကတ္တီပါ ဘယ်ဘက်ယိမ်းရပါမလဲ။ မမ နေနီးနီး နှုတ်ဆက်ထွက်သွားတော့ ပန်းကတ္တီပါကိုယ် ပန်းကတ္တီပါ နေနေမိသည်။

ဟုတ်တယ်လေး။ ခရမ်းသွေး ဖြားယောင်းတဲ့ဘက် ပါရမလား မမနေနီးနီးတို့ညီအစ်မ တွန်းအားပေးတဲ့ဘက်ကို ရွှေရမလား။

ပြောပါ မောင်ရယ်။

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

အနား (၂၀)

“ဟေ့ ကတ္တီပါ”

ပန်းကတ္တီပါ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ဘက် လမ်းကူးမလို့ပြင်စဉ်။ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ဘက်ခြမ်းမှ လှမ်းခေါ်တဲ့ ခရမ်းသွေး၏ နှုတ်ဆက်လောင်သောခေါ်သံ ကြားရ၏။

ကတ္တီပါ လမ်းမကူးဖြစ်ဘဲ ကြည့်လိုက်တော့ ...

“နေဦး ... ခရမ်း လာခဲ့မယ်”

ခရမ်းသွေးအသံက တက်ကြွစွာမြူးနေသည်။ မှတ်တိုင်ဘက် ခရမ်းသွေး ကားလေးကိုကွေ့၍ ကတ္တီပါရှိတဲ့လမ်းဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

ပန်းကတ္တီပါ ရပ်နေရင်း ခရမ်းကားလေး ဘေးနားရပ်တာကို
ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။

“လာ ကတ္တီပါ”

ကားတံခါးပါ တစ်ဆက်တည်း ဖွင့်ပေးရင်း ခရမ်း လှိုက်လှိုက်
လှဲလှဲ ခေါ်၏။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘယ်သွားသွားပေါ့ ကတ္တီပါရယ်၊ လာစမ်းပါ ... ကတ္တီပါကို
တွေ့ချင်လို့ ခရမ်း လိုက်လာခဲ့တာ။ သိရိက ကတ္တီပါမေမေဆီ သွားတယ်
ဆိုလို့လေ ကတ္တီပါတို့မေမေအိမ်မသိတာနဲ့ ကတ္တီပါ ကားစီးနေကျ မှုတ်
တိုင်နားက လာပြီးစောင့်နေတာ”

ပန်းကတ္တီပါမိတ်မှာ ခရမ်းကို အရင်လို ခင်မင်လိုစိတ်မရှိသလို
ခံစားရလေသည်။ ဒါကြောင့် ...

“ဟုတ်တယ် ... မေမေဆီလာတာ၊ ကတ္တီပါ အခု ပြန်တော့
မလို့”

“သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မှုတ်တိုင်နားကနေ ခရမ်းကို အဆင်
သင့်လာစောင့်နေတာပေါ့၊ လာပါ ကတ္တီပါရဲ့”

ခရမ်းသွေးက မရအရခေါ်နေသည်။ ခရမ်းစိတ်ကို ပန်းကတ္တီပါ
နားမလည်နိုင်တာမို့ ခေါင်းလေး အသာရမ်း၍ ...

“နေပါစေ ... ကတ္တီပါ ဘတ်စ်ကားနဲ့ပဲ သွားလိုက်မယ်၊ ဥ

ဈေးတန်းမှာ ဈေးဝယ်စရာရှိသေးတယ်”

“အိုး ... ကတ္တီပါကလည်း ခရမ်း ပါနေပြီပဲ၊ ကတ္တီပါ သွား
ချင်တဲ့ညဈေးတန်းကိုလည်း ခရမ်း လိုက်ပို့ပေးပါမယ်၊ ခုချိန်ကလည်း
စားက ကျပ်နေတာ၊ ကြည့်ပါဦး”

“ရပါတယ်”

“ရပါတယ် လုပ်မနေနဲ့၊ လာပါ”

ခရမ်းက ပြောရင်းဆိုရင်း ကားပေါ်က ဆင်းလာပြီး ကတ္တီပါ
ကို မရအရ ကားပေါ်ဆွဲတင်လေသည်။ ထိုအခါ ကတ္တီပါ ငြင်းရအခက်
ဖြစ်ကာ။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ခရမ်းရယ်”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ကတ္တီပါနဲ့ အတူတူ စကားတွေပြောချင်
တယ်၊ ပြီးတော့ ညစာအတူတူစားကြမယ်၊ ညဈေးတန်းလျှောက်ကြ
မယ်လေ”

“အိုး ကတ္တီပါ အဲလောက်အချိန် မရပါဘူး၊ မင်္ဂလာဝတ်စုံ
ဆစ်စုံ မနက်ဖြန် ပေးရမှာလေ၊ အဲဒါ ဒီည လက်စသတ်ရဦးမယ်”

“ရှင်ကလည်း ဆင်ခြေတွေ ပေးနေပြန်ပြီ”

ခရမ်းသွေးက အရင်ကထက် ဖွတ်တရွတ်ဆန်နေတာ ထူးခြား
နေသည်ဟု ကတ္တီပါ ခံစားမိ၏။

“ကဲ ... ကားပေါ်တက်စမ်းပါ၊ ကတ္တီပါအလုပ်တွေ ကတ္တီပါ

ဆက်လုပ်လို့ရမှာပါ။ သိပ်မကြာဘူး သူငယ်ချင်းရဲ့”

ပြောရင်းဆိုရင်း ကတ္တီပါ့ကို အတင်းဆွဲတင်နေတာမို့ ပန်း
ကတ္တီပါ ကားပေါ်တက်လိုက်ရသည်။ ကတ္တီပါ ကားပေါ်တက်လိုက်တော့
ခရမ်းသွေး ပို၍ဖြူးသွားကာ ကားကို တစ်ရှိန်ထိုးမောင်းထွက်ခဲ့တယ်။

ပန်းကတ္တီပါ သက်မလေးချရင်း ခရမ်းသွေးကို စိတ်ကုန်စွာ
ကြည့်လိုက်မိသည်။

ခရမ်းသွေးကတော့ ...။

အဆုံး (၂၉)

“ဒင် ဒင် ဒင်”

ညဆယ်နာရီထိုးတဲ့အထိ ပန်းကတ္တီပါ ရောက်မလာသေး။
ထိုအခါ ချောစုစိတ်မှာ ပူပန်စဖြစ်လာပြီး ...

ညနေကတည်းက ကတ္တီပါက သူမမိခင် ဒေါ်ကုံကော်ဆီ
သွားတာလေ။ ဒေါ်ဒေါ်ဆီမှာပဲ ညအိပ်သလား။ အိုး အိပ်မှာမဟုတ်ဘူး။

ချောစု သိပါတယ်လေ။ ကတ္တီပါဖေဖေနဲ့ ကတ္တီပါပထွေး
ပြဿနာတက်အောင် ကတ္တီပါ ဘာမှလုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ချောစု သိတာ
ပေါ့။ ဒေါ်ဒေါ်တို့ဆီ သွားတာ အလွန်ဆုံး နောက်ကျရင် ညရှစ်နာရီပေါ့။
ဟုတ်တယ်။ ခုက ညဆယ်နာရီထိုးနေပြီ။

ကတ္တီပါဖုန်းကို ခေါ်တာ ဆယ်ငါးကြိမ်မကတော့ဘူး။ ဖုန်းက စက်ပိတ်ထားသတဲ့။ ကတ္တီပါ ဘယ်တုန်းကမှ ဖုန်းကို စက်ပိတ်ထားလေ့ မရှိပါဘူး။ ခုမှ စက်ပိတ်ထားတာ ထူးခြားနေသည်။

စက်ပိတ်ထားတော့ ဘယ်ရောက်နေလဲ။ ဘာညာအကျိုး အကြောင်း မေးခွင့်မသာတော့ စိတ်ပူရသည်က အရင်။ ကတ္တီပါ ဘယ် သွားသွား ချောစုကို ပြောနေကျပါ။ ခုတော့ ကြည့်စမ်း... ညဆယ်နာရီ ကျော်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ချောစု စိတ်မပူဘဲမနေသာ။ ဒေါ်ကံ့ကော်ဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်ရင် ကောင်းမလာ။ ထိုသို့တွေ့မိတဲ့အတိုင်း ဖုန်းခေါ်လိုက်မိ သည်က အရင်။

“ဟဲ့လို”

ဖုန်းထူးတဲ့ ဒေါ်ကံ့ကော်အသံ ကြားရ၏။ ချောစုက ...

“ဒေါ်ဒေါ် နေကောင်းလား”

“ကောင်းပါတယ် ချောစုရဲ့၊ ချောစု ဖုန်းဆက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ ဒေါ်ဒေါ် ပြောရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“ချောစုသူငယ်ချင်းပေါ့ ချောစုရယ်”

“ကတ္တီပါ ... ကတ္တီပါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွယ်၊ ခေတ်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စ ဒေါ်ဒေါ် ပြောရုံပဲ ရှိသေးတယ်၊ ခေါင်းကိုက်နေလို့ဆိုပြီး ထပြန်သွားတယ်လေ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်လိုမှ တားလို့မရဘူး။ ချောစုသူငယ်ချင်း ကို ချောစု စည်းရုံးပါဦး”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒါနဲ့ ဒေါ်ဒေါ် ချောစု ဘယ် အချိန်က ပြန်တာလဲ”

“အိုအေ ... ရောက်ပြီ၊ ဘာကြာတာမှတ်လို့၊ အငယ်မလေး ကို ကျူရှင်အတူတူကျပြီး မကြာဘူး။ ပြန်မယ်ဆိုပြီး ထပြန်သွားတာလေ”

“ဘုရားရေ”

ချောစု ကမန်းကတန်း ပါးစပ်ပိတ်လိုက်သည်။ ဒါ့ပြင် ဖုန်းကို လည်း ပိတ်မိသွားလေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ပြောတဲ့အရ ကတ္တီပါ ပြန်ပြီးဆိုပဲ။ ဒေါ်ဒေါ်ဆီက ပြန်တဲ့ ကတ္တီပါက ဘာဖြစ်လို့ ခုချိန်ထိ ပြန်မရောက်သေး တာလဲ။ ချောစု စဉ်းစားရင်း ရင်တွေပိုပူနေသည်။

ရင်ပူပူနဲ့ပင် စောင့်နေတာ အချိန်တွေက စက္ကန့်မိနစ်မှသည် ညဉ့်က ကြာလေ နက်လေဖြစ်ရလေပြီ။

ကတ္တီပါရေ... ရှင် ဘယ်မှာလဲလို့ ချောစု အသံကုန်အော်ဟစ် မေးလိုက်ချင်တော့သည်။ ခုတော့ ... ပတ်ဝန်းကျင်က မသိအောင် ခုံးထားရင်း ကတ္တီပါ ဘယ်အချိန်ပြန်လာမလဲဆိုတာ တစောင့်တည်း စောင့်နေရတဲ့အဖြစ်။ စောင့်ရတာ ရယ်မောရတယ် ကတ္တီပါရယ်။

အခန်း (၃၀)

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

တဟင့်ဟင့်နဲ့ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ ကြားရလျှင် ချောစု အသိဝင်လာသည်။

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ညဖို့ ရှိုက်သံက ပိုပြီးကျယ်လာသလို ခံစားရ၏။ ချောစု ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ မှေးနေရင်း ဒီအတိုင်း အိပ်ပျော်သွားတာ အတန်ကြာပါပြီ။

ထိုရှိုက်သံကြောင့် အသိဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝေါင်ခနဲ ထ၏။ ထိုရှိုက်သံက ...

အနမ်းဖြစ်သံ

ကတ္တီပါ။

ချောစု လွတ်ခနဲခေါ်ဆိုလိုက်၏။ ကတ္တီပါ ထူးသံမကြားရပေမယ့် ရှိုက်သံလေး တိမ်ဝင်သွား၏။

“ကတ္တီပါ”

ချောစု ကမန်းကတန်း အိပ်ရာပေါ်မှထ၍ အိမ်ရှေ့ခန်းကို ထွက်ခဲ့၏။

“ဟင့်”

ချောစုမျက်လုံးလေး တကယ်ပြူးသွား၏။

ကတ္တီပါမှ ကတ္တီပါအစစ်ရယ်လေး။

စက်ချုပ်ရုံမှာထိုင်ရင်း တရှုံ့ရှုံ့ရှိုက်ငိုနေပါသည်။ ထို့ပြင် ငိုနေရင်းနဲ့ ဒေါ်မမလေးသမီး၏မင်္ဂလာဝတ်စုံကို စီးကွန့်လေးတွေ ထိုးလျက်။

“ကတ္တီပါ ... ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ချောစု လှမ်းမေးရင်း အနားသွားပြီး အကဲခတ်ကြည့်၏။ ကြည့်စမ်း ... မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲမှည့်နေကာ ငိုရိုက်နဲ့ မျက်လုံးတွေ မှိအစ်နေသည်။

“ကတ္တီပါရယ် ... ရှင့်ကို ချောစု တစ်ညလုံး စောင့်နေတာ၊ စောင့်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတာ၊ ရှင် အခုပြန်လာတာ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ၊ ကြည့်စမ်း မိုးလင်းတော့မယ်၊ တစ်ညလုံး ရှင် ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ”

ချောစု သိချင်တာတွေ စွတ်မေးလျှင် ကတ္တီပါ မျက်နှာလှ၍ မျက်ရည်တွေ သုတ်၏။ ပြီးတော့ ခေါင်းတခါခါနှင့် စိကွန့်တွေ ထိုးသိ နေသည်။

“ကတ္တီပါ”

“အဟင့်”

ပန်းကတ္တီပါ တစ်ချက်ရှိုက်၍ ...

“ကတ္တီပါကို ဘာမှမမေးပါနဲ့လား သူငယ်ချင်းရယ်”

ရှိုက်သံလေးစွက်၍ ပြောနေတဲ့ စကားသံလေးက ကြေကွဲမှု အတိပြင်း။ ဘုရားရေ ... ချောစုသေချာကြည့်မှ ပန်းကတ္တီပါက အရင်လို မဟုတ်။

ဖရိုဖရဲပုံစံလေးနှင့်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

တစ်ယောက်ယောက်များ ကတ္တီပါကို မဖွယ်မရာ လုပ်လိုက် သလား။ ဘုရားရေ ... တွေးရင်း ပို၍ရင်မောရ၏။

“နေပါဦး ကတ္တီပါရဲ့”

“မမေးပါနဲ့ ကတ္တီပါ ဒီဝတ်စုံလေးအပြီးလုပ်ထားမယ်၊ မနက် ကျရင် ဒေါ်မမလေးလာယူရင် ပေးလိုက်နော်”

“ဟဲ့ ပေးလိုက်ဆိုတော့ ရှင်က ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဟင့်အင်း”

ပန်းကတ္တီပါ မဖြေ။ စိမ့်ထွက်လာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို ပွတ် သုတ်ရင်း ဖန်သီးလေးတွေကို ဖာပွင့်အနားပေါ်တင်နေလိုက်သည်။

ချောစု အငေးသာကြည့်ရင်း ဘာမှပြန်မမေးသာ။ အံ့သြရင်း အသံတိတ်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ကတ္တီပါက ဝတ်စုံတစ်စုံကို စီးကွန့်ထိုးပြီးတာနဲ့ ဝတ်စုံကို ပါကင်ထဲထည့်ကာ ချောစုရင်ခွင်ထဲ ထိုးထည့်ပေး၏။

ထို့နောက် အိပ်ခန်းထဲ တန်းဝင်သွားလေသည်။

ချောစုမများ အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြရင်း ကတ္တီပါကိုသာ စောင့် ကြည့်လျက် ပူပင်လှိုင်းတို့ ထန်နေပါသည်။

ကတ္တီပါရယ် ...

ဘာဖြစ်လာတယ်၊ ဘာညာ ပြောပြမှပေါ့။ ခုတော့ မပြောမဆို တဲ့အပြင် တက်ကျိတ်တည်းကျိတ်ပြီး ငိုနေတာ။ ချောစုရင်မှာ မချီလိုက် တာကွယ်။

အရှက်သည်းနေသလိုလို ထိရှုကြေကွဲနေသလိုလိုနှင့်။ ဒါပြင် ယူကျုံးမရဖြစ်တည်နေတဲ့ ခံစားချက်တွေနဲ့ တစ်ကိုယ်တည်း ခံစားနေတဲ့ ပဟေဠိရဲ့အဖြေက ဘာလဲ။

ည။ ဒီတစ်ညက ချောစုကို ရင်ပူစေတဲ့ည။

နောက်ပြီး ကတ္တီပါကို၊ တော်ပြီ ... မတွေးတော့ပါဘူးကွယ်။

www.burmeseclassic.com

အိမ်ခန်းလေးထဲ ချောင်းကြည့်ကာမှ သက်တန်ခုံကို မြင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါ်မမလေးကို သွားပို့ဆိုတာနဲ့ ချောစု မင်္ဂလာဝတ်စုံလေး အမြန်သွားပို့ခြင်းပါ။ ခေါ်နေသူက ခေါ်နေပေမယ့် ထူးသံမကြားရတော့ ချောစု ပိုအံ့သြတာပေါ့။

ချောစု ထွက်သွားတာ နာရီဝက် မကြားပါ။

“ကတ္တီပါရော”

ထူးသံမကြားလို့ သက်တန်ခုံနောက် ပြန်လှည့်လျှင် ချောစုနဲ့ တန်းဆုံသည်။

“အခန်းထဲမှာလေ”

“မရှိဘူး”

“သေချာလို့လား”

“သေချာပါတယ်။ မယုံရင် ချောစု လိုက်ကြည့်”

သက်တန်ခုံပြောလျှင် ချောစု ကမန်းကတန်း ဝင်ကြည့်၏။

ချောစု ထွက်သွားစဉ်က ကတ္တီပါ အခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

ကတ္တီပါ ရှိမနေတာတွေ့ရတော့ ချောစုမျက်လုံးလေး တကယ် ဖြူရလေသည်။

“ဟင်”

တကယ်ပါပဲ။ ကတ္တီပါတစ်ယောက် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဘယ် သွားတာလဲ။ မေးခွန်းလေးမေးရင်း ချောစု အံ့သြရသလို။

အနန်း (၃၁)

“ကတ္တီပါ”

ခေါ်သံလေးနဲ့အတူ ကတ္တီပါအိမ်ခန်းလေးပေါ် တက်သွားတဲ့ သက်တန်ခုံ၊ ချောစု တအံ့တသြကြည့်မိသွားသည်။

“ကတ္တီပါ”

အိမ်ခန်းလေးထဲမှ ထူးသံ ထွက်မလာတော့။ ဒုတိယအကြိမ် သက်တန်ခုံခေါ်ပြန်သည်။ ခေါ်သံက ယူကုံးမရဖြစ်ခြင်းတွေနဲ့ လှိုက်ခါ နေမှန်း ချောစု အကဲခတ်သိ၏။

ချောစုက ဒေါ်မမလေးဆီ ဝတ်စုံသွားပို့ပြီး ပြန်အလာ။ ကတ္တီပါ အိမ်ခန်းရှေ့မှာ ဖိမ်ခံကားကြီး ရပ်ထားတာမြင်လို့ အံ့သြနေခြင်း။

နားမလည်နိုင်အောင်လည်း ဖြစ်ရ၏။

“ကတ္တီယိ ဘယ်သွားလဲ”

သက်တန်ခုံ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးလေသည်။

“မသိဘူးလေ၊ ချောစု အပြင်သွားတုန်းက ကတ္တီယိ ရှိနေတာ

ပဲ၊ နေပါဦး... ရှင်က ကတ္တီယိကို ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

ချောစုမေးလိုက်တော့ သူ့မျက်နှာလေး ချက်ချင်း လွှဲလိုက်သည်က ဖြေရှင်းချက်ပေးရမှာ ရှက်ရွံ့စွာနှင့် -

ထိုအခါ -

ချောစု ပို၍ မျက်မှောင်လေး ကြွတ်မိသွားသည်။ ကတ္တီယိပုံစံကလည်း ပုံမှန်မဟုတ်။ သက်တန်ခုံကလည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်နေမှ ထိုနှစ်ယောက် အမူအရာတွေ ပြောင်းလဲနေတာ မဟုတ်မှလွဲချော။

ဘုရားရေ။

ညက။

ဟင်။

ချောစု တွေးမိရင်း ပို၍ခေါင်းကြီးသွားသလို ကတ္တီယိကိုလည်း အော်ခေါ်မိသည်။

“ချောစု ကိုယ့်ကို ကူညီဗျာ၊ ကတ္တီယိကို...”

သက်တန်ခုံ ပြောမထွက်တော့ပါ။ ပြီးတော့လည်း ရင်မဆိုင်ရဲ ဖြစ်ကာ အိမ်ခန်းလေးမှဆင်းသွားလေသည်။ ထိုအခါ ချောစုက ပါးစပ်

အဟောင်းသားနဲ့ သက်တန်ခုံကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ကတ္တီယိမိဘတွေ ဘယ်မှာနေလဲ”

ကားပေါ်မတက်ခင် သူလှမ်းမေး၏။ ချောစုက ကတ္တီယိမေမေနဲ့ ဖေဖေရှိတဲ့ ရပ်ကွက်လေးကို ပြောပြလိုက်ပြီး...

“နေပါဦး... ရှင် ဘာသွားလုပ်မှာလဲ”

သက်တန်ခုံ မဖြေ။ ကားပေါ် လွှားတက်လိုက်သည်။

“ကတ္တီယိကိုတွေ့ရင် ကိုယ့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပေးပါ ချောစု”

သက်တန်ခုံပြောရင်း ကားမောင်းထွက်သွားသည်က ကတ္တီယိမိဘဆီပဲ ထင်ရဲ့။

“ကတ္တီယိ”

ချောစု အိမ်နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်အထိ ဆင်းသွားပြီး တွေ့လိုတွေ့ငြား ကတ္တီယိကို တကြော်ကြော်ခေါ်နေမိသည်။ ကတ္တီယိကို မတွေ့ရလျှင် ချောစု ပိုပြီး ရင်ပူရ၏။

သက်တန်ခုံနဲ့ကတ္တီယိ။

နေဦး။ ဒီကိစ္စ ရိုးရိုးသားသား မဖြစ်နိုင်။ ချောစု ချက်ချင်းပဲ

ခရမ်းသွေးကို ဖုန်းခေါ်လိုက်၏။

“ခရမ်း... ငါ ချောစုပဲ”

“ချောစု ဘာကိစ္စလဲ”

“ရှင်အစ်ကို ကတ္တီပါကို လာရှာနေတယ်၊ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ”

“ဟွန်း ဘာသဘောရမလဲ၊ ကိုကိုက တွေ့ချင်လို့ဖြစ်မှာပဲ၊ အဲဒါ ရှင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“ဘာဆိုင်လဲ... မမေးပါနဲ့၊ ဒီကိစ္စ ရှင်နဲ့ ပတ်သက်နေတယ် မဟုတ်လား”

“အိုး... ပတ်သက်တယ်၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်... ချောစုရယ် ရှင်ဟာလေး သိပ်တုံးတာပဲ၊ ကိုကိုနဲ့ကတ္တီပါ နှစ်ပင်လိမ်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်နေတာ သူတို့ဘာသာ သူတို့တွေ့ကြတာ ခရမ်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ရှင် မညာနဲ့နော်”

“အို့ ဟို့ ညာစရာလား၊ ကတ္တီပါလို အခြေအမြစ်မရှိတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ငြိနေတဲ့ကိစ္စ၊ ခရမ်းကသာ ကိုကိုကို နှမြောရမှာလေ၊ ဘယ်နယ် မဆီမဆိုင် ရှင်က ခရမ်းကို စွပ်စွဲနေရတာလဲ”

“ကျွတ်”

ချောစု ခံရခက်ခက် ဖြစ်သွား၏။

“နေပါဦး... ကတ္တီပါ ဘယ်အခြေအနေဆိုတာ သိသိကြီး ရှင်က ဘာလို့ ရှင်အစ်ကိုနဲ့ ငြားယောင်းဆွဲဆောင်ရတာလဲ၊ ပြီးတော့ ကတ္တီပါကို လိုချင်နေတဲ့ ခေတ်နဲ့လည်း ရှင်တွဲတယ်၊ အဲဒါတွေ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လဲ”

“...”

“တောက်”

ချောစုစကားမဆုံးသေးခင် ခရမ်းသွေး ပုန်းပိတ်ပစ်၏။ ထိုအခါ ချောစု ပို၍ခံရခက်၏။

ဒီကိစ္စက ခရမ်းသွေးပယောဂမကင်းဘူးဆိုတာ ချောစု တွေးဆ လို့ရသွား၏။

နေဦး။

တွေးဆလို့ရတာက နောက်မှာထား။

ခုလောလောဆယ် ကတ္တီပါကို တွေ့ရဖို့ အရေးကြီးတယ်။

ဟုတ်တယ်။

ကတ္တီပါကို တွေ့ဖို့ လိုအပ်တယ်။

ဒေါ်ပန်းကံ့ကော်က ခပ်သွက်သွက်မေးလေသည်။ ထိုလူရွယ်
မျက်လွှာလေးစင်းချ၍ ...

“ကျွန်တော် သက်တန်ဖုံပါ”

“သက်တန်ဖုံ”

ဦးတင်မောင်နဲ့ဒေါ်ပန်းကံ့ကော် တအံ့တဩ ဖြစ်ရပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သက်တန်ဖုံပါ”

“သက်တန်ဖုံ၊ မောင်ရင့်ကို ဦးတို့မသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်လည်း ဦးတို့ကို မသိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့

ချောစုကို မေးပြီး လာခဲ့တာပါ”

ချောစုကိုမေးပြီး လာခဲ့တာတဲ့။ ချောစုဆိုတာ သမီးရဲ့သူငယ်
ချင်းဆိုတော့ ဒေါ်ပန်းကံ့ကော်တို့ စိတ်ဝင်စား၏။ ထို့ကြောင့် မေးရလေ
သည်။

“ဘာကိစ္စလည်း သက်တန်ဖုံ”

“ကတ္တီပါ့ကို တွေ့ချင်လို့ပါ”

“သမီးကို”

ဒေါ်ပန်းကံ့ကော်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်
ရင်း ထိုလူရွယ်ကို စူးစူးစမ်းစမ်း စိုက်ကြည့်ကြလေသည်။

အိမ်လေးရဲ့တံစက်ငြိတ်အောက်မှာရပ်လျက် လူရွယ်က ခေါင်း
လေးညှိတ်၏။ ဝရန်တာမှာထိုင်ရင်း လင်မယားနှစ်ယောက် ဝယ်ခြမ်း

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

အနန်း (၃)

“ဟင်”

ဖိမ်ခံကားကြီး အိမ်ရှေ့လာရပ်ကတည်းက ဒေါ်ပန်းကံ့ကော်
အံ့ဩနေသည်။ ထိုကားပေါ်မှ အရပ်မြင့်မြင့် လူရွယ်တစ်ဦး ဆင်းလာ
တော့ ပိုအံ့ဩကား။ အံ့ဩတာတွေရဲ့နောက်မှာ ဒေါ်ပန်းကံ့ကော်နဲ့အတူ
ဦးတင်မောင်လည်း မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်မိလေသည်။

ထိုလူရွယ်က အိမ်ခိုင်းလေးထဲ တန်းဝင်ပြီး ဟန်မဆောင်နိုင်
တမ်း မေး၏။

“ကတ္တီပါ့မေမေနဲ့ဦးလေး ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာကိစ္စလဲ”

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

လာတဲ့ အိမ်သုံးပစ္စည်းတွေကို ပြန်စစ်နေတဲ့ အလုပ်ကို ရပ်တန့်ကာ-
ထိုလူရွယ်ကို ပို၍ စူးစူးစမ်းစမ်းကြည့်ရင်း ဒေါ်ပန်းကံကော်
စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးလေသည်။

“သမီးကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ ဘာကိစ္စလဲ”

ထိုလူရွယ်ခေါင်းလေး ပို၍ ငုံ့ကျသွားသည်။

“ပြောလေကွာ၊ သမီးကို တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောရအောင်
သမီးနဲ့မင်းနဲ့ ဘာပတ်သက်လဲ”

ဦးတင်မောင်က သိလိုတာကို ဒက်ခနဲ မေးလေ၏။ ဘာဖြစ်လို့
လဲဆိုတော့ ပန်းကတ္တီပါဟာ သူ့သွေးသား သမီးရင်းမဟုတ်ပေမည်
သမီးရင်းလို သူ တန်ဖိုးထားပါသည်။

ဒါကြောင့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရအောင် မေးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ လူရွယ်က ပြောရဆိုရမှာ အားနာဟန်နှင့် အမူအရာ
တွေ မငြိမ်မသက် ဖြစ်တည်သွားလေသည်။

“ပြောလေကွာ၊ သမီးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လဲ”

“ချစ်သူ”

“ဘာ”

သူ တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်ပေမယ့် အသံနှစ်သံက ကျယ်ထွက်
သွား၏။

“သမီးရဲ့ချစ်သူ ဟုတ်... ဟုတ်လား”

သူ ခေါင်းပဲညိတ်လိုက်တော့သည်။
ထိုအခါ ဦးတင်မောင်နဲ့ဒေါ်ပန်းကံကော် မယုံနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့်
ပြိုင်တူလိုလို ခေါင်းရမ်းလိုက်၏။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမီးမှာ ချစ်သူမရှိတာ သူတို့သိနေ
သည်။ သမီးကို လိုက်လိုက်လှဲလှဲ လိုချင်နေသော ခေတ်ခါခါး ရှိနေမှန်း
ပိုသိ၏။

ခုမှ ဝန်းဒိုင်းနဲ့ သမီးရဲ့ချစ်သူပါလို့ လာပြောနေတာက ဘယ်
နည်းနဲ့မှ လက်မခံနိုင်တာမို့။

“ဦးတို့ မယုံဘူးကွ”

ဦးတင်မောင် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလျှင် သူ့ခေါင်းလေး ရိုက်ဖူးဟန်
ဖြင့်သာ မော့လာပြီး -

“ယုံကြည်ပေးပါ ဦးလေး။ ကျွန်တော် တကယ်မညာပါဘူးဗျာ၊
မယုံရင် ကတ္တီပါကို မေးကြည့်ပါ”

“သမီးကို မေးရအောင် သမီးက ဒီမှာမနေဘူး၊ သမီးဘာသာ
ချောစုတို့ရပ်ကွက်မှာ သိခြားနေတာကွဲ့”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ချောစုတို့ အခန်းတွဲအိမ်လေးမှာလည်း
ကတ္တီပါ မရှိဘူး။ ဦးလေးတို့ဆီ ရောက်လာသလားလို့ လာမေးတာပါ။
ဦးတော့ ကတ္တီပါနဲ့တွေ့မှ ဖြစ်မှာမို့ပါ”

“ကျွတ်... မောင်ရင်ပြောနေတာတွေ ဒေါ်ဒေါ်တို့ နားမလည်

နိုင်တော့ဘူး။ သမီးက ဘာလို ချောစုတို့ အခန်းတွဲမှာ ရှိနေရမှာလဲ မနေ့ညနေကပဲ ဒေါ်ဒေါ်ဆီကနေ သမီး ပြန်သွားတာ၊ နေဦး ချောစုကို မေးမယ်”

ဒေါ်ပန်းကဲ့ကော်က ပြောဆိုရင်း ချောစုဖုန်းကို ခေါ်ပြီးဖော် လေသည်။

ထိုလူရွယ်က မျက်နှာလွှဲရင်း သက်မချမ်း။ ဦးတင်မောင်က ထိုလူရွယ်ကိုကြည့်ရင်း တစ်ခုခုကို နားလည်နေသယောင်ယောင် ဖြစ် လာသည်။

“ဘယ်လို... သမီးက ညက ပြန်မရောက်ဘူး ဟုတ်လား”

ဒေါ်ပန်းကဲ့ကော် တအံ့တဩရုံမက စိုးရိမ်တကြီး မေး၏။ ထို့ပြင် လူရွယ်ကို မော့ကြည့်သည်က ဘယ်လိုရှုပ်ထွေးမှုတွေဖြစ်ပြီးလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းများနှင့်။

လူရွယ်က ချက်ချင်းဆိုသလို မြေပြင်ပေါ်မှာ ဒူးထောက်ထိုင် ချလျှင် လင်မယားနှစ်ယောက် ပို၍ တုန်လှုပ်သွား၏။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ဘာ”

“ဘာပြောတယ်ကွ”

“ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကတ္တီပါ ခုလိုရှောင်နေရတာ ကျွန်တော့်ကြောင့် ပါ။ အဲဒီအတွက် အနှူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲဒီအတွက်

ကတ္တီပါကို မိသားဖသားပီပီ ကျွန်တော် မင်္ဂလာဆောင်ပါ့မယ်”

“ဘာ”

လင်မယားနှစ်ယောက် မယုံနိုင်စွာ။ နားကြားလွှဲတာလား။ ဘာလားနှင့် ခေါင်းတရမ်းရမ်း ဖြစ်ကုန်သည်။ ဒါဖြင့် ဦးတင်မောင်က ဟုန်းခနဲ ဒေါသထွက်ကာ -

“မင်း... မင်း... သမီးလေးကို ယုတ်မာလိုက်ပြီပေါ့ ဟုတ် လား သက်တန်ခုံ”

ထိုမေးခွန်းကို သူ ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။

“ပြောလေကွာ”

ဦးတင်မောင် အိမ်ရှေ့ကပြင်ပေါ် ထိုင်နေရာမှ ဝန်းဆို ဆင်းကာ သက်တန်ခုံခေါင်းကို လက်နှဲ့ပင့်မော့ရင်း မေး၏။

“ပြောလေကွာ၊ မင်း သမီးလေးကို ယုတ်မာလိုက်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လားကွ”

ယုတ်မာတယ်ဆိုလည်း ယုတ်မာတယ်ပေါ့။ ဒီစကားလုံးကို သူ မချေပလိုတော့ပါ။ ဒါကြောင့် ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ...

“ဟာ”

ဦးတင်မောင် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ပါ။

ဒီလောက် လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ မိန်းကလေးကိုမှ ကြံစည်ရက်

လေ့ခြင်းလို ခံစားရလျှင် ဦးတင်မောင်စိတ်က သမီးဇောနဲ့ တကယ် ပေါက်ကွဲသွား၏။

“ယုတ်မာဦးကွာ”

ဦးတင်မောင် လက်သီးဆုပ် တကယ်မြှောက်တက်သွားသလို ထိုလက်သီးနဲ့ ထိုးချလိုက်သည်က တအားဖြစ်၏။

“ခွပ်”

“အား”

နာကျင်ပေမယ့် သူ့မျက်လုံး စုံမှိတ်ထားလိုက်၏။

“ဘုရားရေ”

ဒေါ်ပန်းကွဲကော် ရုတ်ခြည်းရှူးသွားချင်လောက်အောင် ထိထိ ရှုရှု ခံစားရလေသည်။ သမီးလေးကို စော်ကားတဲ့သူက စော်ကား ပေါက်ကွဲပြီး ထိုးတဲ့သူက ထိုးနဲ့။

“ထိုးပါ။ ဦးလေးကျေနပ်တဲ့အထိ ကျွန်တော့်ကို ထိုးပါ။ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပေးပါ။ ကတ္တီပါနဲ့ တွေ့ခွင့်ပေး ပါ။ ကျွန်တော် တကယ်တောင်းပန်တယ်ဗျာ”

“ကဲကွာ”

“ကိုတင်မောင် တော်တော့”

ဒေါသနဲ့ ပေါက်ကွဲနေတဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို ဒေါ်ပန်းကွဲကော် ကမန်းကတန်း ဆွဲတားလိုက်ရသည်။ ထိုးတာကို မရှောင်ဘဲ ငြိမ်ခံနေ

တဲ့ ထိုလူရွယ်ကိုလည်း ဒေါ်ပန်းကွဲကော် သနားနေမိသည်။

“တော်ပါတော့၊ မောင်ရင်လည်း ပြန်ပါတော့၊ ဒီကိစ္စ သမီး ဖေဖေသိရင် ဒီထက်ပြဿနာပိုကြီးလိမ့်မယ်၊ မောင်ရင် ပြန်ပါတော့ ကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ပြောတာကို နားထောင်ပြီး ပြန်ပါတော့”

ဒေါ်ပန်းကွဲကော်က၊ ထိုလူရွယ်ကိုလည်း အတင်းနှင်ထုတ်၏။

“တောက်၊ တော်တော်လူပါးဝတဲ့ကောင်၊ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ သား၊ မင်းကို ငါကိုယ်တိုင် သံတိုင်နောက် ထည့်မယ်ကွာ”

“တော်ပါတော့ ကိုတင်မောင်ရယ်၊ အရှက်တွေ ကွဲကုန်ပါပြီ၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

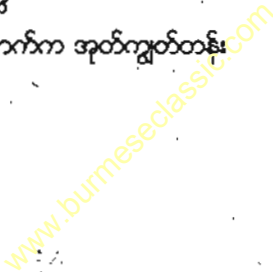
ဒေါ်ပန်းကွဲကော် ခင်ပွန်းသည်ကို တားရင်း အရှက်သည်းစွာ ငိုချ၏။

“ဟင့် ဟင့် ဟင့် ... သွားပါတော့၊ ရှင်လည်း တော်ပါတော့” ထပ်မှတ်မထားဘဲ ပြင်းထန်သွားတဲ့ ထိုအခြေအနေကို ဘယ်လို ဖြေရှင်းရမလဲ။

“ဒေါ်ဒေါ် ... ကျွန်တော့်ကို ကြိုက်တဲ့အဖြစ်ပေးပါ၊ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ကတ္တီပါနဲ့တွေ့ခွင့်ပေးပါ၊ ကတ္တီပါ ကျေနပ် အောင် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါမယ်”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ထွက်သွားကွာ”

ဦးတင်မောင်က ပြောဆိုရင်း အိမ်အောက်က အုတ်ကျွတ်တန်း

ဆွဲ၊ ဘာဆွဲနှင့် ထိုလူရွယ်ကို ရိုက်ပြုဖို့အထိ တာဆူသွား၏။

ဒေါ်ပန်းကုံးကော်က ထိုလူရွယ် အတင်းတွန်းဖယ်ပစ်သည်က

ခြံပြင်အရောက်။

“သွားတော့၊ မြန်မြန်သွား”

ပြောဆိုနှင့်ထုတ်သံ၊ တားဆီးသံနောက်မှာ ဒေါ်ပန်းကုံးကော်၏

ငိုသံကြီး လွှမ်းမိုးသွား၏။

“ဟီး”

အခန်း (၃၃)

“ကျွတ်”

သက်တန်းစုံ မျက်လုံးစုံတိုက်ကာ ခေါင်းရမ်းရင်း တစ်ဆက်တည်း
လည်း အံတစ်ချက်ကြိတ်မိသွားသည်။ လက်သီးရှိန်ကြောင့် နှုတ်ခမ်းကွဲ
ပြီး နှာကြင်တာက နှလုံးသားထဲအထိ ရောက်၏။

ထို့ပြင် ရင်ထဲမှာလည်း ခံပြင်းခြင်းတွေ တဖွဖွာဖြစ်လျက်။

သူ ဒီလိုကောင်မျိုး မဟုတ်ပါ။

လူတကာရှေ့မှာ ခေါင်းမောပြီး နေလာသူဖြစ်သည်။ သူ ဘာမှ
မသိလိုက်ရဘဲ မှာသွားတဲ့အမှားတစ်ခုက လူယုတ်မာဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်
အောက် ရောက်သွားရတဲ့အဖြစ်ဆိုး။

“တောက်”

တွေးမိရင်း ဒေါသက ပြေးပြေးဆောင်လျှင် မျက်ဝန်းအရောင် ပါ ပြာတောက်သွား၏။ ဒါ့ပြင် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ဖြစ်လာသည်။
ပန်းကတ္တီပါ။

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဝန်ခံရင် ညီမလေးမွေးနေ့ပွဲမှာ စမြင်ဖူးပေ မယ့် မြင်မြင်ချင်း သူ့စိတ် လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။

ညီမလေးရဲ့ဘယ်သူငယ်ချင်းမှမတူတဲ့ ကတ္တီပါရဲ့ဟန်မူရာ လေးက သူ့ရင်မှာ တကယ်ငြိတွယ်စေသည်။

အထူးသဖြင့်... အမှတ်မထင် သူ ခေါင်းပူးစဉ် အဖြစ်အပျက် လေးက သူ့ ဘဝကို အတော်လေး စိုးမိုးနိုင်စွမ်းခဲ့သည်။

ဘယ်ပိန်းကလေးကိုမှ အာရုံမညွတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ သူ့နှလုံးသား သူ့ လေးရဲ့အပြုအမူလေးတွေကို တစ်သက်လုံး စံစားချင်စိတ်တို့ ဖြစ် တည်ကာ။

သို့သော်... ထိုဖြည့်တည်မှုကို အဆိပ်အဖြစ်ပြောင်းလဲသွား စေတဲ့ ဖြစ်စဉ်တစ်ခု။ သူ့နဲ့သူ့ညီမကြား ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်က မယ့်နိုင်စရာ ကောင်းလှသည်။

“ဘာ... အန်တီတို့က ကိုကိုကို ရိုးတယ်လို့ ထင်နေတယ် ပေါ့။ အံ့ပါရဲ့ အန်တီရယ်၊ ကိုကိုက အန်တီတို့ထင်သလို ရဟန္တာစိတ် ပေါက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ခရမ်းမသိအောင် ခရမ်းသူငယ်ချင်းကို ကိုကို က ကိုကိုအိပ်ခန်းထဲ ...”

“ခရမ်းလေး”
သူ ဒီခေါ်လိုက်လျှင် ခရမ်းသွေးကိုယ်လေး တွန့်ခနဲဖြစ်ကာ အန်တီနဲ့ ဖုန်းပြောနေတဲ့ ခရမ်းသွေးလက်ထဲက ဖုန်းခွက်လေး ချလျက် သား ဖြစ်သွားသည်။

ခရမ်းသွေးဆီကို သူ ခြေလှမ်းကြုံကြ လှမ်းသွားပြီး...

“ခရမ်းလေး... ခရမ်းလေး ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

သူ့ညီမ သူ့အကြောင်း ထိုသို့လိုက်ဖွဲ့နေလိမ့်မယ်လို့ သူ လုံးဝ မထင်မှတ်ထားပါ။ ခုလို နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရတော့ သည်းမခံ နိုင်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။

ဖြစ်ရုံမက စူးစူးရဲရဲကြည့်ပြီး မေးလိုက်မိသည်။ ခရမ်းသွေး ကိုယ်လေး တွန့်ခနဲဖြစ်ပေမယ့် ဣန္ဒြေဆည်၍ မျက်နှာလေးမော့ပြီး ကိုကိုကို ထိမထင်ကြည့်၏။

“ပြော... ပြောလေကွာ၊ အန်တီတို့ကို ဘာတွေလျှောက်ပြော နေတာလဲ”

“ဘာမှမပြောပါဘူး ကိုကိုရဲ့၊ ကိုကိုအိပ်ခန်းထဲ ကတ္တီပါရောက် တဲ့အကြောင်း ပြောပြနေတာလေ”

“ဟာ... ခရမ်းလေး ကိုကိုကို အရှက်ခွဲနေတာလား”

“အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာလေ”

“ဟာ”

သက်တန်ခုံ မျက်လုံးကြီးဖြူသွား၏။ ညီမဖြစ်သူကိုလည်း မယုံနိုင်အောင် စိုက်ကြည့်မိ၏။

ခရမ်းသွေးက သူ့မျက်နှာကို ရှုတ်ရှုတ်ချချ ကြည့်ရင်း...
“ကိုကိုက ဘာရှုတ်စရာရှိလဲ”

“ဟာ... ခရမ်းပြောနေတဲ့စကားက ဘယ်မျက်နှာနဲ့ ဆွေရိုးတွေကြားထဲ ကိုကို သွားလာလို့ရမလဲ၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ နေပါဦး... ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်သူတွေဆီ လျှောက်ပြောပြီးပြီလဲ”

“ဒီနေ့မှ အန်တီသက်ကို ပြောပြတာ၊ အန်တီသက်ကို ပြောပြီးရင် အန်တီသွေးတို့၊ အန်တီမိတို့ကို ပြောမှာလေ”

“နေပါဦး... အဲဒီကိစ္စ ခရမ်းကို ကိုကိုပြောပြီးပြီပဲ၊ ကိုကို ရုတ်တရက်နေမကောင်းဖြစ်လို့ ကတ္တီပါက ပြုစုတာပါလို့၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုကိုပြောတာကို မယုံဘဲ ဘာဘာညာညာ ပြောရတာလဲ... ခရမ်းလေး ချမ်း မဟုတ်က ဟုတ်က ပြောပြီး ကိုကိုကို ဘာဖြစ်လို့ အရှက်ခွဲရတာလဲ ညီမလေး”

“အရှက်ခွဲတယ်ထင်ရင် ထင်ပေါ့ ကိုကိုရဲ့”
“တောက်”

သူခံပြင်းသွားကာ လက်တစ်ဖက်မြှောက်တက်သွားဖို့၊ ခရမ်းက မျက်နှာကို မော့ထားလျက်နဲ့...

“ကိုကိုက ခရမ်းကို ရိုက်ဖို့လား၊ ရိုက်ရဲ ရိုက်ကြည့်လေ”

ကိုကိုအကြောင်း ဖွယ်လိုက်မယ်”
“ဟာ”

သက်တန်ခုံညီမဖြစ်သူကို မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လို စိမ်းစိမ်းပြီး ကြည့်မိသည်။ ခရမ်းသွေးဟာ သူ့ညီမအရင်းဖြစ်လျက် ဘာကြောင့် နုလို့ဖြစ်နေရတာလဲ။

ဟက်ခနဲပြန်ပြောတဲ့ ညီမဖြစ်သူရဲ့စကားနောက်မှာ မြှောက်ထားတဲ့သူ့လက်တစ်ဖက် အလိုလို ပြန်ကျသွား၏။
သူ့ညီမပုံစံက အရင်လို အလိုလိုက်စရာ သိပ်ကောင်းတဲ့ ညီမအဖြစ် သူ ခံစားလို့မရတော့ပါ။

သူ့ဘဝ၊ သူ့အရှက်သိက္ခာကို ဆွဲပြန်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေတဲ့ နှုတ်သန်တစ်ဦးလို မြင်ယောင်လာသည်။

“ခရမ်းသွေး”

“ခရမ်းကို ရင်ရင့်သီးသီး မခေါ်ပါနဲ့ ကိုကို၊ ခရမ်းက ကိုကိုအက် ငယ်တယ်၊ ဘာဘာညာညာ မစဉ်းစားတတ်ဘူး၊ မြင်တဲ့အတိုင်း ပြောမယ်ဆိုမယ်လေ၊ အဲဒါကိုမှ ကိုကို မကျေနပ်ရင် မတတ်နိုင်ဘူး။ အဲ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အဲဒီကိစ္စ ကိုကိုဘက်က ထုတ်မပြောစေ နိုင်ရင် ခရမ်း ထုတ်မပြောဘူး”

သူ့ရင်မှာ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားကာ အားရပါးရ ပြောမိသွား

“ကျေးဇူးတင်တယ် ညီမလေးရယ်”
 “အိုး ... ကျေးဇူးတင်ရုံနဲ့ မရဘူး ကိုကို တစ်ခုခုတော့ ပြန်ပေးရမှာပေါ့”
 “ဟင်”
 သက်တန်ခုံ ပိုရွံ့နားမလည်တော့ပါ။
 ခရမ်းသွေးက ဘာကိုမှမကြည့်ပါ။ ဖြစ်ချင်တာ၊ လိုချင်တာကသာ သူမရဲ့ရှင်သန်ရာ ဖြစ်သည်မဟုတ်လား။
 ဒါကြောင့် ရဲရဲကြီးပဲ တောင်းဆိုလိုက်သည်။
 “ခရမ်းတောင်းဆိုမယ် ကိုကိုပေးရင် ခရမ်း ဘယ်သူ့ကိုပေးဒီအကြောင်း ထုတ်မပြောတော့ဘူး”
 သူ့နှုတ်က ဆွံ့အသလို ဖြစ်သွား၏။
 သူ့ညီမက ရန်သူနယ် အပေးအယူပုံစံမျိုးနဲ့ အနိုင်ပိုင်နိုင်ကြိုးစားနေသည်မှာ အံ့သြဖွယ်ထက် အံ့သြဖွယ်ကောင်းလှသည်။
 ပြီးတော့ ... ခန်းခနဲ ရယ်မောရင်း ခရမ်းသွေး တောင်းဆိုသည်က ...
 “မန်နေဂျာနဲ့လွှဲထားတဲ့ ကိုကိုရဲ့ စေတနာဖြူဖြူရတနာ အရောင်းစင်တာကို ညီမလေးကို လွှဲပေးရမယ်”
 “ဟင်”
 ညီမလေးရဲ့တောင်းဆိုမှုက ရင်အုံကို ဆောင့်တွန်းခံရသလိုပင် ကာ သူ့ကိုယ်ကြီး နောက်ပြန်ကျမတတ် ဖြစ်ရလေသည်။
 ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

အနပ်ပြစ်သုံ

၂၁၀

သူ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ သူ့လုပ်ငန်းတစ်ခုကို သူ့ညီမလုပ်သူက အနုကြမ်းစီးသလို တောင်းဆိုနေတဲ့အဖြစ်။
 “ဘာဆိုလဲ ညီမလေးရယ်”
 “ဆိုင်၊ မဆိုင် ကိုကိုဘာသာ ဆုံးဖြတ်ပါ။ ကိုကို လွှဲပေးရင်”
 “တော်တော့”
 “ရတယ်လေ၊ ကိုကိုက ဂုဏ်သိက္ခာကို မမက်ဘူးဆိုမှတော့ ခရမ်းလည်း ...”
 “မိခရမ်းသွေး”
 သူ အားကုန်ဖိအော်လျှင် ခရမ်းသွေး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ခယ်မောလိုက်၏။ ထိုရယ်မောသံက သူ့အရှက်သိက္ခာကို တစ်စစ ခွဲဖြဲစိတ်တော့မယ်ဆိုတဲ့သဘော။
 သူ တစ်သက်လုံး ပြုစုပျိုးထောင်လာတဲ့ ဒီညီမက သူ့အတွက် အပြစ်ကင်းသန့်ပြီး မွှေးမြတ်တဲ့ ချစ်စရာပန်းကလေးတစ်ပွင့် မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ နားလည်သွား၏။
 ဒါကြောင့် ...
 “ကောင်းပြီလေ ... မေမေ မေမေ ဆုံးပါးပြီးကတည်းက ညီမလေးကို ကိုကို ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတရားကို ညီမလေး ဘယ်မရရင်နော်။ ဒါပေမဲ့ ... ကိုကိုဂုဏ်သိက္ခာကိုတော့ ကိုကို အဆုံးအမခိုင်ဘူး ညီမလေး။ ညီမလေး လိုချင်တယ်ဆိုမှတော့ ယူလိုက်ပေါ့”
 ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

“ပါးစပ်နဲ့ပြောရုံနဲ့ မရဘူးနော် ကိုကို”

သူ့နှလုံးသားကို အချွန်ကြီးနဲ့ အထိုးခံရသလို နာကြင်ရမိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မန်နေဂျာ ဦးထွန်းခကို ချက်ချင်းလှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး ညီမလေးလက်ထဲကို စေတနာဖြူဖြူရတနာဆိုင်ရဲ့သော့ကို အပ်ပေးလိုက်ရသည်။

ထိုအဖြစ်က သူ့ရင်ထဲမှာ တစ်မိနစ်စွဲမှူးပျက်နေသလို ပန်းကတ္တီပါကိုလည်း ပုံစံတစ်မျိုးဖြင့် မြင်ယောင်လာသည်။

အကြောင်းက ...။

ရွှေပြည်လိမ်းစာပေ

အခန်း (၃၄)

“မင်းညီမစိတ်ဓာတ်က ဘာလဲ”

သက်ကို မေးတာကို ပြန်ဖြေဖို့ သူ့မှာ ခွန်အားမရှိသလိုဖြစ်ရလေသည်။ ညီမလေးစိတ်ဓာတ်က ဘာလဲတဲ့။ ဖြေဖို့ ခွန်အားမရှိတာအက် မဖြေလိုတာမို့ ခေါင်းရစ်ပြလျှင် သက်ကိုက ထင်မြင်ချက်ပေးသလို ပြော၏။

“သိပ်မရိုးသားတာထက် ပိုနေမလား သူငယ်ချင်း”

“ဘယ်လိုပိုတာလဲ”

“အရင်တုန်းက အဲလိုအခွင့်အရေးတောင်းဆိုတာမျိုး မရှိဘူးတဲ့ ခရမ်းက ခုမှ တောင်းဆိုတာ ဘာကြောင့်လဲ”

ရွှေပြည်လိမ်းစာပေ

ထိုမေးခွန်းက သူ့ကို တွေခနဲဖြစ်သွားစေသည်။
“ဟုတ်တယ်ကွ ဒါ ... အရေးတကြီး စဉ်းစားဖို့ လိုနေပြီကွ”
တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေတဲ့ ဧရာထွန်းကလည်း ဝင်ပြော
၏။ သူ တွေခနဲဖြစ်နေရာမှ သက်ကို့ကို ငဲ့ကြည့်ရင်း မေးဖြစ်၏။

“မင်းဆိုလိုတာက”

“ပူးပေါင်းကြစည်တာ ဖြစ်နိုင်တဲ့သဘောမျိုးကွ”

သူ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ...

“ပူးပေါင်းကြစည်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်အထင်ပြောရရင် ပူးပေါင်းကြစည်တာ

မျိုး”

“ဘယ်သူနဲ့ ပူးပေါင်းကြစည်မှာလဲ”

“ပန်းကတ္တီပါနဲ့”

“ဟင်”

သူ မျက်လုံးပြူးသွားသည်က လက်မခံနိုင်စွာ။ ထို့ကြောင့်
ခေါင်းပါ တစ်ဆက်တည်း ရမ်းပြီး ...

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ”

“လော့မတွက်နဲ့ သက်တန်း တချို့မိန်းကလေးတွေက ဒီလို

ကြတတ်တယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ၊ ပြောရမယ်ဆိုရင် ခရမ်းကံ သူ့ဘာသာ

သုံးဟယ်၊ ဖြုန်းဟယ်နဲ့ အပျက်ပျက်ရှင်ရှင်နေတတ်တာကလွဲရင် အဲလို
လုပ်တာ မရှိခဲ့ဖူးဘူး။ နောက်ပြီး တခြားသူငယ်ချင်းတွေထက် ပန်းကတ္တီပါ
ကိုမှ ဘာလို့ ဒီလောက်မျှက်နှာသာပေးရလဲ။ ပန်းကတ္တီပါကရော ခရမ်း
သဘောအတိုင်း လိုက်လျောညီထွေ ဘာကြောင့် ရှိနေရတာလဲ။ အဲဒီ
အချိတ်အဆက်အားလုံးဟာ မင်းကို ခုတ်လုပ်ဖို့ စနစ်တကျ ကြိုတင်
ကြစည်ထားတာမျိုး ဖြစ်ရမယ်”

“အဲဒီနေ့က ကိုယ် တကယ်ခေါင်းပူးခဲ့တာ၊ ကိုယ် ဟန်ဆောင်
တာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တာကွ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ သူတို့ ကြိုတင်ကြစည်တဲ့ အစီအစဉ်
ခွိုမယ်၊ မထင်မှတ်ဘဲဖြစ်လာတဲ့ အခြေအနေကို သူတို့ဘက်က ဒက်ခနဲ
ဆုပ်ကိုင်လိုက်တာမျိုးပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ပန်းကတ္တီပါက အပျိုလေးတန်
မဲ့ အခန်းထဲ မဆင်မခြင်ဝင်တာ၊ ပြီးတော့ မင်းညီမက အမိဖမ်းတာ၊
အားလုံး သူတို့စာတတ်တိုက်ထားတဲ့အတိုင်း ဇာတ်ကွက်နင်းသွားတာမျိုး”
သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ချေတွေ ရှင်းပြနေပေမယ့်
သူ လက်မခံနိုင်ပါ။

သူ ခေါင်းရမ်းရင်း ...

“ကတ္တီပါကို မင်းတို့ယူဆသလို ကိုယ် မယူဆရက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့
ကိုယ့်ညီမ ကိုယ့်ကို ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်တာလဲဆိုတာကို စဉ်းစားလို့
တို မရဘူး။ ရတနာစင်တာလွဲပေးရလို့ နှမြောတာထက် အဲဒီတောင်းဆို

မူကို တောင်းဆိုရတာကို အံ့သြတယ်။ တကယ်ဆို ဒီရတနာဆိုင်စင်တာ သာမက ကိုယ်ပိုင်သမ္မုက ညီမလေး ပိုင်တာပဲ”

“ဒါလည်း သူ့အကြောင်းနဲ့သူ ရှိမှာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကတ္တီမို ကို မင်းဘက်က သံသယမရှိဘူးဆိုရင်တောင် သတိထားရတော့မယ် အခြေအနေ၊ ပြီးတော့ မင်းညီမကိုလည်း အရင်လို လွတ်မထားနဲ့တော့ မင်းလည်း သတိနဲ့နေ”

သူငယ်ချင်းတွေ ပြောတာကို သူလက်မခံပေမယ့် သတိထား ထားနေရသည်။ ညီမလေးက ရတနာစင်တာကို ရသွားပြီးကတည်းက အရင်ကထက် ပိုမြူးနေသည်။

ရတနာစင်တာကို နေ့တိုင်းသွားပြီး ပစ္စည်းစာရင်းတွေ စစ် ဘာညာစစ်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေသည်ဟု သူ့မန်နေဂျာ ဦးထွန်းခ ပြော၏။ သူ ဝင်မခွက်ဖက်တော့ပါ။ ရတနာလုပ်ငန်းကို ညီမလေး နားလည်သွားတော့လည်း တစ်မျိုးကောင်းတာပဲလို့ ဖြေတော့နေခဲ့သည်။ ဒီလိုနဲ့ ... တစ်ည ...။ ထိုညက ...။

အခန်း (၃၅)

ဧရာထွန်းနဲ့ သူ့ဇာမိုးတို့ရဲ့ ငါးနှစ်ပြည့်မင်္ဂလာအထိမ်းအမှတ် ည။ သူငယ်ချင်းအားလုံး စုံညီကြတာမို့ ပျော်လည်း ပျော်ကာ။

ဘယ်လောက်တောင် သူ သောက်စားဖြစ်သည်ကို မခန့်မှန်း တတ်တော့ပါ။ အမူးလွန်နေတဲ့သူကို သူငယ်ချင်းတွေ လိုက်ပို့တာကို သူ ခပ်ရေးရေးသာ သိ၏။

ထို့နောက်မှာ သူ့စိတ်အစဉ်က သတိလက်လွတ် မျောပါနေခဲ့ ၏။ ဘယ်ဆီမျောပါနေတာလည်း သူ မသိပါ။

မျောတာတော့ မျောနေပါသည်။

ထိုမျောပါမှုတွေနောက်မှာ သူ့ခရီးသူ သွားနေခဲ့သည်။ ထိုခရီးက ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းနေခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် . . . နွေးအိသော အတွေ့နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး စိုလို့က်ကာ၊ လိုက်မမှီ အောင် မြန်ဆန်နေသော ခံစားမှုတွေက ရေလှိုင်းတွေနယ်။

တလှုပ်လှုပ် ရုန်းကြွလှုပ်ရှားတာတွေနောက် မျောပါသွားသည်က သူ့ဘက်က ရပ်တန့်ပစ်ရန် ခက်ခဲနေသည်။

ဒါ ဘာခံစားမှုတွေလဲ။ တစ်ခါမှ မခံစားဖူးတဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေ နောက်မှာ။ သူ့အသိတရား ကင်းမဲ့စွာ။

ဒါ အိပ်မက်လား။ ဘာလား။

ဒီခံစားမှုတွေ သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ရောက်လာတာ ဘာကြောင့်လဲ။ မျောပါနေတဲ့ သူ့စိတ်ကို သူ ကမန်းကတန်း ဖမ်းဆုပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ငြိတွယ်သလို လှုပ်ဝပ်နေတဲ့ အတွေ့နွေးလေးဟာ ဘာလဲ။ သတိကြီးစွာ စူးစမ်းကြည့်လိုက်လျှင် -

“ဟင်”

သူ့ကိုယ်ကြီး လန်လန်ဖျပ်ဖျပ် ပြိုဆင်းသွား၏။ ရင်ထဲမှာလည်း နာမည်တစ်ခု လှိုက်ခါသွားလေသည်။

“ကတ္တီပါ”

မြတ်စွာဘုရား။

သူ့ဆံပင်တွေ ထောင့်ထဲကုန်ပြီ။

သူ့မွေ့ရာပေါ် ပန်းကတ္တီပါ ဘယ်လိုရောက် ရောက်နေတာလဲ။ ထိုမေးခွန်းနောက်မှာ သူ့စိတ်အစဉ် ပေါက်ကွဲသွား၏။

“မင်း”

ပန်းကတ္တီပါရဲ့လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ခါရင်း . . .

“မင်း အကျင့်ယုတ်လှချည်းလား ပန်းကတ္တီပါ”

ပြောဆိုရင်း ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်လျှင် နံရံထောင့်မှာ ပန်းကတ္တီပါကိုယ်လေး ခွေကျသွား၏။

သူ နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်တော့။

“ထွက်သွား။ မင်းဟာ ငါ့ဘဝကို အနုကြမ်းစီးတဲ့ မိန်းမ၊ တောက် သွား သွား သွား”

အရှူးတစ်ယောက်လို သူ အော်ဟစ်မောင်းထုတ်နေမိသည်က အကြိမ်ပေါင်းများစွာ။

နောက်ဆုံးမှာ ဒေါသကြောင့် သူ့ကိုယ်ကြီး ပုံကျသွား၏။

သူ့ဘဝ၊ သူ့သိက္ခာ။

မျောသွားပြီကွာ။

တောက်။

အခန်း (၃၆)

“ဘာ မြန်မြန်ပြောစမ်း သနွာ”

“ကိုကိုညီမက ကတ္တီယိုကို တစ်ခုခုကြံစည်နေတယ်လို့ သနွာ ထင်တယ်”

သူ ဖုန်းခွက်ကို မြဲနေအောင် ကိုင်ထားရင်း ချက်ချင်းဖေး လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ခရမ်းက ကတ္တီယိုကို တစ်ခုခုကြံစည်နေ တာ သိပ်သိသာတယ်။ ကတ္တီယိုကို ကြောနေတဲ့ ခေတ်ခါးခါးနဲ့ အဆက် ဖြတ်ဖို့ပြောပြီး ခရမ်းက ခေတ်ခါးခါးနဲ့ တွဲတယ်။ ပြီးတော့ ကတ္တီယိုကို ကိုကိုနဲ့ ဆွယ်တာ။ ဒါ ... ဘာကြောင့်လဲ။ သနွာမသိပေမယ့် ညတုန်းက

အနမ်းပြစ်ဆုံ

ကတ္တီယိုကို ခေါ်သွားပြီး ခရမ်းက ပျော်ကြရအောင်၊ မြူးမြူးလေးကကြ ရအောင်ဆိုပြီး ဘီယာအပြင်းစားကို အချို့ရည်ဆိုပြီး အတင်းညှာတိုက် တော့တယ်။ ကတ္တီယို ငြင်းလို့မရအောင် တိုက်လိုက်တာ။ ကတ္တီယို ဘာမှန်း မသိတော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ ကတ္တီယိုကို ပြန်ပို့ပေးမယ်ဆိုပြီး ခေါ်ထုတ်သွား တာ ညဉ့်နက်နေပြီ”

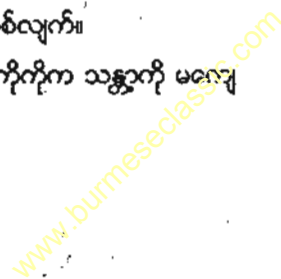
“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ သနွာတို့လည်း ခရမ်းနဲ့ အစေးမကပ်တော့ လို့ လိုက်မသွားဘူး။ ကတ္တီယိုကို တကယ်ပြန်ပို့လား၊ မပို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ပြန်ပို့မယ်ဆိုပြီး ခေါ်ထုတ်သွားပြီး ဘာကြံစည်မလဲဆိုတာ သနွာတို့ တွေးမိသေးတယ်။ အဲလိုလုပ်တာက ကတ္တီယိုကို တစ်ခုခုကြံစည်ချင်တဲ့ စိတ်ရှိလို့ဆိုတာ သနွာကြားဖူးလို့ သနွာ သိနေတယ်။ အဲဒီအကြောင်း ကိုကိုကို ပြောသင့်၊ မပြောသင့် စဉ်းစားရင်း ပြောသင့်တယ်ထင်လို့ ခုလို ဖုန်းဆက်ပြောမိတာ။ အဲဒီအတွက် သနွာကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ ကိုကိုညီမ စရိုက်ကို ကိုကို သတိထားနိုင်အောင် သနွာ ပြောပြတာပါ။ သနွာပြော တာကို ကိုကို ယုံလားဟင်”

“တောက်”

သက်တန်ခုံ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကာ ခံပြင်းစွာ တောက်ခတ် မိသွား၏။ သနွာက လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ်လေး ဖြစ်လျက်။

“ကိုကိုညီမအကြောင်း ပြောပြလို့ ကိုကိုက သနွာကို မလေး

နပ်တလာဟင်”

“မ မဟုတ်ဘူး၊ ဆောရီး သန္တာ ... ဆောရီး၊ သန္တာကို ကိုကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ တကယ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး ကိုကို၊ သန္တာက ခရမ်းရဲ့အကျင့် ဆိုးကို ကိုကိုသိအောင် စေတနာနဲ့ ပြောတဲ့သဘောပဲ၊ ဒါပါပဲ ကိုကို”
သန္တာလှိုင်ပြောပြီး ဖုန်းချသွားလျှင် သက်တန်းစုံ ဝူကြီးထိုင်နေ ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထမိသွားသည်။

ခရမ်းသွေးရဲ့အကျင့်ဆိုး၊

ထိုအကျင့်ဆိုးက ကတ္တီယိုဘဝကို ပျက်စီးစေသလို၊ သူ့ဆီက ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို အကျပ်ကိုင် တောင်းဆိုခြင်းနဲ့ ခရမ်းသွေးစိတ်ဓာတ်က အတော်ဆိုးဝါးနေမှန်း သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ အရာရာ လွန်ကုန်ပါပြီ။
အထူးသဖြင့် ...

သူ့ကြောင့် ကတ္တီယိုရဲ့အဖျိုးစင်ဘဝလေး ဆုံးရှုံးရရုံမက သူ ကိုယ်တိုင် သံသယစိတ်နဲ့ နှင်ထုတ်ခံတဲ့ဖြစ်စဉ်က ကတ္တီယိုစိတ် ဘယ်သို့ ဖြစ်စေမလဲ။

ထိုမေးခွန်းထက် သူ့ကိုယ်သူ နောင်တတွေ ရနေမိသည်။

တကယ်ဆိုရင် ကတ္တီယိုကို သူ့ဘက်က ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်း ထုတ်မေးခဲ့ဖို့ ကောင်းပါသည်။

ခုတော့ ...။ ညီမဖြစ်သူကို ချစ်ခင်လို့မရအောင် ခံစားရသလို

ကတ္တီယိုကိုလည်း အစွမ်းကုန် သနားနေမိသည်။

ထို့ကြောင့် ...

ကတ္တီယိုကို တောင်းပန်လိုစောနှင့် ဝုန်းခနဲ ထမိတဲ့ သူ့ကိုယ်

ကြီးက ဒရောသောပါသွားသည်က ကတ္တီယိုအိမ်ခန်းလေးအရောက်။

ထိုမှတစ်ဆင့် ကတ္တီယိုမိဘ။

ကတ္တီယို ဘယ်မှာလဲ။

တွေ့လိုစောက ပြင်းနေပေမယ့် တွေ့ခွင့်မရရုံမက အထိုးခံခဲ့

ရတာ အရင်။

အထိုးခံရလို့ နာတာထက် လူယုတ်မာလို့ အစွပ်စွဲခံရတာက

ပိုဆိုး၏။

ဒါ့ပြင် သူ့အမှားအတွက် ခူးထောက်တောင်းပန်တာကို လက်

ခံတဲ့အပြင် နှင်ထုတ်ခံရတော့ သူ့ဒေါသက ရင်ထဲမှ ခုန်ထွက်ကာ

တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလွှားသွားသည်က ခရမ်းသွေးဆီ။

တွေ့ကြသေးတာပေါ့ မိခရမ်း။

ခေတ်ခါးခါးလား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ အစ်ကိုနဲ့ခရမ်းက ဘာတော်လဲ”

ခေတ်ခါးခါးက ခေါင်းလေးညိတ်ရင်း မေးလိုက်သည်။ သက်

တန်ဖုံ ပြန်မဖြေ၊ ခြံတံခါးကို ရီမုနဲ့ဖွင့်ပြီး ကားကို ခြံထဲမောင်းသွင်းကာ
တံခါးကို ရီမုနဲ့ ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

ခေတ်ခါးခါးက ခေါင်းလေးကုတ်ရင်း ကျန်ခဲ့ကာ ခြံဝင်းထဲပဲ
ချောင်းကြည့်ရင်း ခရမ်းအလာကို မျှော်နေလိုက်သည်။

သက်တန်ဖုံ ကားကို ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်ပြီး တိုက်ထဲ

သန်းဝင်သွားသည်။

အရင်ခုံး သူ့ညီမအခန်းရှိရာ အပေါ်ထပ်တက်သွားသည်။

ခရမ်းအခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်၏။ အခန်းထဲမှာ ခရမ်းကို မတွေ့ရပါ။
အခန်းထဲ ပီရိုအားလုံး ဟင်းလင်းပွင့်နေသော်လည်း အဝတ်တစ်စုံမှ

မတွေ့ရပါ။

ဒါ ထူးခြားနေသည်။

ချက်ချင်း အောက်ထပ်ဆင်းကာ အခန်းတစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း

ကြည့်၏။ အောက်ထပ်မှာ အိပ်ခန်းလေးခန်းတိတိ ရှိသည်။

အရင်က သူ့မိဘနှစ်ပါးနေတဲ့အခန်း။ ပြီးတော့ သူ့အခန်း။

သူ့အိပ်ခန်းပြီးနောက်မှာ သူ့အခန်းနဲ့ သူ့မိဘအခန်းကိုပေါင်းကာ အခန်း
ကျယ်ကြီးပြင်ဆင်၍ သူ့နေခဲ့တာ ယခုချိန်ထိ။

အခန်း (၃၇)

“မင်းက”

ခြံပြင်မှာ ကားတစ်စီးနဲ့ ယောက်ယက်ခတ်နေတဲ့ လူရွယ်။
ခြံထဲချောင်းကြည့်ရင်း ဗျာများသလို ဖြစ်နေတာကို သက်တန်ဖုံ ဖြင်
လေသည်။

ထိုအခါ

သက်တန်ဖုံ ကားကို ထိုလူရွယ်နား ကပ်ရပ်၍ မေးလိုက်သည်။

လူရွယ်က သူ့ဘက် လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ခရမ်းကို စောင့်နေတာပါ”

“ခရမ်းကို စောင့်နေတယ်ဆိုတော့ မင်းက ဘယ်သူလဲ”

အခြားအခန်းနှစ်ခုမှာ ခရမ်းကိုမတွေ့တော့။ သက်တန်းနဲ့ သူ့အခန်းကို လွှားခနဲသွား၏။

အခန်းဝရပ်ရင်း နားစွင့်လျှင် သူ့အခန်းထဲက သူ့ရုံးသံတွေ ကြားရ၏။ ထိုအခါ သက်တန်းနဲ့နား တိုးကပ်၍ ဟဟလေး ပွင့်ပွင့်နေထဲ အပေါက်ကနေ ချောင်းကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ”

သက်တန်းနဲ့ နှုတ်ခမ်းလေး အံ့ဩလွန်ကာ ပွင့်ဟသွားသလို မျက်လုံးအစုံလည်း တကယ်ပြူး၏။

ကြည့်စမ်း ...

နံရံမြှုပ် ရတနာစီရိုကြီးကိုဖွင့်ကာ အဆင့်လိုက်ထည့်ထားတဲ့ ရတနာတွေကို အဝတ်အိတ်ထဲ ကျုံးထည့်နေသည့် ခရမ်းသွေး။

ဒီရတနာတွေက မာမီတို့ဘိုးဘွားလက်ထက်မှ ပိုင်လာတဲ့ ရတနာတွေ။ နောက်ပြီး မာမီက ရတနာချစ်သူ။ ရွှေ၊ စိန်၊ ပတ္တမြား၊ နီလာ၊ ဥဿဖရား စသည်ဖြင့် ရတနာမှန်သမျှ ကြိုက်နှစ်သက်သလို အမျိုးမျိုး ဒီဝိုင်းထွင်ပြီး ဝတ်ဆင်တတ်သူ။

အိမ်နေရင်းတောင် အလှပြင်ပြီး ရတနာဆင်မြန်းကာ ကြော့အောင် နေလာသူ။

ထို့ကြောင့် မာမီရဲ့လက်ဝတ်ရတနာဟာ တင်းတောင်ကြီး ခပ်ချိန်လို့ရအောင် များပြားလှသည်။

ထိုရတနာအထည်တွေကိုလည်း အကန့်လိုက်စီခြယ်ထားသည်။ မာမီရဲ့လက်ရာအတိုင်း မပျက်ယွင်းအောင် သူ့မြတ်မြတ်နိုးနိုးထားရှိခဲ့သည်။

ယခုတော့ သူ့ညီမက မြတ်နိုးဖို့နေနေသာသာ လိုချင်စောနဲ့ ကျုံးပြီး ထည့်နေတာက ရင်ထဲမှာထိထိရှရှ ခံစားရစေသည်။

ဒီပုံစံမျိုး မာမီသာတွေ့ရင် ရင်ဘတ်စည်းတီးဖြစ်မှာ သေချာသည်။ သူလည်း မာမီကိုယ်စား ရင်ဘတ်စည်းတီးဖြစ်လိုက်ချင်၏။

သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ သတိနဲ့ထိန်းကာ အခန်းတံခါးကို ဝင်းလင်းဖွင့်ချလိုက်သည်။

“ဟင်”

ခရမ်းသွေး တံခါးဘက်ကြည့်လျှင် သက်တန်းနဲ့ကို မြင်သွားသည်။

ထိုအခါ - ကိုကိုလို့ပင် အသံမထွက်နိုင်ဖြစ်ကာ ကျုံးယူပြီး အိတ်ထဲထည့်

တဲ့ ခရမ်းလက်ထဲက ရတနာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လွှတ်ကျသွား၏။ ရတနာတွေရဲ့ထိခတ်သံက ခရမ်းရဲ့ရင်ခုန်သံကို မြန်ဆန်ကုန်

သည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ ခရမ်း”

သူ တည်ငြိမ်စွာ မေးလိုက်သည်။ ခရမ်း မျက်နှာကြီး ပြာတူး

ကာ ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိအောင် ချောက်ချားသွား၏။

အရောင်စုံ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်လင်းလက်နေတဲ့ ရတနာတွေကြည့်ရင်း ခရမ်းရင်ထဲမှာ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရဖြစ်ကာ -

“ကိုကို မတရားဘူး”

“ဘာကွ”

“မာမိလက်ဝတ်ရတနာတွေ ကိုကို ဝှက်ထားတာလေ”

သူ့မျက်နှာလေး မှဲ့လိုက်မိသည်။

“ကိုကိုပြောတုန်းက မာမိပစ္စည်းအားလုံး ရတနာဆိုင်မှာ ထင်ရှားစွာ ရောင်းထားတယ်ဆို၊ အဲဒီပစ္စည်းတွေ ရတနာဆိုင်မှာ တစ်ခုမှမရှိတော့ဘူးကိုကိုမန့်နေရာ ပြောတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုကိုအခန်းထဲ ဝင်ရှာတာတွေလို့ ခရမ်းယူတာ၊ ကိုကို ဘာမှမပြောပါနဲ့၊ ဒီပစ္စည်းတွေ ခရမ်းရင်ထဲမှာတယ်”

ပြောဆိုရင်း ခရမ်းက လက်မြန်စွာပင် ရတနာပစ္စည်းတွေ ကျုံးထည့်ပြန်သည်။ သက်တန်ခုံ ရပ်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ တကယ်ထိ ရှာသွားသည်။

ရတနာစင်တာတစ်ခုလုံး ရလိုက်တာကိုတောင် မကျေနပ်ဘဲ တဲ့ ခရမ်းသွေး။ ခုတော့ မြတ်နိုးလွန်းလို့ သိုဝှက်သိမ်းဆည်းထားတဲ့ မာမိပစ္စည်းတွေကို ဘီလူးသရဲဆန်စွာ သိမ်းဆည်းနေလေသည်။

ထိုအခါ သူ့ရင်ထဲမှာ အနှစ်နှစ်အလလ မျှသိပ်ထားတဲ့ ခံတ

နာထွေ ကို ဆက်လက်မျှသိပ်နိုင်ဖို့ စွမ်းအားမရှိတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် ...

“ဟုတ်တယ် ခရမ်း၊ ခရမ်းက အဲဒီရတနာတွေကို တန်ဖိုးကြီး ချဲ့လိုချင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒါ ... ခရမ်းထိုက်သင့်လို့ ခရမ်း ယူရမှာပဲ”

“အေး ... အဲဒီရတနာထက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းသုံးမျိုး သေးတယ်”

“ဘာ ဘာ ... ဒီ ဒီရတနာတွေထက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းက တန်ဖိုးတောင် ရှိသေးတယ်၊ ဘယ်မှာလဲ ကိုကို”

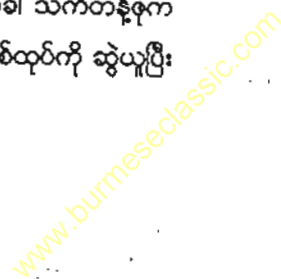
ခရမ်းသွေး ရတနာတွေကျုံးတာ ရင်တန်ရင်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရင်း အစ်ကိုဖြစ်သူနား ပြေးကပ်သွား၏။

အစ်ကိုဖြစ်သူက ခေါင်းလေးဆတ်၍ မာမိအဝတ်ဗီဂိုတံခါးကို ခွဲလိုက်၏။

မာမိအဝတ်အထည်တွေ နဂိုအတိုင်း အစီအရီ၊ ပြီးတော့ ဆွဲတစ်ခုကို ဆွဲဖွင့်လျှင် ခရမ်းသွေး ရှူးရှူးမူးမူး ပြေးကြည့်၏။

ထိုအံ့ဆွဲထဲမှာ ထိုရတနာအားလုံးထက် တန်ဖိုးကြီးသော ရတနာသုံးခုဆိုတာ ဘာရတနာလဲပေါ့။

ခရမ်းသွေး စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၏။ ထိုအခါ သက်တန်ခုံက နှစ်အိတ်လေးဖြင့် ထည့်ထားတဲ့ အထုပ်လေးတစ်ထုပ်ကို ဆွဲယူပြီး

ဖွင့်လိုက်လျှင် ပရုပ်နဲ့သင်းသင်းလေးကို ခရမ်း ဦးစွာရှုလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ကိုကို ထုတ်ပြသည့် တစ်ခုချင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။ မီးပူတိုက်ထားလို့ ခေါက်ရိုးကျိုးနေတဲ့ အဝတ်ပိုင်းလေးတစ်ပိုင်း အဝတ်စရည်တစ်ပိုင်းနဲ့ မွေးကင်းစဝတ်တဲ့အင်္ကျီသေးသေးလေးတစ်လုံး ထည့်။

ထိုသုံးထည်စလုံးက အသစ်မဟုတ်ပါ။

ဟောင်းဟောင်းနွမ်းနွမ်းလေးပါ။

သို့သော်လည်း လျှော်ဖွပ်ပြီး တယုတယ မီးပူတိုက်သိမ်းထားတာမို့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး ဖြစ်နေခြင်း။

တစ်ခုချင်းကို သက်တန်ခုံဖြန့်၍ ခရမ်းသွေးခေါင်းနဲ့ပန်းဖက်ပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။

“အဲဒါဟာ မင်းအတွက် တန်ဖိုးအရှိဆုံးပဲ ခရမ်းသွေး”

“ဟင်”

ခရမ်းသွေး ဓာတ်လိုက်ခံရသလို အံ့ဩသွားကာ ကိုကို မော့ကြည့်လေသည်။ ထိုအခါ ကိုကိုက နံရံမှာ ပုံကြီးချဲ့ပြီး ချိတ်ထားတဲ့ ဒယ်ဒီနဲ့မာစီရဲ့ ကျက်သရေရှိလှစွာသော ရွှေဘောင်ကွပ်ဓာတ်ပုံကြီး မော့ကြည့်ရင်း တစ်လုံးချင်း ပြော၏။

“မွေးကင်းစအရွယ် မင်းကို လမ်းဆေးက ကောက်ယူခဲ့တုန်း မင်းနဲ့ပါလာတဲ့ အဝတ်သုံးထည်”

“ဘုရားရေ”

ခရမ်းသွေး မျက်လုံးကြီး ပြူးသွားလေသည်။

“မင်းကိုသာ ဒယ်ဒီနဲ့မာစီ မကောက်ခဲ့ရင် မင်းဟာ အဲဒီလမ်းဆေးမှာ ပုရွက်ဆိတ်ကိုက်ပြီး သေမလား။ ခွေးချီတာကို ခံရမလားဆိုတာ တယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး။ အေး... ကလေးငိုသံကြားလို့ ညကြီး ဖင်းကြီး ကိုယ်တို့တိုက်ထဲက ပြေးထွက်ပြီး ရှာကြည့်တော့မှ မင်းလေးကို အဲဒီအနီးပိုင်းလေးတွေနဲ့ထုပ်ပြီး ရေမြောင်းကြားထဲ ထည့်ထားတာ မြင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းတစ်ကိုယ်လုံး ပုရွက်ဆိတ်တွေ အုံခဲနေတာလေ”

“ဘုရားရေ”

ခရမ်းသွေး တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ။ မယုံနိုင်သော စိတ်ရိုင်းဖြင့် ခေါင်းတွင်တွင်ခါရမ်းနေမိသည်။

ဟင့်အင်း။ မ... မဟုတ်ဘူး။

လင်ရတဲ့ကြားထဲ ဒယ်ဒီက မအိပ်သေးဘဲ ထိုသို့ တပြောတည်း ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

မာမိက ဒယ်ဒီပြန်လာမှ အိပ်မုန်စုံများနဲ့ ထပြီး ဒယ်ဒီကို တံခါးဖွင့်ပေး ဘာညာဆိုတော့ အိပ်ချင်ဇောနဲ့ အိပ်ဖို့ပဲ ပြော၏။

ဒယ်ဒီကလည်း မာမိပြောတဲ့အတိုင်း နည်းနည်းတော့ မူးနေပါသည်။ မူးနေပေမယ့် ဒယ်ဒီက ပြောနေဆဲ။

“ကြား ကြားလား ဝဲ ဝဲ ဝဲ နဲ့ အော်နေတာ”

မာမိက အရေးမလုပ်ပါ။ ဒယ်ဒီကို ကျောပေးပြီး အိပ်နေပြန်သည်။ ဒါပဲပြောပြီး မွေ့ရာပေါ် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတဲ့ ဒယ်ဒီကို သူ သနားလှသည်။ ဒယ်ဒီပြောတာကို သူ ယုံကြည်ပေးလိုသည်။

ထို့ကြောင့် ဒယ်ဒီတို့အခန်းထဲမှာ ခုတင်တစ်ခုနဲ့ သီးခြားအိပ်ခွင့်ရတဲ့သူက အိပ်ရာပေါ်မှ ခေါင်းထောင်ထ၍ ...

“ဟုတ်တယ် ဒယ်ဒီ ... ကြားရတယ်၊ မာမိရေ ... တကယ်

ငိုနေတာ အူဝဲ အူဝဲနဲ့”
သူက ပိုိုသဘာဝပြောလိုက်၏။ ထိုစဉ်က သူ ဆယ့်တစ်နှစ်ပါ။

သူ ကြားတယ်လို့ ထပြောတော့ ဒယ်ဒီ တအားတက်သွား၏။
“တွေ့လား၊ သားလည်း ကြားတယ်တဲ့”

“လာ ဒယ်ဒီ ... သားတို့ လိုက်ရှာကြည့်မယ်”

“အေး ဟုတ်တယ်”

အခန်း (၃၀)

“ကြားလား ကလျာ ... ကလေးငိုသံ”

ဒယ်ဒီက မာမိကို ပြောနေခြင်း။ မာမိက စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် -

“ရှင် မူးမူးရူးရူး လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ အိပ်စမ်းပါ။ ညည်း

နက်လှပြီ”

“တကယ်ပြောတာကွ၊ ကိုယ် ခြံထဲဝင်ကတည်းက ကြားနေ

ရတာ၊ ခုလည်း ကြားနေရတယ်”

ဒယ်ဒီပြောလို့ သူ နားစိုက်ထောင်မိသေးသည်။ ဘာသံမှလည်း

မကြားရ။ စက်ရုံက ညည်းနက်မှ ပြန်ရောက်လို့ ဒယ်ဒီကို မာမိ မကြည့်

သူက ဒယ်ဒီစကားကို ယုံကြည်ပေးလိုတာကြောင့် ပြောပေမယ့် ဒယ်ဒီ အားတက်သော ဓမ္မရာပေါ်မှ ဆင်းလေသည်။

သားအဖနှစ်ယောက် အခန်းထဲ ထွက်သွားတော့ ဒေါ်ကလျာချို အိပ်ချင်စိတ် ပြယ်သလိုဖြစ်၏။ ဒီသားအဖနှစ်ယောက် ထွက်သွားမှပဲ သူမနားထဲ ငိုသံကြားသလိုလို ဖြစ်လာသည်။

ဝဲ ဝဲ ဝဲ

အသံလေးက တိုးတိုးတိမ်တိမ်လေးရယ်။

ဟုတ်ပဲ ဟုတ်ရဲ့လား။

ဒေါ်ကလျာချို မယုံချင်သော်လည်း အိပ်ရာပေါ် နေလို့မရဖြစ်ကာ သားအဖတွေနောက် လိုက်ထွက်ခဲ့သည်။ သားအဖနှစ်ယောက် ခြံဝင်းအနံ့ လိုက်ရှာနေတော့ ဒေါ်ကလျာချိုလည်း လက်ဆွဲတော် ဒေါ်ယုကို အိပ်ရာမှ ခေါ်ထ၍ ထိုသားအဖနှစ်ယောက်နောက် လိုက်သွားလိုက်၏။

“ခြံဝင်းထဲက မဟုတ်ဘူး ဒယ်ဒီရဲ့ ခြံပြင်ဘက်ကပဲ၊ ကြားလား သေချာနားထောင်ကြည့် ဒယ်ဒီ”

ဒယ်ဒီပြောတုန်းက သူ မကြားဘဲ ကြားတယ်လို့ ပြောခဲ့သည်။ ခြံဝင်းထဲဆင်းပြီး နားစွင့်လျှင် တကယ်ပဲ ကလေးငိုသံလေး ကြားရတော့ သူ့စိတ်အစဉ် အားရဝမ်းသာလှုပ်ရှားသွားသလို အသံကို အာရုံစိုက်ရင်း ရှာဖွေနေမိသည်။

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

တံကယ်ပါပဲ။

အသံက အပြင်ဘက်က လာတဲ့အသံ။

ဦးကျော်မိုး လှိုက်ခနဲဝမ်းသာသလို၊ ကမန်းကတန်း ခြံတံခါးဖွင့်ပြီး ခြံပြင်မှာ ရှာကြသည်။

သူတို့လမ်းက ပြောင်ရှင်းနေသည်။ ခြံဝင်းအပြင်ဘက်မှာ ပလက်ဖောင်း၊ ပလက်ဖောင်းနှင့် တစ်ဆက်တည်းလမ်းဖြစ်သည်။

လမ်းတစ်လျှောက်ကြည့်တော့လည်း ဘာမှမမြင်။

သားက ကလေးပီပီ ဟိုဘက် ဒီဘက် စူးစူးစမ်းစမ်း လိုက်ကြည့်ရင်း ... သူတို့ခြံကျယ်နဲ့ တစ်ဖက်ခြံကျယ်ကြား ကွန်ကရစ်ရေမြောင်းနားရောက်လျှင် -

“ဒယ်ဒီရေ ဒီနားက အသံပိုကျယ်တယ်၊ ဓာတ်မီးယူခဲ့ ဒယ်ဒီ၊ ဓာတ်မီးနဲ့ ရှာကြည့်ရအောင်”

သားပြောတဲ့အတိုင်း တကယ်ပဲ ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးရှာတော့ -

“အေး ... ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဟုတ်တယ်”

ရေမြောင်းအောက်မှာ လူးလွန်နေတဲ့ မွေးခါစ ကလေးလေး။

“ဘုရားရေ”

ဒေါ်ကလျာချိုနဲ့ ဒေါ်ယု မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ကာ ကလေးလေးကို ရေမြောင်းတွင်းမှ ထုတ်ယူလျှင် -

“ဟာ”

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

ကလေးငယ်က ငိုယိုကာ ကန်ထားသောကြောင့် ပြောနေတဲ့ အနီးစကြားရှိ ကလေးကို သိအနံ့ ပုရွက်ဆိတ်မဲတွေ အံ့ခဲနေသည်။

ကြည့်စမ်း။

ပုရွက်ဆိတ်တိုက်လို့ ဒီကလေး ဒီလောက် ငိုနေတာကိုး။

ဘုရား ဘုရား။

ထိုကလေးကို သူတို့တွေ တိုက်ထဲ ကမန်းကတန်းခေါ်သွင်းပြီး

ပုရွက်ဆိတ်တွေ ဖယ်ရှားကြသည်။

ပုရွက်ဆိတ်တွေ ဖယ်ရှားရင်း မာမိက ပြောသည်။

“သမီးလေးတဲ့”

“ဟာ”

ဒယ်ဒီ တအားဝမ်းသာသွား၏။

“သား သား ညီမလေး ရပြီကွ၊ ဟား ဟား ဟား”

ဒယ်ဒီက အားရဝမ်းသာပြောလျှင် သူလည်း ဝမ်းသာသွားသည်။ ညီမလေးလို့လည်း အကြိမ်ကြိမ် ရွတ်မိသည်။

“ဒီကလေးက ရက်သားအရွယ်လေးရယ်၊ အလွန်ဆုံးရှိလှ တစ်ရက်ပေါ့”

ရွာမှာတုန်းက လက်သည်လုပ်ဖူးတဲ့ ဒေါ်ယုက ထိုသို့ပြောလျှင် ဒယ်ဒီနဲ့မာမိ ထိုကလေးအပေါ် ကြင်နာသနားပီကာ။

“ကိုယ်တို့သမီးအရင်းလိုပဲ မှတ်လိုက်ရအောင်ကွာ” တဲ့။

မာမိကလည်း သဘောကျသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်က သမီးတစ်ယောက်လိုချင်နေတာ၊ ကလျာ ကလည်း အသက်ကြီးမှ ကလေးမွေးရမှာ ရှက်နေတာနဲ့ ရှင်အတွက် သမီး မမွေးခဲ့ရဘူး။ အခုလို သမီးအစား ရသွားတော့လည်း ကောင်း သားပဲ ဒေါ်ယုရယ်၊ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ၊ သမီးလေးကို မွေးစားသမီး မဖြစ်စေချင်ဘူး။ သမီးအရင်းလို အသိအမှတ်ပြုချင်တယ်”

“ဒါများ အလွယ်လေးပါ၊ ကလျာရယ်၊ ကလျာ ငိုက်ကြီးနေပြီ လို့ အသံလွှင့်လိုက်ပါ။ အဲဒီတော့ အားလုံးက ယုံသွားမယ်လေ၊ ပြီးတော့ တစ်နေရာရာရှောင်ပြီး နေလိုက်၊ ပြီးတော့ ကလေးမွေးပြီး နေတဲ့ပုံစံ လုပ်လိုက်၊ ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့”

ဒေါ်ယု ပြောလျှင် ဒယ်ဒီနဲ့မာမိက သဘောကျသွား၏။ ချက်ချင်းပဲ ကလေးကိုခေါ်ကာ သူတို့မိသားစုအားလုံး ဒေါ်ယုပါ ပဲခူးဆင်း ၏။ ပဲခူးဟိုတယ်မှာနေပြီး ကလေးလေးကို ခေရာဝန် ခေါ်ပြီး စစ်ဆေး၏။ ထို့နောက် ပဲခူးမှာ တိုက်တစ်လုံးငှားပြီး နေကြသည်။

ဆွေမျိုးတွေနဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကို ဒယ်ဒီက သတင်းလွှင့်၏။

“မိန်းမက အသက်ကြီးမှ ငိုက်ကြီးနေတာ ရှက်လို့တဲ့ မြို့ပြောင်း နေတယ်လေ ... ဟား ဟား ဟား”

ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ဒယ်ဒီပြောတဲ့အတိုင်း ယုံကြည်သည်လေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒယ်ဒီထက် မာမိက ဆယ်

ငါးနှစ်ကြီး၏။

ဒယ်ဒီက သမီးလေးလိုချင်နေတာလဲ အသိုင်းအဝိုင်းအားလုံးက အသိ။ ဒါကြောင့် ယုံကြည်ခြင်း။ ဒီလိုနဲ့ သူမလေးဟာ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီရဲ့သမီးရင်းစစ်စစ် ဖြစ်သွား၏။

မာမီက ရတနာအားလုံးထဲမှာ ခရမ်းသွေးရောင် ကျောက်မျက်ကို အကြိုက်ဆုံးမို့ 'ခရမ်းသွေး' ဟု နာမည်ပေးကာ။

ဆွေမျိုးမောင်နှမနဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းအားလုံး ယုံကြည်၏။ ပီပီရီရီလုပ်ဆောင်ပြီးမှ သူတို့အိမ် ခေါ်လာကာ ညီမလေးကို မွေးနေ့အခမ်းအနားလုပ်၏။

သူလည်း ညီမရင်းလေးအဖြစ် တကယ်ချစ်ခဲ့သည်။

ညီမလေးက ဒယ်ဒီနဲ့လည်းမတူ။ မာမီနဲ့လည်းမတူ။ သူ့နဲ့လည်းမတူ။ ဒါပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က မတူဘူးပြောလာရင်လည်း...

“ဘယ်သူနဲ့မှ မတူဘူးမဟုတ်ဘူး။ ကလျာတို့အဘွားနဲ့ တူတာပါ။ ရှင်တို့က ကလျာတို့အဘွားကိုမှ မမြင်ဘူးဘဲ”

လို့ မာမီက ထိုသို့ပြောတော့လည်း ယုံကြည်လေ။ အမျိုးတွေကလည်း ကွယ်လွန်တာ နှစ်အစိတ်ကျော်ပြီးဖြစ်တဲ့ အဘွားနဲ့ ယောင်ဝါးဝါးတူသည်ဟု မှတ်ချက်ပြုကြသည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေလာခဲ့တဲ့ သူတို့မိသားစုဇာတ်လမ်း ဒယ်ဒီက ညီမလေးရှစ်နှစ်အရွယ်မှာ ဥရောပသွားရင် မတော်

တဆ လေယာဉ်ပျက်ကျတဲ့အထဲ ပါသွားကာ ဆုံးပါးရှာသည်။

မာမီက ညီမလေး ဆယ်တန်းဖြေတဲ့နှစ်မှာ လည်မျိုကင်ဆာနဲ့ ဆုံး၏။ မာမီရောဂါ အပြင်းအထန်ခံစားနေစဉ်က သူ့တစ်ယောက်တည်းကို ခေါ်ပြီး ကတိတောင်း၏။

“သား”

“ပြောပါ မာမီ”

“သားဒယ်ဒီလည်း မရှိတော့ဘူး။ မာမီလည်း ဒီရောဂါနဲ့ ဘယ်အချိန် သားဒယ်ဒီနောက် လိုက်ရမယ်ဆိုတာ မသိဘူး”

“မာမီရယ်... အဲဒါတွေ ဘာလို့ ခဏခဏ ထုတ်ပြောနေရတာလဲ”

“မာမီ စိတ်မချဘူး သားရယ်”

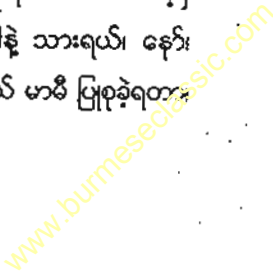
“ဘာကိုလဲ”

“သမီးလေးကို”

သူ့ရင်မှာ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ခံစားလိုက်ရသည်။

“ညီမလေးက လိမ္မာပါတယ် မာမီရယ်”

“မဟုတ်ဘူး သားရဲ့။ မာမီပါ မျက်စိစိတ်သွားရင် သား ညီမလေးကို မာမီတို့ကိုယ်စား စောင့်ရှောက်ပါ သားရယ်။ ဘယ်တော့မှ ညီမလေးကို ကောက်ယူမွေးစားတာကို မပြောပါနဲ့ သားရယ်။ နော်၊ သမီးဟာ မာမီသမီး၊ မာမီမိုက်ထဲက မမွေးရုံတမယ် မာမီ ပြုစုခဲ့ရတာ။”

သားဒယ်ဒီလည်း သိမ်းလေးကို ဘယ်လောက်ချစ်လည်း သားသိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘယ်တော့မှ ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ သိမ်းလေးကို ကောက် ယူဖွေးစားထားခဲ့တယ်ဆိုတာကို မပြောပါဘူးလို့ မာမိကို ကတိပေးပါ သားရယ်နော်”

“စိတ်ချပါ မာမိရယ်၊ စိတ်ချပါ၊ အဲဒီအတွက် မာမိနောက်ဆံ မတင်းပါနဲ့၊ လောလောဆယ် မာမိ စိတ်သက်သာသလိုနေပါ၊ စိတ်ပျော် အောင်နေပါ မာမိရယ်နော်၊ သား ကတိပေးပါတယ်၊ သားကို ယုံပါ မာမိရယ်”

သူ့ကတိကို ယုံလို့လား ဘာလား မသိတော့ပါ။ သူ့ ကတိပေး ပြီး ဆယ်ရက်ပင်မကြာ။ မာမိ ထိုရောဂါနဲ့ ဆုံးရှုရသည်။

ဒေါ်ယုက မာမိတို့ ဆုံးပြီးကတည်းက သူတို့မောင်နှမနဲ့ စည်း စည်းလုံးလုံး နေခဲ့သည်။ ဒေါ်ယုကို မိဘသဖွယ် သူ ပြုစုစောင့်ရှောက် ခဲ့သည်။ ဒေါ်ယုက ...

“ဒေါ်ယု အသက်လည်း ကြီးလှပြီ သားရယ်၊ တရားစခန်းလေး ဝင်ချင်ပါတယ်”

လို့ တောင်းဆိုလာတာမို့ ဒေါ်ယု ဝင်ချင်တဲ့ တရားရိပ်သာမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ပို့ပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပစ္စည်းလေးပါးမပြတ်အောင် သူ ထောက်ပံ့ပေးခဲ့သည်။

ခုဆို ဒေါ်ယု တရားစခန်းဝင်တာ တစ်နှစ်သာသာပဲ ရှိသေး

သည်။
မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း ခုလိုနေလာတဲ့အခါမှ ညီမငယ် နောက်က ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။
ထိုပြောင်းလဲမှုနောက်မှာ ...
“မာမိ သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ မာမိကို ပေးခဲ့တဲ့ကတိကို သား ကောက်ဖျက်လိုက်ပြီ”
မာမိတတ်ပုံကိုကြည့်ရင်း သူ့မျက်ရည်တွေ တသောသော ကျ ရန်သည်။

www.burmeseclassic.com

ဘုရားရေ ... သမီးက သားခြေအစုံကို ဖက်၍ငိုနေသည်က
ဒေါ်ယုနလုံးသားကို လာရိုက်ခတ်တာမို့ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်တို့
ပိုလေသည်။

“သား ... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ၊ သမီး ... ဘုရားရေ ဘာ
တွေဖြစ်တာလဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်ယုကို ပြောစမ်းပါ၊ ခုတလော ဒေါ်ယု တရား
မရနိုင်ဘူး၊ စိတ်ထဲက တထိတ်ထိတ်နဲ့ အိပ်မက်တွေလည်း မကောင်း
ဘူး၊ ဒါကြောင့် ... ဒေါ်ယု ပြန်လာခဲ့တာ၊ ကြည့်စမ်း ... ခုတော့
မောင်နမနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ညီမလေး မျက်ရည်ကျ
အောင် သားကြီး လုပ်ရတာလဲ”

ဒေါ်ယုက သမီးလေးကို ပွေဖက်ကာ ရင်ခွင်ထဲထည့်၍ သားကို
အပြစ်ပြောရှာသည်။ သက်တန်ခုံ နောက်လှည့်မကြည့်တော့။

“ဟီး ဟီး”

ငိုနေတဲ့ ညီမဖြစ်သူကိုလည်း မသနားတော့ပါ။

“ခွင့်လွှတ်ပါ ဒေါ်ဒေါ်ယုရယ်၊ မာမိုကို ပေးထားတဲ့ ကတိကို
အနှံ့တော် ဖျက်ပစ်လိုက်ပြီ”

“ဟဲ့”

ဒေါ်ယု၏လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ် ဟန့်တားသောအသံပြတ်ကြီး ဟိန်း
နွတ်သွား၏။ ဒါ့ပြင် ရင်ခွင်ထဲမှ မိမိနှင့် ငိုနေတဲ့ သမီးလေးကို
ထင်အောင်ပွေထားရင်း ...

အခန်း (၃၉)

“ကိုကို”

“မခေါ်နဲ့ ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေးကို ကိုကို ချစ်လို့မရတော့
ဘူးဘွဲ့”

“ဟီး ... ကိုကို”

ငိုသံတွေ၊ ပြောသံတွေဟာ ကြားရသူရင်ကို စိုးရိမ်စိတ်၊ ထိတ်
လန့်စိတ်တွေ ဖြစ်တည်စေတာမို့ ဒေါ်ယု အဝတ်အိတ်ကြီးကို တိုက်ခတ်
အဝင်အဝမှာ ပစ်ချမင်း အခန်းထဲ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

“သားကြီး၊ သမီး”

ဒေါ်ယု ခေါ်ရင်း သားအခန်းထဲ ပြေးဝင်လျှင် -

“သား... သား ဘာတွေပြောနေတာလဲကွယ်”

“ညီမလေးကို ကောက်ယူမွေးစားခဲ့တယ်ဆိုတာ”

“ဘုရားရေ”

ဒေါ်ယု လန့်ဖျပ်တုန်ခါသွား၏။ ချက်ချင်းလည်း သတိဝင်ကာ

“မ မဟုတ်ဘူးလေ သား။ သား မဟုတ်တာတွေ ပြောပြီး သမီးလေးကို မနှိပ်စက်ပါနဲ့။ ဒါကြောင့် သမီးလေး ငိုနေတာကို။ ဘုရား ဘုရား မဟုတ်ဘူး သမီးရယ်။ မဟုတ်ဘူး။ သမီးကို သမီးမာမိဝမ်းနဲ့ လွယ်ပြီး မွေးခဲ့တာပါ။ သားပြောတာတွေ မယုံပါနဲ့ သမီးရယ်။ သားက လည်း ဘာလို့ မဟုတ်တာတွေ ပြောနေရတာလဲ”

ဒေါ်ယု သွေးရှူးသွေးတန်း ပြောရင်း အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်း နိုင်ဖို့ ကြိုးစားလေသည်။

“ဟီး ဒေါ်ဒေါ်ယု”

“သမီး”

ခရမ်းသွေးက ဒေါ်ဒေါ်ယုကို အားကိုးတကြီး ပွေ့ဖက်ရင်း အသံတုန်မတတ် ငိုရိုက်၏။ ဒေါ်ယုက တယုတယ ပွေ့ဖက်ချော့ဟော့နှံ့ သားကို မော့ကြည့်ပြီး ခေါ်သည်။

“သားကြီး”

“ဒေါ်ဒေါ်ယုရယ် ကျွန်တော့်ကို စိတ်ကြိုက်အပြစ်ပေးဖို့ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မာမိုကိုပေးခဲ့တဲ့ကတိကို ဖောက်

ဖျက်ခိတဲ့အတွက် ကျွန်တော် နောင်တမရချင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်သက်လုံး ချစ်ခဲ့၊ အလိုလိုက်ခဲ့တဲ့ ညီမလေးဟာ အိမ်တွင်း အနုကြမ်းစီးသမားဖြစ်နေတယ်။ လောဘမီးတွေတောက်ပြီး ပန်းကတ္တီပါရဲ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်က လူယုတ်မာစာရင်းဝင်သွားပြီ။ အဲသလိုတွေဖြစ်အောင် အဲဒီညီမလေးက လုပ်ခဲ့တာလေ။ ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်တော့လို့ ထုတ်ပြောလိုက်တာ ဒေါ်ဒေါ်ယု”

“ဟုတ် ဟုတ်လား သမီး”

“ဟီး ဟီး ဟီး”

ခရမ်းသွေး ဘာမှမပြောသာတော့။ မျက်နှာလည်း မဖော်ရဲ။ ဒေါ်ယုရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်ကာ သားကြီးအခန်းထဲက ပြေးထွက်ခဲ့မိ သည်အထိ အရှက်တို့ သည်းသွား၏။

“သမီး”

ဒေါ်ယုမှာ သမီးတို့နောက် လိုက်ချော့ရမလား။ သားရှေ့သွား ပြီး ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကြတာလဲလို့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို မေးမြန်းရ လားနဲ့ ဝေခွဲရခက်စွာ။

ကြားထဲက စိတ်နှလုံးသား ထိခိုက်ကြကွဲ၍ မျက်ရည်တွေသာ စာပေါ်ပေါ် ကျလို့နေသည်။

ဒီလိုတွေ ဖြစ်လာတာ ဘာကြောင့်လဲကွယ်။

ဒီကလေးနှစ်ယောက်ကို ထားရစ်ပြီး သူမ တရားစခန်းဝင်မိ
လို့လား။

သူမရဲ့ဒုတိယဖွဲ့မှု ကင်းကွာသွားလို့ သမီးလေးဟာ ထိုသို့သာ
စိတ်ဓာတ်ဆိုးတွေ ဖြစ်တည်ကုန်တာလား။
ပြောပါ ကလေးရယ်။

အခန်း (၄၀)

“ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း”

သူမခေါင်းကို သူမ ဆောင်ခွဲပစ်ချင်တဲ့အတိုင်း တကယ်ပင်
ဆောင်ခွဲနေမိ၏။ ဘာကြောင့် ဒီလိုတွေ လုပ်ဆောင်ခဲ့တာလဲ။

“သူ့ကိုကိုကို ရလို့ကတော့ ခရမ်းလို မိန်းမကို ခြေဖနှောင့်နဲ့
နှစ်ထားလိုက်မယ်၊ တကယ်”

သန္တာလှိုင်စကား။

“တောက်”

ကြားစကတည်းက ခရမ်းဒေါသ ထောင်းခနဲထသွား၏။

“ဟုတ်တယ်ဟ၊ မယားစကား တစ်ည၊ မိဘစကား တစ်လ၊

ညီမစကားဆိုရင် တစ်နှစ်လေး၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ခရမ်း ဘာတတ်နိုင်မလဲ၊ သန္တာသာ အဲဒီစံအိမ်ရဲ့ဘုရင်မဖြစ်မှာ၊ ပြီးတော့ ကိုကိုက ဖီးပွားအရှာကောင်းတဲ့သူ၊ ရတနာတွေဆိုတာကလည်း စက္ကဝတ် တင်းတောင်းနဲ့ ခပ်ချိန်လိုရအောင် များတာလေး၊ အဲဒီတော့ ရတနာ အားလုံးကို သန္တာ ပိုင်ပြီးတော့ ခရမ်းသွေး ဘာရမတုန်း။ သူ့ကိုကိုနဲ့ သန္တာပိုင်ရင် အားလုံးပိုင်ပြီ ဟင် ဟင် ဟင်”

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တိုင်ပင်သလို ပြောနေတဲ့ သန္တာစကား ခရမ်းစိတ်ကို တကယ်ထိုးဆွမ်း။

“သူ့ကိုကို မိန်းမရတာနဲ့ ခရမ်း ထောင့်ကပ်ပြီလေ”

“ကျွတ်”

ခရမ်းသွေး သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။ ခရမ်းသွေး အဲလိုမျိုး အခြေ မခံနိုင်ပါ။ တကယ်ပဲ ကိုကို မိန်းမရရင် သန္တာပြောသလို ခရမ်း ထိုး ဖြစ်သွားမှာလား။ ထိုသို့ဖြစ်သွားမှာလည်း တကယ်စိုးရိမ်ရသည်။ အခု သဖြင့် သန္တာနဲ့ရလို့က သန္တာပြောသလို ဖြစ်လာဖို့ရှိသည်။

ဒါကြောင့် သန္တာနဲ့လည်း အဖြစ်မခံနိုင်။ ကိုကို မိန်းမမရဘဲ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ သူမလက်ထဲ ဆုတ်ထားနိုင်ဖို့ အရေးကြီးသည်။

ဟုတ်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကိုကိုဆီက မုန့်ဖိုးတွေ လိုတာတွေ ပိုတောင်းအံ့။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး တောင်းလိုရသမျှတွေကို ထို မသိအောင် ဘဏ်ထဲထည့်အံ့။

ဒါတင်မက ကိုကိုရဲ့ ရတနာဆိုင်ကိုလည်း ခရမ်း ဆုတ်ကိုင်ထား ဖို့ အရေးကြီးသည်။ အဲဒီအတွက် တစ်ယောက်ယောက် လိုအပ်သည်။

ထိုတစ်ယောက်ယောက်က သန္တာတို့လို သူမနဲ့ ပြိုင်ဖက်မဟုတ် တဲ့သူ ဖြစ်ရမည်။ ခရမ်းပြုသမျှ မတွန်းလှန်နိုင်သူ ဖြစ်ရမည်။

ထို့ကြောင့် သန္တာကို ကိုကိုနဲ့ မပြိုင်နိုင်အောင် တစ်ဖက်က ကြံစည်သလို သန္တာနဲ့မတူတဲ့ နောက်ခံ ဘာမှမရှိတဲ့ ပန်းကတ္တီပါကို ပစ်မှတ်အဖြစ် ရွေးချယ်ကာ။

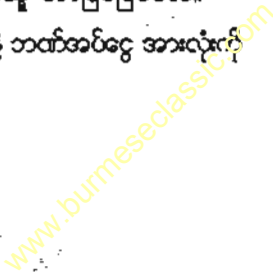
မိုးမိုးအေးအေးဖြစ်သောကတ္တီပါစိတ် ကိုကိုအပေါ် ညွတ်အောင် တစ်ဆင့်ချင်း ဖြားယောင်းခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ဖြားယောင်းရင်း ကတ္တီပါအပါးမှာရှိနေတဲ့ ခေတ်ခါးခါး။ ထိုသူ့ကို ကတ္တီပါနားက ဖယ်ရှားဖို့ အရေးကြီးအံ့။ ဒါကြောင့် ခရမ်းက ခေတ်ခါးခါးကို ပရိယာယ်တွေနှင့် လိုက်လိုက်လျော့လျော့ ချဉ်းကပ်လျှင် ခေတ်ခါးခါးက ခရမ်းဘက် တကယ်ညွတ်ယိုင်လေသည်။

အခြေအနေအားလုံး ခရမ်းစိစဉ်သမျှ ဖြစ်တည်လာလျှင် ခရမ်း က ရတနာဆိုင်ကိုလည်း ရအံ့။ သို့သော်လည်း မာဒိုလက်ဝတ်လက်စား အားလုံးကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ချင်စိတ် မထိန်းနိုင်ကာ။

မာဒိုပစ္စည်းတွေ တိတ်တဆိတ် ရှာဖွေခဲ့သည်။ မာဒိုပစ္စည်းတွေ ရရင် ခရမ်း လက်ခမောင်းခတ်နိုင်ပြီ။ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ။

ရတနာဆိုင်က ပစ္စည်း။ မာဒိုပစ္စည်းနဲ့ ဘဏ်အပ်ငွေ အားလုံးကို

တစ်ပေါင်းတည်း ယူ၍ ခေတ်ခါးခါးကိုခေါ်ပြီး ကိုကိုလက်လှမ်းမမှီတဲ့ နေရာမှာ ရှောင်နေဖို့ ခရမ်း ပီပီရီရီစဉ်ပြီးသား ဖြစ်သည်။

ခရမ်းတို့ နေထိုင်ဖို့ နေရာပါ ခရမ်း စီစဉ်ထားရုံမက ခရမ်းရဲ့ အဝတ်အစားတွေပါ ထိုနေရာရောက်နေပြီ။

လောလောဆယ် မာမို့ပစ္စည်းရဖို့ ဒါကြောင့် ကိုကိုအခန်းထဲ ဝင်ရှာခြင်းဖြစ်သည်။

တွေ့လိုက်ရတော့လည်း ရင်ထဲမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကာ ထိုပစ္စည်းတွေနဲ့ယူပြီး ပြေးဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ခါနီးမှာမှ ကိုကိုနဲ့ ဘွားခနဲ ဆုံတဲ့အဖြစ်။

ထိုအဖြစ်နောက်မှာ သိလိုက်ရသည်က ခရမ်းရဲ့ဘဝဖြစ်စဉ်။ ဘုရားရေ။ စဉ်းစားမိရင်း တစ်ကိုယ်လုံး ပုရွက်ဆိတ်တွေ အထောင် အသောင်း ဝိုင်းအုံ့ကိုက်ခဲ့နေသလို ခံစားရတော့၏။

ထို့နောက် ယူကုံးမရဖြစ်ခြင်းနဲ့ ရှက်ခြင်းတွေ ရောနှောကာ။ ခုချိန်မှာ ခရမ်းကိုယ် ခရမ်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။

ဒါကြောင့် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့။

ခရမ်းရဲ့ဦးနှောက် လွင့်ထွက်ချင် ထွက်စေတော့ကွယ်။

ဒါကြောင့် အားကုန်ဆောင့်မိ၏။

“ဒုန်း”

အနီး (၄၁)

“သမီး”

ဒေါ်ယု ကမန်းကတန်း ပြေးဆွဲလိုက်ပေမယ့် သမီးရဲ့နဖူးမှ သွေးစိမ်းတွေ ဖြာကျလာသည်။

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်၊ ခရမ်းသေပါရစေ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“သမီးရယ်”

ဒေါ်ဒေါ်ယု စိတ်ထိခိုက်ခြင်းကြီးစွာ ခရမ်းလေးကို ပွေဖက်ထား ၏။ ယိုကျနေတဲ့ သွေးစိမ်းများကို တယုတယ ပွတ်သုတ်ပေးရင်း ချော မော့ပြောဆိုနေမိသည်။

“သမီးလေးရယ်... ငြိဿနာကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဖြေရှင်းလို့

မရပါဘူးကွယ်၊ သမီးလေး ဒီလိုလုပ်နေလို့ ပြဿနာ ပြီးသွားမတဲ့လား”

“သမီး သေချင်တယ် ဒေါ်ဒေါ်ယုရယ်”

“အေး... အဲလိုစိတ်ဖြစ်နေတာက အမှားကုသဖို့လွန်တာနဲ့ အတူတူပဲ၊ ဘာမဆို ကိုယ့်စိတ်က ဖြစ်တဲ့အတိုင်း လုပ်ပစ်လို့မရဘူး။ အဲလိုလုပ်ခဲ့လို့ မောင်နှမချင်း စိတ်ဝမ်းကွဲရတယ် မဟုတ်လား။ တကယ် ဆို သမီးက ဒေါ်ဒေါ်ယုနဲ့ တိုင်ပင်ရမှာလေ၊ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်း ရဲ့မခံချည့်မခံသာစကားတွေနောက်မှာ သမီး ကျူးလွန်ခဲ့တာတွေက ဘယ် လောက်ဆိုးဝါးနေသလဲ၊ ဒီအဆိုးတရားတွေကို မဖြေရှင်းဘဲနဲ့ သမီးကိုယ် သမီး ကြံစည်နေတာ ဘယ်လောက်အတ္တကြီးနေသလဲကွယ်”

ဒေါ်ဒေါ်ယု ချော့မော့ပြောဆိုရင်း သွေးစိမ်းတွေ သုတ်သင်ဖယ် ရှားကာ သွေးတွေစိမ့်ထွက်မလာဖို့ ပတ်တီးစီးပေးလိုက်သည်။

“သမီးကိုကိုက သမီးကို မချစ်လို့မှ မဟုတ်ဘဲကွယ်၊ လော လောဆယ်မှာ သမီးကိုကိုကို တစ်ဖက်က လူယုတ်မာလို့ စွပ်စွဲတော့ သမီးကိုကို ပိုပြီးခံစားရတာပေါ့၊ ဒါကြောင့်ပါကွယ်၊ ခုံလောလောဆယ် ကတ္တီပါလေးကို တွေ့အောင် ရှာဖို့လိုတယ်၊ လာ သမီးရယ် ဒေါ်ဒေါ်ယု လိုက်ခဲ့မယ်၊ သမီးသူငယ်ချင်းကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာမယ်၊ ကတ္တီပါလေး ကိုတွေ့ရင် သမီးကိုကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာမယ်၊ ကတ္တီပါလေးလည်း ကြေကွဲနေတာတွေ၊ ရှက်တာတွေ ပြေပျောက်မှာပေါ့၊ ကဲ လာ သမီး အချိန်ရှိတုန်း ရှာကြမယ်၊ ကတ္တီပါလေးမိဘတွေကိုလည်း ဒေါ်ဒေါ်ယုပဲ

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

တောင်းပန်ပြီး ပြောရာပြောကြောင်း လုပ်ပါ့မယ်၊ လာ... လာပါ သမီး”

ဒေါ်ဒေါ်ယု ဖျောင်းဖျာဆွဲခေါ်ရာနောက် ခရမ်းသွေး တအင့်အင့်

ပျက်ရင်း လိုက်ပါသွားရသည်။

ကတ္တီပါရယ် ခရမ်းကို နားလည်ပါကွယ်... ဟင့် ဟင့် ဟင့်။

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

အနမ်းမြစ်ဆုံ

ကတ္တီပါ့ကို မတွေ့လေး၊ ကိုကို့မျက်နှာ ထိရလေ။ ကိုကို့နှလုံး
သားလေး ပွင့်ကြွလို့နှမ်းလေး။

ထိုအခါ ...

သူမကို တစ်သက်လုံး တယုတယ မွေးမြူလာတဲ့ ကိုကို့ကို
ခရမ်း ပို၍သနားလေး။

“ညီမလေးကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ ကိုကို ... ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ခရမ်း တင့်တည်း ငိုကြွေရင်း ရင်ကွဲမတတ် အော်ခေါ်နေမိ
သည်။

ကတ္တီပါ့ရေ ...။

အခန်း (၄၂)

“ကတ္တီပါ့”

ကတ္တီပါ့ကို ရှာမတွေ့လေ ခရမ်းသွေး မျက်ရည်တွေ ဝေါဝေါ
ကျလေ။ ကတ္တီပါ ဘယ်ထွက်သွားလဲဆိုတာ ချောစုလည်း မသိဘူးတဲ့။

သိရိလည်း မရိပ်မိ။

ကတ္တီပါ့ရဲ့မိတာတွေလည်း ခေါင်းမီးတောက်မတတ် ရှာကြသည်။
မတွေ့ဘူသာ အဖြေထွက်၏။

ဒေါ်ဒေါ်ယုက အားလုံးပြေလည်အောင် ကြားဝင်ဆောင်ရွက်
ရင်း ကတ္တီပါ့ကို ဝိုင်းဝန်းရှာပေးဖို့ အကူအညီတောင်းခံကာ။

အားလုံး စုပေါင်း၍ ရှာလေ။ မတွေ့လေး။

ရွှေပြည်သိမ်းတပေ

ရွှေပြည်သိမ်းတပေ

နှစ်လခန့်ကြာသောအခါ

အခန်း (၄၃)

“ရွှေပြည်သာရပ်ကွက်မှာ အခန်းကျဉ်းလေးငှားပြီး နေနေတယ်

ဤ

သတင်းကြားကြားချင်း ထိုရပ်ကွက်ဆီ သူရောက်ခဲ့၏။

ရပ်ကွက်အနှံ့ စုံစမ်းလိုက်တော့ ယုဒနလမ်းရှိ ဓမ္မနားက

အိမ်ခန်းတွဲလေးမှာ ငှားနေကြောင်း သိရလျှင် ထိုအိမ်ခန်းတွဲလေးရှေ့

သူ ရောက်ခဲ့သည်။

ထိုအခန်းတွဲလေးထဲက လေးခန်းမြောက်အခန်းတွဲဟု သိရတာ

ကြောင့် ထိုအခန်းလေးထဲ သူ တန်းဝင်သွားလျှင် စားပွဲဝိုင်းလေးပေါ်

အတိုင်းညှပ်နေတဲ့ ကတ္တီယိုကို ဘွားခနဲတွေ့ရလေသည်။

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

ထိုအခါ သူ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွား၏။

“ကတ္တီယိ”

သူ့ရင်ထဲ အသံကျယ်ထွက်သွား၏။ ကတ္တီယိ ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲမတ်သွားကာ အုပ်မိုးနေတဲ့ ပုံရိပ်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ကတ္တီယိကိုယ်လေး တောင့်မတ်ကာ ကြက်သေသေသွားသလို အံ့သြလိုက်ဖြာသွား၏။

“ကတ္တီယိ”

ခေါ်ရင်း ရှေ့တိုးလာတဲ့ သူ့ခြေလှမ်းကိုမြင်ရတော့ ကတ္တီယိ အသိဝင်လာသည်။

ထိုအခါ ကတ္တီယိမျက်နှာလေး မာနဖြင့် တင်းမာသွားကာ လက်ထဲကိုင်ထားတဲ့ အဝတ်ညှပ်ကတ်ကြေးကို ကတ္တီယိ အားနဲ့ဖိကိုင်မိပြီး

“ရှင် ရှေ့မတိုးနဲ့”

ကတ္တီယိ အသံမာက တုန်ခါလျက် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ထိုအခါ သူ့ခြေလှမ်းတွေ တန့်သွားချပြီး -

“ကတ္တီယိ မောင်ကို နားလည်ပေးပါ။ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

ကတ္တီယိ ခေါင်းအဆတ်ဆတ်ခါလျှင် ဘယ်အချိန်ကတည်းက စုဝေးနေမှန်းမသိတဲ့ မျက်ရည်တို့ ပြိုကျသွား၏။

“ခွင့်မလွှတ်ဘူး။ ရှင်တို့မောင်နှမကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

ဘူး။ ရှင် ထွက်သွား။ ခုချက်ချင်း ထွက်သွားစမ်းပါ”

“ကတ္တီယိ”

“ရှင်မခေါ်နဲ့။ ရှင်ကို တစ်သက်လုံး ကျွန်မ မကျေနပ်ဘူး”

“ကတ္တီယိရယ် ... ကိုကိုမှာ ဘာမှအပြစ်မရှိပါဘူး။ ကတ္တီယိ

ကျေနပ်ရင် ခရမ်းကို သတ်လိုက်ပါတော့ဟယ်”

ခရမ်းသွေး အိမ်ခန်းလေးပေါ် ပြေးတက်လာကာ ပြောဆိုရင်း

ကတ္တီယိရှေ့ ခေါင်းလေးငုံ့ချလိုက်သည်။

“သတ်လိုက်ပါ ကတ္တီယိရယ်။ ခရမ်း သေသင့်ပါတယ်။ ခရမ်း

ကြောင့် ကတ္တီယိဘဝလေး အစွန်းအထင်းဖြစ်ရတာပါ။ အားလုံးဟာ

ခရမ်းကြောင့်ပါ။ ခရမ်းမှာပဲ အပြစ်ရှိတယ် ... ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ခရမ်းပြောဆို ငိုချရင်း ကတ္တီယိ စီရင်သမျှ ကျေကျေနပ်နပ်ခံယူ

အဆင်သင့်ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ ကတ္တီယိ မျက်ရည်တွေ တလိုနဲ့လိုနဲ့ ချစ်သလို လက်ထဲက ကတ်ကြေးလည်း လွတ်ကျသွား၏။ သို့သော်လည်း

“ခုချိန်မှာ ကတ္တီယိ ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ မကြည့်ချင်ဘူး။

ကတ္တီယိကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ရင် ရှင်တို့အားလုံး ထွက်သွားကြပါ။

ရှင်တို့ ထွက်မသွားရင် ဒီနေရာကနေ ကတ္တီယိ တခြားတစ်နေရာကို သွားသွားရလိမ့်မယ်”

“သူငယ်ချင်းရယ်”

“ရှင် ဘယ်တော့မှ ကတ္တီယိကို သူငယ်ချင်းမတော်နဲ့တော့။

ရှင် ထွက်သွား၊ ရှင်တို့အားလုံး ထွက်သွားကြ”

အိမ်ခန်းလေးပေါ် တက်လာကြတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းအားလုံးကို သိမ်းကုံးပြီး ကတ္တီပါ နှင်ထုတ်ပစ်သလို ခရမ်းသွေးကိုလည်း တွန်းပစ်ခဲ။

“ရှင်တို့ ထွက်မသွားဘူးလား၊ ရှင်တို့မသွားရင်”

ကတ္တီပါစကားလေး မဆုံးခင် သူ့ခြေလှမ်းက အိမ်ခန်းလေး ပေါ်မှ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားခဲ။ အားလုံးဝိုင်းဝန်းဖျောင်းဖျော် လာကြတာပါ။ သို့သော်လည်း ကတ္တီပါဘက်က လက်မခံတော့ သူမ မိဘလည်း သမီးအလိုအတိုင်းပင်။

“သွားကြလေ တစ်ယောက်မှ ကတ္တီပါရဲ့ မလာကြနဲ့ ကတ္တီပါ ဘဝက တစ်သက်လုံး အစွန့်ပစ်ခံဘဝပါ၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ကတ္တီပါဝိုင်းဝိုင်းနှင့် နှင်ထုတ်သံတွေနောက်မှာ ခြေလှမ်းတွေ လွင့်မျောသွားလေသည်။

ထိုနောက်မှာ ကတ္တီပါမျက်နှာလေး အဝတ်တင်ညှပ်တဲ့ စာနဲ့ ဝိုင်းလေးပေါ်မှာ မျက်နှာလေးမှောက်ချ၍ ရင်ထဲရှိသမျှ ငိုကြွေးလိုက်ခဲ။

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

အနီး (၄၄)

“ကတ္တီပါရေ”

“သူငယ်ချင်း”

“ခရမ်းကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ သူငယ်ချင်းရဲ့”

တတွတ်တွတ်အော်ရင်း ပြေးလွှားနေသလို မြင်မြင်သမျှသူများ

ကိုလည်း ကတ္တီပါဟု ယူဆကာ။

တွေ့မြင်သမျှလူများကို လက်ကလေးဆွဲလိုက်၊ ပြောလိုက်နှင့်

ပြီးတည်ရာမှဖြစ်နေတဲ့ ခရမ်းသွေးရယ်။

သူ့ကိုကန့် အပျိုးအဆွေတွေ လိုက်ဖမ်းပြီး ထိန်းသိမ်းနေသော်

လည်း မရတော့ပါ။

ခရမ်းသွေးက လစ်ထွက်ရင်း စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြုမှုနေသည်
က စိတ်ရဲ့ပေါက်ကွဲမှုအတိုင်း ဖြစ်၏။

ဆရာဝန်တိုင်းက စိတ်ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူးဟု မှတ်ချက်
ပေးလေသည်။

ထိုသတင်းကြားစကတည်းက ချောစု စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေ
သည်။ ဘယ်တုန်းကမှ ခရမ်းသွေးရဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ အပြုအမူအပေါ် ချော
မကြည်လင်ခဲ့ပါ။

ခုလို သူ့ရူးသဖွယ် ပြေးလွှားနေတာမြင်ရတော့ တကယ်မိတ်
ထိခိုက်သည်။ ထိုတစ်ရက်ကဆို ကားလမ်းပေါ်လျှောက်ပြေးရင်း...

“ကတ္တီပါရေ... ခရမ်းကို ကားနဲ့ တိုက်သတ်လိုက်ပါတော့
တိုက်ပါတော့ ကတ္တီပါရဲ့ ဟီး ဟီး ဟီး”

ပိုလိုရင်း ကားတွေရှေ့ပြေးသွားလို့ ကားတိုက်မှုဖြစ်သေးသည်
ကြီးကြီးမားမား ဒဏ်ရာမရပေမယ့် ခရမ်းစိတ်က တစ်နေ့ထက်တစ်
ပိုဆိုးလာသည်။

နေ့တိုင်းလိုလို ကြားရတဲ့ ခရမ်းသွေးသတင်းက စိတ်မချမ်း
ဖွယ်။ သူ့အစ်ကိုလုပ်သူကလည်း ညီမအတွက် ရတက်မအေးနိုင်ဖြစ်
ညီမဖြစ်စဉ်ကိုကြည့်ရင်း သူ့ပါ ရူးချင်လာသည်။

ဒေါ်ဒေါ်ယုက မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံးကို ကြည့်ရင်း တကယ်
ကိုတိုနေရာသည်။

ဒါပြင် လမ်းပေါ်ပြေးလွှားရင်း ကားပဲတိုက်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်
မလား။ တိုက်ပေါ်က ခုန်ချပြီးပဲ ကိုယ်ကျိုးနည်းမလား။

တစ်ခုခုကြုံစည်ပြီးပဲ လုပ်ချင်ရာလုပ်နေမလား။

ဒါတွေတွေ့ရင်း နေ့ညစောင့်ကြည့်နေရတဲ့ဘဝ။ စိတ်ရောဂါ
ဆရာဝန်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ဆေးတိုက်ရတာကလည်း အလုပ်တစ်ခု။

ဒါကြောင့် ဆုတောင်းနေရတာက ခရမ်းစိတ်တည်ငြိမ်လာပါ
စေ။ ပြီးတော့ ...။

www.burmeseclassic.com

အနန်းပြင်ဆုံ

ခေါင်းလေးဆတ်ပြီး မေး၏။

“ပြောလေ”

“ဟိုလေ ချောစု ပြောပြချင်တယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ကတ္တီယိ စိတ်ဆိုးမှာလည်းစိုးတယ်”

“ကတ္တီယိ စိတ်ဆိုးမှာကိုစိုးတယ်၊ ဟုတ်လား... ဘာကြောင့်

မို့လို့လဲ”

“ခရမ်းသွေးကြောင့်”

“မပြောပါနဲ့တော့”

ပန်းကတ္တီယိ ယတ်ပြတ်ပြောလိုက်သည်က အရင်လို နာကြည်း ဒေါသနဲ့ တားမြစ်တဲ့သဘောမျိုးနဲ့ မဟုတ်ပါ။

“ဟိုလေ”

ချောစုက ကြိုးစားပြီး ရှင်းပြလိုတာမို့ စကားကို ပြန်စလျှင် ကတ္တီယိမျက်နှာလေး စာနာစွာ ညှိုးကျသွားပြီး...

“မပြောပါနဲ့တော့ဟာ၊ ကတ္တီယိကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ မခံစား စေချင်ဘူး၊ တကယ်ပါ ချောစုရယ်၊ ဒါကြောင့် ကတ္တီယိဘာသာ နေတာပါ”

“ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ ချောစု”

အနန်း (၄၅)

ချုပ်ပြီးသားအထည်များကို မီးပူတိုက်ရင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခေါက်၏။ ထို့နောက် ပါကင်အိတ်တွေထဲ ထည့်ကာ ဆယ်ထည်အစည် စည်းနှောင်လိုက်သည်။

စိတ်ရှည်လက်ရှည် အထည်စည်းစည်းနေတဲ့ ကတ္တီယိကြည့်ရင်း ချောစု သက်မရှည်လေးချစ်လေသည်။

ထို့နောက် ကတ္တီယိကို တစ်ခုခုပြောလိုစွာ ခပ်တိုးတိုးခေါ်လိုက်သည်။

“ကတ္တီယိ”

ကတ္တီယိက အဝတ်စည်းပါကင်ကို သေချာစည်းနှောင်

“ခရမ်းစိတ်က ...”

“ကတ္တီပါ သိပါတယ်”

ချောစု သက်မလေးချစ်ရင်း အထည်စည်းတွေကိုသာ ငေးနေ လိုက်သည်။ ကတ္တီပါ သိသတဲ့။

ကတ္တီပါ သိနေတယ်ဆိုတာထက် ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်တော့ မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩရ၏။

ထိုနေ့က အော်ဒါမှာတဲ့ ချုပ်ထည်တွေအတွက် မြို့ထဲသွားပြီး အထည်လိပ်သွားယူစဉ်က မြင်ခဲ့တာလေ။

ကားတွေကြား ဖြတ်ပြေးပြီး အော်ဟစ်တောင်းပန်နေတဲ့ ခရမ်း သွေးဟာ အရူးမလေးတစ်ယောက်နှင့်မခြားတော့ပါ။

တချို့လူတွေကို ကတ္တီပါဟု ခေါ်ဆိုပြီး လိုက်ဆွဲလို့ လန့်ပြီး ထွက်ပြေး၏။

တချို့လူတွေက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် တွန်းပစ်၏။ ထိုလို တွန်းပစ်တဲ့အထဲမှာ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီး ဆောင့်တွန်းပစ်တာ အရှိန်များသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

ခရမ်းသွေး ပစ်စလက်ခတ် ကျသွားတာ ပလက်ဖောင်းပေါ် ဝုန်းခနဲ

“အမေ”

ပန်းကတ္တီပါ မကြည့်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ကျတဲ့အရှိန်နဲ့

ခေါင်းကွဲပြီး ထွက်လာတဲ့သွေးတွေက ဖြာခနဲ။

“ဟာ ညီမလေး”

ပလက်ဖောင်းပေါ် ဒဏ်ရာနဲ့ လဲနေတဲ့ သူမကို လိုက်ရှာနေ တဲ့ အစ်ကိုဖြစ်သူတွေ့လျှင် ...

“ခင်ဗျားဗျာ ညီမလေးကို ဒီလောက်လုပ်လိုက်ရသလား။

ညီမလေးက စိတ်ကျန်းမာရေး မကောင်းလို့ပါ”

“ရူးနေရင် အရူးဆေးရုံ ပို့လေ။ လမ်းထဲမှာ လူကို လိုက်ဆွဲ နေတာ ကျက်သရေမရှိဘူး ... တောက်”

ထိုအမျိုးသမီး ဒေါသနဲ့ ပြန်ပြောလျှင် သူ့မျက်နှာလေး ပို၍ ထိရှူ၏။ ထိုပြင် ညီမဖြစ်သူအပေါ်မှာလည်း ကရုဏာဖြစ်လျက်။

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ညီမဖြစ်သူက တင်တည်းငိုရင်း သူ့အစ်ကို ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင် လျှင် အစ်ကိုဖြစ်သူ နှလုံးသားလေး မခံနိုင်စွာ။ မျက်ရည်တို့ ဝေါခနဲ ကျလေသည်။

ထိုနောက် သွေးရဲရဲနှင့် သူမကို ပွေ့ခို၍ သူ့ကားပေါ် တင်သွား သည့်အဖြစ်။ ထိုအဖြစ်ကို ကတ္တီပါ အစအဆုံးမြင်တွေ့ခဲ့သည်။

ထိုမြင်ကွင်းကိုမြင်ပြီးကတည်းက ကတ္တီပါစိတ်မှာ နှင့်နှင့်အိုင် အိုင် ခံစားရလေသည်။

အတ္တလှိုင်းအောက်မှာ အောင်နိုင်သူတစ်ဦးလို ပြုမူရှင်သန်ခဲ့တဲ့

www.burmeseclassic.com

ကတ္တီပျံ့သူငယ်ချင်းက ကတ္တီပျံ့ ခွင့်မလွှတ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ စိတ်ထိခိုက်ပြီး ခု
လောက်အထိ ဖြစ်သွားသတဲ့လား။

တိုသိုဖြစ်သွားစေဖို့ ကတ္တီပျံ့ မရည်ရွယ်ပါဘူး။

မရည်ရွယ်တာတွေ ဖြစ်လာတာ မြင်ရတော့လည်း ကတ္တီပျံ့စိတ်
က မထိန်းနိုင် ဖြစ်ရလေသည်။

ဒါပြင် မေမေကလည်း ကတ္တီပျံ့ကို ကျေအေးပေးဖို့ တောင်း
ဆိုသလို ဖေဖေကလည်း ...

“သမီးရယ် ... ဖြစ်ပြီးတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်ပြီးလို့ သဘောထားလိုက်
ပါကွယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ရဲ့အမှားအတွက် သူတို့ တာဝန်
ယူတာ သမီး ကံကောင်းပါတယ်။ ဖေဖေတို့ကိုလည်း ခြေထောက်မကိုင်ရုံ
တမယ် တောင်းပန်ကြတာတွေ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သမီးလေး ကျေနပ်
ပေးချင်တယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပေးလိုက်ပါကွယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ဖေဖေသမီးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာက အရေးကြီးပါတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့မောင်နှမရဲ့
စိတ်နှလုံးသားတွေ ပုံမှန်ဖြစ်လာဖို့”

ဖေဖေစကားအဆုံးထိ ပန်းကတ္တီပျံ့ နားထောင်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါ။
ထို့ကြောင့် ခေါင်းမာစွာပဲ ထိုစဉ်က ခေါင်းရမ်းခဲ့မိသည်။

ခုတော့ ပြန်တွေးမိရင်း မျက်ရည်လေး လည်ရှာပါသည်။
ထိုအခါ။

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

အနား (၄၆)

“လာလေ ကတ္တီပျံ့”

သီရိခုံချောစုက ကတ္တီပျံ့ကို တစ်ဖက်တစ်ချက် ဆွဲခေါ်လေသည်။
ကတ္တီပျံ့ ငြင်းဆန်ရကောင်းနိုးနိုး မကောင်းနိုးနိုးနဲ့ ဝေခွဲရခက်ခဲနေပါသည်။

သို့သော်လည်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဆွဲခေါ်တဲ့အတိုင်း ပါခဲ့
သည်က သူတို့စံအိမ်ဝင်းထဲ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်။

“အိုး”

ကတ္တီပျံ့ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်းခုန်သလို၊ ရှက်လည်း ရှက်လှ၏။
မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးလည်း ပူလာကာ -

“ဟင့်အင်း”

ရွှေပြည်သိမ်းစာပေ

ခေါင်းလေးရမ်းရမ်း ပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့ဖို့ ကတ္တီပါ ကြိုးစားလျှင်
“သူငယ်ချင်း ကတ္တီပါ”

တိုက်ထဲကနေ ပြေးထွက်လာတဲ့ ခရမ်းသွေးရယ် ကတ္တီပါကို
တွေ့ရလို့ အံ့သြဝမ်းသာ ငိုချရင်း ဝင်ဖက်၏။

“ကတ္တီပါ... ကတ္တီပါ ခရမ်းကို မမှန်းပါနဲ့၊ ခရမ်းကို ခွင့်လွှတ်
ပါ ကတ္တီပါရယ်၊ ခရမ်း ရှိခိုးပြီး တောင်းပန်ပါတယ် ဟင့် ဟင့်”

တကွတ်ကွတ်ပြောရင်းလည်း လက်အုပ်လေးနီ၍ တောင်းပန်
နေရာတဲ့ သူငယ်ချင်းကိုမြင်တော့ ကတ္တီပါစိတ်က တကယ်မခိုင်တော့ပါ။

ထိုအခါ ကတ္တီပါမျက်ရည်တွေပါ လှိုင့်ကျသည်။

“ကတ္တီပါ... သူငယ်ချင်း”

ခရမ်း ကြေကြေကွဲကွဲကြီးခေါ်လျှင် မန်းကတ္တီပါရဲ့ မာန်တို့
ပွင့်လွှာတွေလို ကြွေကာ။

ခရမ်းသွေးရဲ့ လက်အုပ်ကလေးကိုဆွဲယူ၍ သူမ ရင်ခွင်ထဲ
ထည့်မိသလို ခရမ်းကိုယ်လေးကိုလည်း ပွေဖက်မိလေသည်။

ထို့နောက် ကတ္တီပါရင်ထဲ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခေါ်မိသွားသည်။

“ခရမ်းရယ်”

အနီး (၄၅)

“ဖျောင်း ဖျောင်း ဖျောင်း”

သတို့သားက သတို့သမီးကို မင်္ဂလာသရဖူလေး ဆင်ပေးလိုက်
လျှင် ဧည့်ပရိသတ်များ၏လက်ခုပ်သံတွေ ကျယ်လောင်သွား၏။

“မင်္ဂလာသတို့သားက မင်္ဂလာသတို့သမီးလေးကို မင်္ဂလာ
အနမ်းလေး ပေးပါ့မယ်၊ ချစ်စွာသော ဧည့်ပရိသတ်များ သဘောတူရင်
ဩဘာပေးကြပါ”

မင်္ဂလာအခမ်းအနားများပြောလျှင် ဧည့်ပရိသတ်များလည်း
ထက်မနေ့တတ်ကြပါ။ မရပ်မနားနဲ့ လက်ခုပ်တဖျောင်းဖျောင်း တီးကြ
လေ၏။

“ဖျောင်း ဖျောင်း ဖျောင်း”

“ဟာ”

ပန်းကတ္တီပါ တအားရှက်သွား၏။ ရှက်လွန်းလို့ ဖျက်နာလေးက ပန်းသွေးရောင် ရဲရဲနီချေသည်။ ထို့ကြောင့် မင်္ဂလာသရဖူလေး အလှဆင်ထားတဲ့ ကတ္တီပါခေါင်းလေး ရမ်းခါသွား၏။

“ဟင့်အင်း”

“ကဲ . . . သတို့သားလောင်းက ပရိသတ်များ စိတ်ကျေနပ်အောင် သတို့သမီးလေးကို အနမ်းလေးပေးလိုက်ပါဦး”

မင်္ဂလာအခမ်းအနားပွဲက ဒါပဲပြောနေလျှင် သက်တန်ခုံ ရယ်နေလိုက်သည်။ သူ့သတို့သမီးက သူ့အနမ်းကို လက်မခံလို၍ မဟုတ်ဘဲ ရှက်နေလို့ ရှောင်ဖယ်နေတာလေ။ ဒါ့ကြောင့် သတို့သမီးလေးကို ချစ်မဝနိုင်စွာ ကြည်ကြည်နူးနူးလေး စိုက်ကြည့်ရင်း သူ့နှလုံးသားမှာ မြင်ယောင်နေသည်မှာ မြစ်ဆုံတစ်ခု။

ထိုမြစ်ဆုံက “အနမ်း” တဲ့။

ချစ်ခြင်းဖြင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ပါစေ

မိန်းကလေး

အမှတ် ၄၅ (B)၊ ၆-လွှာ၊ ဦးလွန်းလင်း၊
အရိုးကုန်းရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း-၀၉၄၄၉၂၅၁၄၁၃၊ ၀၉၂၅၅၈၀၃၂၅၄

